

د حضرت حزقی ایل نبی کتاب - ماخذ

انبیاء

پېژندگلو

د بُت پرستی سخت ترین انجام د حزقی ایل د کتاب بنیادی موضوع ده. په نورو موضوع گانو کښې د خدای پاک په ټوله دُنیا باندې حکمرانی، د خدای پاک قدوسیت، صحیح عبادت، غلۀ مشران، او د حضرت عیسیٰ مسیح راتگ شامل دی. بُت پرستی صرف د بُتانو عبادت نه دے. د خدای پاک په نظر کښې د بُت پرستی مطلب دا دے چې کوم څیز له د خدای پاک په مقابل کښې مقام ورکړے شی. خلق پېسو، عزت، مشهورتیا، طاقت او مال حال له هغه مقام ورکوی کوم چې د خدای پاک دے. نو سوال دا پېدا کیږی، چې آیا مونږ په خپل ژوند کښې د خدای پاک په ځای بل کوم داسې څیز له خو اوله درجه یا مقام نه دے ورکړے؟ یا خو مونږ بل کوم څیز ځان له پخپله خدای کړے نه دے؟ حضرت حزقی ایل یو پېغمبر او امام وو او د هغه خدمت د درویشو کالو پورې جاری وو. دا کتاب د هغه د رویا سره شروع کیږی کومه چې خدای پاک ورله ورکړې وه. د انسان په ژوند کښې د خدای پاک د حضور او طاقت نه حزقی ایل نبی ښه خبر وو. هغه بنی اسرائیلو له خبردارے ورکړو چې د بُت پرستی انجام به دا وی چې ستاسو وطن به غرق شی او تاسو به جلاوطن شی. هغه د دې هم پېشگوښې وکړه چې خدای پاک به خپل خلق د بدترینې بد حالی نه پس بیا بحال کړی. په اووه دېرشم باب کښې هغه خپله مشهوره رویا بیانوی د هغه وادی په حقله چې په کښې هډوکی بیا ژوندی شی چې په کښې د امید او ډاډگیرنې پېغام دے. که چرې مونږ د خدای پاک لټون وکړو نو هغه د سختې ناامیدۍ په حالت کښې هم مونږ له نوے ژوندون راکولے شی. د حفظ کولو دپاره

٢٦:٣٦ آيت ”زه به تاسو له نوي زړه دركړم او په تاسو كښي به نوي روح واچوم. زه به تاسو نه دا سخت زړه لري كړم او نرم زړه به دركړم.“

د خدای پاک د طرف نه د حزقي ایل دپاره وړومبی رویا

١) په دېرشم كال د څلورمې مياشتې په پينځمه ورځ، كله چې زه حزقي ايل د

جلاوطنو سره د كبار د سيند په غاړه ولاړ وم، نو ما آسمان كولاو وليدو او خدای پاک ما ته روياگانې وښودلې. ٢) د مياشتې په پينځم تاريخ دا د يهوياكين بادشاه د جلاوطنۍ

پينځم كال وو. ٣) د مالک خدای کلام په حزقي ايل امام، د بوزی په زوی باندې د كبار د سيند په غاړه د بابل په ملك كښي نازل شو او د مالک خدای لاس په هغه وو. ٤) كله

چې ما بره وكتل، نو ما يو لوی طوفان د شمال د خوا نه په راتلو وليدلو چې لويه وريخ ترې مخكښې وه چې د بربښنا پرقبيل او گېرچاپېره ترې نه تېزه رڼا خوره وه. د وريخو

په مينځ كښي اور وو او د اور په مينځ كښي يو د پيتلو په شان څيز ځلېدلو. ٥) او د وريخو د مينځ نه څلور ژوندی مخلوقات راووتل چې په ليدو كښي د انسان په شان

ښكارېدل، ٦) خو د هغوی هر يو څلور مخونه او څلور وزرونه وو. ٧) د هغوی پښې نېغې وې، او په پښو كښي يې لکه د سخی په شان نوکونه وو او هغه لکه د پالش شوی

پيتلو په شان ځلېدل. ٨) او د هغوی د څلورو وزرونو لاندې څلورو طرفونو ته د انسان په شان لاسونه وو او د هر يو مخلوق څلور مخونه او څلور وزرونه وو، ٩) او د هغوی

وزرونه د يو بل سره لگېدلی وو. او هر يو نېغ روان شو، نو د تلو په وخت كښي به

تاوبدل راتاوبدل نه. ١٠) د هر يو څلور مخونه وو چې په مخامخ د هر يو شكل د انسان وو، او په ښي طرف هغوی د زمري په شكل وو، گس طرف ته يې د غوائی شكل وو، او

شاته لکه د باز په شان وو. ١١) د هر يو مخلوق وزرې بره طرف ته خورې وې، د هر يو دوه وزرې گس او ښي طرف ته د نور مخلوق وزرو سره لگېدلي وې او په نورو دوه

وزرو يې خپل بدن پټ كړی وو. ١٢) هر يو نېغ مخكښي لاړو، كومې خوا ته چې به د

روح خوښه وه نو هغې خوا ته به بغېر د راتا وېدلو نه ښخ تلل. (۱۳) دا ژوندې مخلوق داسې ښکارېدو لکه چې بل سکاره يا د اور مشعلونه د هغوی دننه بل شوی وی. دا اور د هغه مخلوق په مینځ کېږي وړاندې وروستو کېدو، او دا ځلېدونکی ؤو، او شغلي به ترې نه راختلي. (۱۴) هغه مخلوق به لکه د برېښنا د پرق په شان په منډه وړاندې او وروستو کېدلو. (۱۵) کله چې ما دې ژوندی مخلوق ته وکتل، نو ما د هغوی هر یو سره په زمکه باندې یوه پایه لگېدلې ولیدله. (۱۶) د هغه پایو شکل او ښکاره کېدل څه داسې وو، هغه لکه د ایکوامرین کانو په شان ځلېدلې، او څلور واړه پایې یو شان ښکارېدلې، او داسې جوړې شوې وې چې په هره پایه کېږي یوه بله پایه دننه بل خوا ته تاوېدله. (۱۷) کله چې به هغوی تلل نو دې ژوندی مخلوق به په څلورو اړخونو کېږي چې کوم طرف ته هم مخه کړه نو هغې خوا ته به بغېر د مخ اړولو نه تللې شو. (۱۸) د څلور واړو پایو ریمونه لوړ او یروونکی ؤو، او په هغه څلورو واړو ریمونو باندې گېرچاپېره سترگې وې. (۱۹) کله به چې دا مخلوق گرځېدل نو دا پایې به هم ورسره گرځېدلې، او کله به چې دا مخلوق د زمکې نه راپاڅېدل نو دا پایې به هم ورسره اوچتې شوې. (۲۰) چرته به چې روح تللو نو هغوی به هم هلته تلل، دا پایې به هم ورسره راوچتېدلې، ځکه چې د ژوندی مخلوق روح په هغه پایو کېږي وو. (۲۱) نو کله چې به دا مخلوق روان شو نو دا پایې به هم روانې شوې، کله به چې دا مخلوق ودرېدو نو پایې به هم ودرېدې، کله به چې دا مخلوق بره الوتلو نو دا پایې به ورسره تلې، ځکه چې د دې ژوندی مخلوق روح په پایو کېږي وو. (۲۲) د دې مخلوق د سر دپاسه داسې گنبد خور شوی وو چې د صفا او روښانه بلور کانی په شان ځلېدو او ډېر حېرانوونکې وو. (۲۳) د هغه گنبد د لاندې هغوی به خپلې وزرې غوړولې او وزرې به یې یو بل پورې غزولې، او هر یو به په خپلو نورو دوو وزرو خپل بدن پټولو. (۲۴) کله چې دا مخلوق روانېدل، نو ما د هغوی د وزرونو آواز واورېدو لکه د تېزو اویو د شور په شان، لکه د قادر خدای د آواز په شان، لکه د فوجیانو شور. او کله چې هغوی ودرېدل نو وزرونه یې ښکته کړل. (۲۵) نو بیا د گنبد دپاسه د هغوی په سر یو آواز راغلو. کله چې هغوی ودرېدل نو وزرونه یې ښکته کړل. (۲۶) د هغوی د سرونو

دپاسه په گنبد باندې د نیلم کانی د تخت په شان یو څیز ښکارېدو، او د هغه تخت دپاسه د انسان په شان یو شکل او صورت ښکارېدو. (۲۷) دا کوم شکل چې ښکارېدو د ملا نه بره لکه گرم شوې اوسپنې په شان چې د اور نه ډکه وی، او ملا نه لاندې لکه د اور په شان ښکارېدو، او گېرچاپېره ترې صفا ریا وه. (۲۸) لکه څنگه چې په باران کېنې د بوډۍ ټال په ورېخ کېنې په مختلفو رنگونو کېنې وی دغه شان رنځگانې د هغه نه هم راوچتېدلې. نو دا منظر د مالک خدای د جلال په شان ښکاره کېدلو. کله چې ما دا هر څه ولیدل، نو زه په زمکه پرمخې پرېوتلم او ما یو آواز واورېدو چې ما ته یې خبرې وکړې.

حزقی ایل ته د پېغمبري دعوت

۲ (۱) هغه ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه پاڅه په خپلو پښو ودرېره، زه تا سره خبرې کول غواړم.“ (۲) کله چې هغه ما ته خبرې کولې، د خدای پاک روح په ما کېنې رانوتو او زه یې په خپلو پښو ودرولم، نو ما د هغه خبرې واورېدلې چې ما ته یې کولې. (۳) هغه ما ته وفرمائیل، ”اے بنی آدمه، زه تا بنی اسرائیلو له لېرم، یو سرکشه قوم له چا چې زما خلاف سرکشی کړې ده. د اول نه تر نن ورځې پورې دوی په خپله او د دوی پلار نیکه زما نافرمانی کړې ده. (۴) کومو خلقو ته چې زه تا استوم هغوی ضدیان او سخت طبیعته دی. هغوی ته ووايه چې مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی. (۵) که دا سرکشه قوم ستا خبرو ته غور نیسی او که نه نیسی خو په دې به پوهه وی چې زموږ په مینځ کېنې یو پېغمبر موجود دے. (۶) خو ته، اے بنی آدمه، د هغوی نه او د هغوی د خبرو نه مه یرېره. که د هغوی دهمکي تا د ازغو او یا د لړمانو په شان راگېر هم کړی. مه د هغوی خبرو نه یرېره، مه د هغوی د نېغو کتلو نه یرېره، ځکه چې دا قوم سرکشه دے. (۷) ته زما کلام هغوی ته ووايه، که هغوی ورته غور نیسی او که نه نیسی، ځکه چې هغوی بلکل سرکشه دی. (۸) خو ته، اے بنی آدمه، هغه څه ته غور ونیسه څه چې

زۀ تا ته وايم. د دغه سرکشه قوم په شان مۀ جوړېږه، تۀ دې خپله خولۀ کولاو کړه او هر هغه څۀ وخوره څۀ چې زۀ درکوم.“ (۹) نو ما بيا وليدل چې يو لاس زما طرف ته راغزېدلې دے او د هغۀ سره يو طومار وو. (۱۰) کوم طومار چې هغۀ زما په وړاندې کولاو کړو، د هغې په دواړو خواو کښې د ماتم، غم او افسوس خبرې ليکلې وې.

۳ (۱) او هغۀ ما ته وفرمائيل، ”اے بنی آدمه، دا څۀ چې ستا په وړاندې دی دا وخوره، دا طومار وخوره، نو بيا لار شه او بنی اسرائيلو ته يې بيان کړه.“ (۲) نو بيا ما خپله خولۀ کولاو کړه او هغۀ ما له هغه طومار راکړو چې وې خورم. (۳) نو بيا هغۀ ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، زۀ چې کوم طومار تا له درکوم دا وخوره او خپله خپته پرې مړه کړه.“ نو بيا ما هغه وخورو، او هغې زما په خولۀ کښې لکه د شاتو په شان خوږ خوند کولو. (۴) نو بيا هغۀ ما ته وفرمائيل، ”اے بنی آدمه، اوس بنی اسرائيلو له ورشه او زما کلام هغوی ته واوروه. (۵) زۀ تا داسې خلقو ته نۀ استوم چې د هغوی ژبه ستا دپاره نا آشنا او سخته وی خو تا زۀ بنی اسرائيلو ته استوم. (۶) زۀ تا هغه دپرو خلقو ته نۀ استوم چې د چا په ژبه به پوهېدل تا ته گران وی او د هغې الفاظ به مختلف وی او تۀ به پرې نۀ پوهېږې. خو کۀ چرې تۀ ما هغوی ته لېږلے وے، نو هغوی به بيا تا ته غوږ نيولے وے. (۷) خو د بنی اسرائيلو قوم نۀ غواړی چې تا ته غوږ ونیسی ځکه چې هغوی نۀ غواړی چې ما ته غوږ ونیسی، ځکه د بنی اسرائيلو ټول قوم ضدی او په زړۀ سخت دے. (۸) خو گوره، زۀ به تا هم د هغوی په شان ضدی او په زړۀ سخت کړم لکه څنگه چې هغوی دی. (۹) او زۀ به ستا تندے لکه د سخت او کلک گټ په شان کړم، او د هيرې نه به يې هم سخت کړم. تۀ د هغوی نه مۀ یرېږه او مۀ ترې نه په دهشت کښې پرېوځه کۀ څۀ هم چې دا قوم سرکشه دے.“ (۱۰) او هغۀ راته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، ما ته غوږ ونیسه ټول کلام چې زۀ درته وايم هغه په غوږ سره واوره او په خپل زړۀ کښې يې واچوه. (۱۱) نو اوس د خپل قوم خلقو له ورشه څوک چې جلاوطن شوی دی او هغوی سره خبرې وکړه. هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، دا

چې هغوی ستا خبرو ته غور نیسی او که نه. (۱۲) نو بیا د خدای پاک روح زه اوچت کړم او ما شاته یو دروند آواز واورېدو چې فرمائیل یې، ”د مالک خدای ثناء صفت او جلال دې د هغه په خای کښې وی.“ (۱۳) دا د هغه ژوندی مخلوق د وزرو آوازونه او شور وو چې یو بل سره لگېدل او په خوا کښې یې د هغه پایو آوازونه هم وو، یو اوچت او دروند شور وو. (۱۴) نو بیا زه روح اوچت کړم او د هغه خای نه یې ځان سره بوتلم، زه ورسره په تریخ مزاج او غصې سره لاړم، خو د مالک خدای زورور لاس په ما باندې وو. (۱۵) نو زه هغه جلاوطنو له راغلم څوک چې په تل ایب کښې د کبار سیند سره نزدې اوسېدل. زه د هغوی په مینځ کښې د اوو ورځو دپاره چپ کښېناستم.

د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خدای حزقی ایل محافظ مقررول

(۱۶) د هغه اووه ورځو په آخر کښې د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۷) او راته یې وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، ما ته د بنی اسرائیلو دپاره محافظ مقرر کړې، نو هغه کلام واوره کوم چې زه تا ته وایم او زما د خوا نه هغوی ته خبردارې ورکړه. (۱۸) که چېرې زه یو بدکاره انسان له خبردارې ورکړم چې ته به یقین سره مړ شې، او ته هغه د دې نه خبر نه کړې او یا ورسره خبرې ونه کړې او یا یې د خپلو غلطو لارو نه منع نه کړې ترڅو چې د هغه ژوند بچ کړې، نو دغه بدکاره به د خپلو گناهونو په وجه مړ شې، خو ته به د هغه د مرگ ذمه وار یې. (۱۹) که ته یو بدکاره انسان له خبردارې ورکړې او هغه د خپل شرارت او خرابو لارو نه منع نه شې هغه به د خپلو گناهونو په وجه مړ شې، خو ته به خپل ځان بچ کړې. (۲۰) او بیا دا هم که چېرې یو صادق انسان د خپلو ښو لارو نه واورې او بد چال چلن شروع کړی، نو زه به هغه په امتحان کښې واچوم او هغه به مړ شې. ځکه چې تا هغه له خبردارې نه دې ورکړې نو هغه به د خپلو گناهونو په وجه مړ شې او کوم د صداقت کارونه چې هغه کړی دی نو هغه به ورته پاتې نه شې، او د هغه خون به ستا په غاړه وی. (۲۱) خو که ته صادق انسان ته خبردارې ورکړې چې گناه مه کوه او هغه ستا خبره ومني او گناه کول پرېږدی، نو هغه به په یقین سره ژوندې پاتې

شى حُكّه چي هغه ستا خبرداري قبول كړو او تا په دې خپل ژوند بچ كړو.“

د حزقي ايل خاموشه كېدل

٢٢ نو بيا د مالِك خُدائ لاس په ما وو او هغه ما ته وفرمائيل چې، ”پاخه او وادي ته لاړ شه، او زه به هلته تا سره خبرې وكړم.“ ٢٣ نو زه بيا پاخېدم او مېدان ته لاړم. او د مالِك خُدائ جلال هلته ولاړ وو، هغه شان لکه كوم جلال چې ما د كېار د سيند سره ليدلې وو نو زه په زمكه پرمخې پرېوتلم. ٢٤ خو د مالِك خُدائ روح ما له راغې او زه يې په خپلو پښو ودرولم. هغه ما سره خبرې وكړې او وې فرمائيل چې، ”لاړ شه او خپل ځان دې په خپل كور كښې بند كړه. ٢٥ او اې بنى آدمه، ته به په پړو باندي وتړلې شي، ته به بند كړې شي د دې دپاره چې ته بهر د خلقو مينځ ته ونه وځې. ٢٦ زه به ستا ژبه تالو پورې وښلوم چې ته خاموشه پاتې شي او هغوى ونه رتلي شي حُكّه چې هغوى سرکشه قوم دې. ٢٧ خو كله چې زه تا سره خبرې وكړم، زه به ستا خوله كولاو كړم نو ته به هغوى ته دا ووايي چې، مالِك قادر مطلق خُدائ داسې فرمائي. هر څوك چې اورېدل غواړي هغوى دې واورى او چې څوك اورېدل نه غواړي نو نه دې اورى، حُكّه چې دا يو سرکشه قوم دې.“

د حزقي ايل د يروشلې د محاصرې نقشه جوړول

٢٤ ١ ”نو اوس، اې بنى آدمه، يوه كچه ښخته راواخله، او په خپل مخكښې يې كېرده او پرې د يروشلې د ښار نقشه جوړ كړه. ٢ نو بيا د ښار محاصره كېدل په كښې جوړ كړه، گېرچاپېره ترې نه دېوال جوړ كړه چې يو كس ترې نه نه شي تښتېدلې. د دشمن د فوجيانو كېمپ جوړ كړه او دېوال ته د خاورو پيرى او د قلعي د ماتولو مشينونه تيار كړه. ٣ بيا د اوسپنې يو څادر راواخله، دا ستا او د ښار په مينځ كښې د اوسپنې دېوال

په شان ولگوه او خپل مخ د ښار طرف ته راوگرځوه. دا به د محاصرې لاندې وی، او ته به دا ښار محاصره کوي. دا به د بنی اسرائیلو دپاره یوه نښه وی. ﴿٤﴾ نو بیا په گس اړخ ځمله او د بنی اسرائیلو گناهونه په خپل ځان باندې انبار کړه. نو څومره ورځې چې هغوی گناه کړې وی د هم هغه ورځو په اندازه په یو اړخ باندې ځمله. ﴿٥﴾ نو ما بیا ته د هم هغه ورځو په اندازه د سزا تېرولو دپاره مقرر کړې څومره کالونه چې هغوی گناه کړې ده. نو ته به لس کم څلور سوه ورځو پورې د بنی اسرائیلو د گناهونو سزا زغمې. ﴿٦﴾ د دې سزا تېرولو نه وروستو بیا دوباره په بنی اړخ د یهوداه د گناهونو د سزا تېرولو دپاره ځمله. نو ما ته د څلوېښتو ورځو دپاره مقرر کړې، د یو کال دپاره مې یوه ورځ مقرر کړه. ﴿٧﴾ نو بیا خپل مخ د یروشلیم د محاصرې طرف ته راوگرځوه او په بریندو لاسونو د هغې خلاف پېشگوښې وکړه. ﴿٨﴾ زه به تا په پرو و ترم نو ته به د یو اړخ نه بل اړخ ته نه شې اوړېدلې ترڅو چې تا خپلې د محاصرې ورځې پوره کړې نه وی. ﴿٩﴾ غنم او اوربشې، لوبیا او دال، غوښت او جمدرد واخله. او هغه په چاټې کښې واچوه او ځان دپاره ترې نه روتې جوړوه. دا چې ته د لس کم څلورو سوو ورځو دپاره په یو اړخ پروت یې نو په دې دوران کښې د خوراک دپاره استعمالوه. ﴿١٠﴾- ﴿١١﴾ تا ته په ورځ کښې صرف د یو پاؤ روتې خوړلو او د دوو گلاسو اوبو څښلو اجازت شته. دا څیزونه په احتیاط په ناپ او په مقرر وخت سره خوړلې او څښلې شې. ﴿١٢﴾ ته دا روتې لکه د اوربشو د روتې په شان پخوه. کله چې دا روتې پخوې نو د خلقو په مخامخ یې د انسان په اوچو غلو پخه کړه. ﴿١٣﴾ مالک خدای و فرمائیل چې، ”نو په دې طریقې سره به اسرائیلیان ناپاکه روتې د هغه قومونو په مینځ کښې و خوری چرته چې زه دوی شرم.“ ﴿١٤﴾ خو ما ورته و فرمائیل، ”داسې دې نه وی، مالک قادر مطلق خدایه، ما کله هم خپل ځان نه دې ناپاکه کړې. زما د ځوانۍ نه تر اوسه پورې ما هیڅ داسې څیز نه دې خوړلې چې هغه مردار شوې وی او یا ځناورو څیرلې وی. هیڅ قسمه حرامه غوښه زما د خولې دننه شوې نه ده.“ ﴿١٥﴾ ”پېر ښه،“ هغه و فرمائیل، ”ښه نو د انسان د غلو په ځای خپله روتې د غواگانو په سپیاکو پخه کړه.“ ﴿١٦﴾ نو بیا هغه ما ته و فرمائیل، ”اے

بنی آدمه، زه به په يروشلم روتی بنده کړم. هغوی چې کومه روتی خوری نو په ناپ تول او پرېشانی سره به یې خوری او کومې اوبه چې څښی نو د شمېر په څاڅکو به یې څښی. (۱۷) ځکه چې خوراک او اوبه به په کمېدو وی او هغوی به د یو بل د شکل نه یریري، او د خپلي گناه د سزا د لاندې به د لوړې نه مانده شی.

د يروشلم خلاف توره

۵ (۱) ”اے بنی آدمه، یوه تیره توره راواخله او هغه لکه د نائی د چرې په شان د خپل سر او یرې د وېستو خرئیلو دپاره استعمال کړه. او بیا هغه وېسته د یوې تلې په ذریعه په درېو برخو تقسیم کړه. (۲) نو کله چې ستا د محاصرې ورځې په ختمېدو شی، د وېستو درېمه حصه په ښار کېنې دننه وسوزوه. او بله حصه یې د ښار نه گېرچاپېره په توره ووهه او زره زره یې کړه. او بله حصه په هوا کېنې وشینده، ځکه چې زه به توره دوی پسې راوکاږم. (۳) خو د وېستو یو څو تارونه دې د څادر په پلو کېنې ونغاړه او ځان سره یې وساته. (۴) بیا د دې نه یو څو وېسته راواخله او په اور کېنې یې واچوه او وې سوزوه. د هغې نه به اور ټولو بنی اسرائیلو ته خور شی. (۵) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې دا یو مثال دے چې په آئنده کېنې به د يروشلم سره څه کېږي. يروشلم ما د ټولو قومونو په مینځ کېنې پېدا کړے دے او ټول ملکونه ترې نه گېرچاپېره پراته دی. (۶) خو په خپل شرارت کېنې هغه زما د قانون او حکمونو نه سرکشی وکړه د هغه ملکونو نه هم زیات کوم چې د هغه نه گېرچاپېره پراته دی. هغه زما قانون رد کړو او زما د حکمونو تابعداری یې ونه کړه. (۷) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ته د نورو قومونو په نسبت زیات سرکشه یې او تا زما په تعلیماتو او شریعت عمل ونه کړو. خو تا د نورو قومونو د رواج او اصولو په مطابق ژوند تېر کړو. نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې زه په خپله ستا خلاف شوے یم، اے يروشلمه، زه به تا له د نورو قومونو په وړاندې سزا درکړم. (۸) ځکه زه

به ستا د هغه ټولو حرام کارو معبودانو په وجه تا سره هغه سلوک وکړم چې ما د دې نه وړاندې کله هم بل چا سره نه وی کړې او نه به یې بیا چا سره وکړم. (۱۰) نو په دې وجه به په تا کښې مور پلار خپل بچی و خوری او بچی به خپل مور پلار و خوری. زه به تاسو له سزا درکړم او څوک چې ژوندی پاتې شی هغوی به تس نس کړم. (۱۱) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، ځکه چې تاسو د خپلو حرامو کارونو او کرکژن تصویرونو په عبادت کولو سره زما مقدس کور پلایت کړو، زه به په خپله نه په تاسو رحم وکړم، او نه به زه تاسو ته د رحم په سترگه وگورم او نه به تاسو بچ کړم. (۱۲) ستا د خلقو یوه حصه به په ویا او قحط په تا کښې دننه مړه شی، او دویمه حصه خلق به دې د ښار د دېوالونو نه بهر په توره باندې قتل کړې شی، او درېمه حصه به زه په هوا کښې خواره کړم او په خپله توره به یې راگېر کړم. (۱۳) نو زما غصه به بیا سره شی او زما غضب به په آرام شی کله چې زه خپل غضب په دوی نازل کړم، نو هغوی به په دې پوهه شی چې ما مالک خدای د خپل غېرت د وجې داسې وکړل. (۱۴) نو د دې نه علاوه به زه تا په کنډراتو بدل کړم او کله چې د نورو قومونو خلق ستا په خوا کښې تېرېږي نو هغوی به توبې وباسی. (۱۵) ته به نورو خلقو او قومونو ته د مسخرو او پیغورونو، لعنت او یرې یو مثال یې کله چې زه خپله سزا او غضب او قهر او سخته رتڼه په تا نازله کړم. دا ما مالک خدای فرمائیلی دی. (۱۶) هرکله چې زه په تاسو د قحط د مرگونی او تباه کونکی غشی گزار وکړم، زه به په تا داسې گزار وکړم چې تا به تباه کړم. زه به په تا بیا بیا قحط راولم او ستا د خوراک ذریعه به بنده کړم. (۱۷) زه به ستا خلاف قحط او ځنگلی ځناور درولېږم، هغوی به تاسو بې اولاده پرېږدی. وینه تویول او ویاگانې به تاسو ته راورسېږي، او زه به جنگ ستاسو خلاف راولېږم. مالک خدای په خپله داسې وفرمائیل.

په بنی اسرائیلو کښې د بُت پرستی خلاف عدالت

۶

۱ د مالک خدای کلام بیا په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، خپل مخ دې د بنی

اسرائیلو د غرونو طرف ته واړوه او د هغوی خلاف پېشگوښې وکړه. ﴿۳﴾ او داسې ووايه،

اے د بنی اسرائیل غرونو، د مالک قادر مطلق خدای کلام واورئ. مالک قادر مطلق

خدای تاسو غرونو او غونډو، گړنگونو او درو ته داسې فرمائی، زه به اوس ستاسو

خلاف توره استعمالوم، او زه به ستاسو هغه علاقائی عبادتخانی تباہ کړم چرته چې تاسو

د بُتانو عبادت کوئ. ﴿۴﴾ ستاسو قربانگاه به راوغورزولې شی او ستاسو د خوشبویي

قربانگاه به ټوټه ټوټه کړې شی. او زه به ستاسو خلق ستاسو د معبودانو په وړاندې

حلال کړم. ﴿۵﴾ زه به د بنی اسرائیلو لاشونه د هغوی د معبودانو په وړاندې وغورزوم. او

زه به ستاسو هډوکي ستاسو د قربانگاه سره خواره واره کړم. ﴿۶﴾ نو چرته چې تاسو

اوسېرئ نو هغه خدای او ښارونه به کنډر شی او هغه علاقائی عبادتخانی به تباہ شی،

ستاسو قربانگاه به خرابې او تباہ شی، ستاسو معبودان به ټوټه ټوټه او تباہ کړې شی،

او ستاسو د خوشبویي قربانگاه به راوغورزولې شی، او خه چې تاسو جوړ کړی دی

هغه به جارو کړې شی. ﴿۷﴾ ستا خلق به په تا کښې ووژلې شی، نو ته به په دې پوهه

شي چې زه مالک خدای یم. ﴿۸﴾ خو زه به ځینې خلق بچ کړم، او په تاسو کښې به خه

خلق د توري د مرگ نه وتبستی او په نورو قومونو او ملکونو کښې به خواره شی. ﴿۹﴾ نو

کله چې هغوی په نورو ملکونو او قومونو کښې په جلاوطنی کښې اوسېری، نو هغوی به

هلهته ما رایاد کړی، او په دې به پوهه شی چې هغوی زه په خپلو زناکارو زړونو سره

څومره دردولې یم، کوم چې زما نه اوړېدلی دی، او په خپلو سترگو سره به یې د هغه

معبودانو سره زنا کوله. د هغه حرام کارونو او د معبودانو د عبادت په وجه کوم چې

دوی کړی دی هغوی به د خپل ځان نه نفرت وکړی. ﴿۱۰﴾ نو دوی به په دې پوهه شی چې

زه مالک خدای یم او زما خبردارې هسې تشې خبرې نه خو په رښتیا سره مې په دوی

عذاب راوستو. ﴿۱۱﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”د غم نه خپل لاسونه

وېړقوئ او خپلې پښې په زمکه ودرېوئ او د افسوس چغې ووهئ، د بنی اسرائیلو د هغه ټولو حرامو کارونو په وجه، نو هغوی به په جنگ او قحط او وبا سره مړه کړې شی. (۱۲) هغه څوک چې لرې دی نو هغوی به په وبا سره مړه شی، او هغه څوک چې نزدې دی هغوی به په جنگ کېښې قتل کړې شی، او هغوی څوک چې بچ پاتې شی نو په قحط سره به مړه شی. زه به خپل ټول قهر و غضب په هغوی نازل کړم. (۱۳) نو هغوی به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. کله چې د هغوی خلق د دوی د معبودانو او د دوی د قربان گاه سره مړه پراته وی، په هره اوچته غونډۍ او اوچت غر دپاسه او د هرې شنې ونې لاندې او د څپرې د ونې لاندې به د دوی لاشونه پراته وی په هغه ځایونو کېښې چرته چې هغوی خپلو ټولو معبودانو ته د خوشبویۍ نذرانې پېش کولې. (۱۴) او زه به خپل لاس د هغوی په خلاف وراورد کړم او د هغوی ملک به د بیابان نه واخله تر دبله پورې خراب او خاموشه کړم چرته چې هغوی اوسېږي. نو بیا به هغوی په دې باندې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.

د بنی اسرائیلو خاتمه

۷ (۱) نو د مالک خدای کلام بیا په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، مالک قادر مطلق خدای بنی اسرائیلو ته داسې فرمائی، تباھی دې په سر راغلی ده، ستا په ملک کېښې به هر طرف ته تباھی وی. (۳) نو اوس ستاسو آخری وخت رارسېدلې دے او زه به خپل قهر و غضب په تاسو نازل کړم. زه به ستاسو د چال چلن په مطابق ستاسو عدالت وکړم او ستاسو د بدو اعمالو په مطابق به تاسو له پوره سزا درکړم. (۴) نه به تہ زما نه بچ شي او نه به زه په تا رحم وکړم بلکې ستا د چال چلن او بدو اعمالو سزا به تا له درکړم. نو بیا به تاسو په دې پوهه شي چې زه مالک خدای یم. (۵) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د یو افت دپاسه به بل افت په تاسو راځي. (۶) ستاسو انجام، ستاسو انجام نزدې دے، آخری وخت مو نزدې دے، وگورئ ستاسو په وړاندې دے.

٧) تاسو څوک چې په دې مُلک کښې اوسېږئ ستاسو د بشخېدو ورځ رارسېدلې ده. وخت رارسېدلې دې، هغه ورځ رانزدې شوې ده، دلته کښې د غرونو د پاسه صرف چغې سورې دي، او هيڅ قسمه د خوشحالي آوازونه نشته. ٨) زه به زر خپل قهر په تا نازل کړم، زه به تا ته ستا د چال چلن او د بدو اعمالو په مطابق سزا درکړم. ٩) نه به ته زما نه بچ شي او نه به زه په تا رحم وکړم بلکې ستا د چال چلن او بدو اعمالو سزا به تا له درکړم. نو بيا به تاسو په دې پوهه شي چې زه مالک خدائ يم څوک چې تاسو وهي. ١٠) ستاسو انجام، ستاسو انجام نزدې دې. تباهي مو په سر رارسېدلې ده. ظلم انتها ته رسېدلې دې، او خلق بې حده مغروره شوي دي. ١١) د هغوي د ظلم په وجه د خلقو شرارت زيات شوي دې، يو کس به ترې نه هم پاتې نه شي، نه د هغوي خلق، نه دولت، او نه د هغوي اهميت. ١٢) هغه وخت راغلي دې، هغه ورځ رارسېدلې ده. اخستونکي دې خوشحالي نه کوي او نه دې خرڅوونکي خفگان کوي، ځکه چې غضب په ټوله گڼه باندې راتلونکې دې. ١٣) سوداگر به هغه زمکه دوباره وانه خلی کومه زمکه چې هغوي خرڅه کړې ده که چېرې دوي ژوندي هم وي، ځکه چې د مالک خدائ فېصله د ټولو دپاره ده او نه بدلېدونکې ده. ځکه د خپلو گناهونو په وجه به يو کس هم خپل ژوند بچ نه کړي شي. ١٤) که څه هم که هغوي بيگل وغروي او هر څه تيار کړي، هيڅوک به جنگ دپاره لار نه شي، ځکه چې زما غضب په گڼو خلقو باندې دې.

د بني اسرائيلو د گناه سزا

١٥) ”د بنار نه بهر جنگونه او په بنار کښې دننه قحط او وباگانې روانې دي، څوک چې د بنار د دېوالونو نه بهر دی هغوي به د دشمن په تورو باندې مړه شي. او هغه څوک چې د بنار دننه دی د قحط او د وباگانو په وجه به مړه شي. ١٦) څوک چې ژوندي پاتې شي هغوي ټول به غرونو ته پناه اخستلو له لار شي، او هر يو به لکه د گوگوستکو په شان د خپلې گناه په وجه زيرگي کوي. ١٧) د هغوي په لاسونو کښې به دم نه وي، او پښې به

۱۸) هغوی به د ټاټ جامې واغوندی او ټول به یرې اخستی وی. د هغوی په
 مخونو به شرم راخور وی او سرونه به یې خرئیلې وی. ۱۹) هغوی به خپل سپین زر لارو
 کوڅو ته وغورزوی، او د هغوی سره زر به یو ناپاکه څیز وگڼلې شی. د مالک خدای د
 غضب په ورځ به د هغوی سره زر او سپین زر به هغوی نه شی بچ کولې. هغوی به په
 دې باندې نه خپله لوږه ختمولې شی او نه به ورباندې خپله گډه مړولې شی. ځکه چې
 د هم دې څیزونو په وجه هغوی تیر وتل. ۲۰) هغوی په خپلو بشکلو زیوراتو باندې فخر
 کولو چې د هغوی نه به یې خراب بتان او مکروه تصویرونه جوړول. نو په دې وجه به زه
 دا څیزونه د هغوی دپاره پلټ او ناپاکه وگرځوم. ۲۱) زه به دا هر څه غږو ته د غنیمت
 په شکل حواله کړم او د زمکې شریرانو باندې به یې لوټ کړم، او هغوی به یې پلټ
 کړی. ۲۲) زه به خپل مخ د دوی نه واړوم او هغوی به زما د مقدسو خزانو بې حرمتی
 وکړی، غله به دې ته ننوځی او ناپاکه به یې کړی. ۲۳) زنځیرونه تیار کړه، ځکه چې ټول
 ملک د قتل و غارت نه پک دے او ټول بنار د شر و فساد نه پک دے. ۲۴) زه به د دنیا
 د ټولو نه زیات ظالم قومونه راوړم چې د دوی نه د دوی کورونه په زور قبضه کړی، او
 زه به د دوی د زورورو کسانو فخر ختم کړم، او د هغوی د مقدس ځایونو بې حرمتی به
 وشي. ۲۵) کله چې دهشت راشی، نو هغوی به د امن او سکون لټون وکړی، خو هیڅ
 قسم امن به ورته ملاو نه شی. ۲۶) د یو افت دپاسه به بل افت راشی، او د افواه دپاسه به
 بله افواه خورېږی. هغوی به په دې کوشش کېږی وی چې د نبی رويا واورى، د شریعت
 تعلیم به د امام نه ختم شی، او هم داسې د مشرانو مشورې به هم ختمې شی. ۲۷) بادشاه
 به ماتم کوی، شهزاده به د خفگان جامې اغوستې وی، د ملک د خلقو لاسونه به ریږی.
 زه به د هغوی سره د دوی د چال چلن په مطابق سلوک کوم، او د هغوی په خپل معیار
 او اصول به د دوی عدالت وکړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای

یم.

د خدائ په کور کبني حرامکاري کول

۱ د جلاوطنۍ په شپږم کال، د شپږمې مياشتې په پينځمه ورځ، کله چې زه په خپل کور کبني د يهوداه د مشرانو سره ناست وم چې هلته د مالک قادر مطلق خدائ لاس په ما باندې راغلو. ۲ ما وليدل، او يو شکل مې وليدو چې د انسان په شان بنکارېدو، د ملا نه لاندې هغه د اور په شان بنکارېدو او بره هغه لکه د يوې خلبدونکې اوسپنې په شان بنکارېدو. ۳ هغه يو څيز راوغزولو چې د لاس په شان بنکارېدو او زه يې د سر وېستو نه راونيولم. روح زه د آسمان او زمکې مينځ ته پورته کړم او د خدائ پاک په رويا کبني يې زه يروشلم ته بوتلم، د دننه دربار شمال خوا دروازې ته، چرته چې هغه بت ولاړ وو کوم چې د خدائ پاک غېرت راپارولو. ۴ او د بنی اسرائيلو د خدائ پاک جلال زما په وړاندې هلته رابنکاره شو، لکه څنگه چې ما په رويا کبني د دې نه وړاندې په مېدان کبني ليدلې وو. ۵ نو بيا مالک خدائ ما ته وفرمائيل، ”اے بنی آدمه، د شمال خوا ته وگوره،“ نو بيا ما وکتل، د شمال خوا ته د قريان گاه د داخلېدو دروازه کبني ما هغه بت وليدو د چا خلاف چې د خدائ پاک غېرت راپارېدلې وو. ۶ او هغه ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، ته هغه څه وينې چې دوئ يې کوی هغه حرام کارونه چې دوئ يې دلته کوی، نو دا حرام کارونه ما د خپل مقدس کور نه لرې کوی خو ته به داسې کارونه وگورې چې د دې نه به زيات خراب وي.“ ۷ هغه زه د دربار دروازې ته راوستلم. ما وکتل، ما په دېوال کبني يو سورې وليدو. ۸ هغه ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، نو اوس په دېوال کبني دا سورې غټ کړه.“ نو ما بيا په دېوال کبني سورې وکړو او هلته مې يوه پټه دروازه وليدله. ۹ او هغه ما ته وفرمائيل چې، ”دنه لاړ شه او هغه شرارت او حرام کارونه وگوره کوم چې هغوی دلته کوی.“ ۱۰ نو بيا زه دننه لاړم او ومې ليدل چې، په دېوالونو باندې د هر قسمه مارانو او چينجو او پليټو ځناورو تصويرونه جوړ شوي وو. او ما د بنی اسرائيلو ټول بتان وليدل چې هغوی يې عبادت کولو. ۱۱ د بنی اسرائيل د قوم اويا مشران هلته ولاړ وو، او د هغوی په مينځ

کښې یازنیاه د سافن زوی هم ولاړ وو. او د هر یو مشر په لاس کښې د خوشبو سوزولو مجمر وو او ترې نه د خوشبو د لوگو لوخرې ختلې. ﴿۱۲﴾ نو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، تا هغه څه ولیدل کوم چې د اسرائیلو مشرانو په تیاره کوټه کښې هر یو د خپل معبود د زیارت دپاره کول؟ هغوی دا وائی چې، مالک خدای مونږ نه وینی، مالک خدای دا ملک پرېسې دے.“ ﴿۱۳﴾ هغه بیا وفرمائیل چې، ”ته به هغوی د دې نه هم په پېرو خرابو حرامو کارونو کولو باندې وگورې.“ ﴿۱۴﴾ نو بیا زه هغه د مالک خدای کور ته د ننوتلو د شمال خوا دروازې ته راوستلم، ما هلته ښځې ولیدلې چې ناستې وې او د تموز معبود ژړا او ماتم یې کولو. ﴿۱۵﴾ هغه ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، ته دا وینې؟ نو ته به نور داسې حرام کارونه وگورې کوم چې به د دې نه هم پېر پلټ او خراب وی.“ ﴿۱۶﴾ هغه بیا زه د مالک خدای د کور دننه دربار ته راوستلم، او هلته د مالک خدای د کور د داخلېدلو په لار او د برنډې او د قربان گاه په مینځ کښې پینځویش کسان وو. چې شایې د مالک خدای کور ته وه او د هغوی مخ د نمرخاته خوا ته وو، هغوی د مشرق خوا ته نمر ته سجده کوله. ﴿۱۷﴾ هغه ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه تا دا ولیدل؟ ولې دا د یهوداه خلقو ته مناسبه ده چې هغوی دې داسې پلټ او حرام کارونه دلته وکړي؟ دا ضروری ده چې دوی دنیا هم د شرارت نه پکه کړي او په مسلسله توگه زما قهر و غضب راوپاروی؟ هغوی ته وگوره چې خپله پوزه چوڼی او ما ته سپک نظر کوی. ﴿۱۸﴾ نو په دې وجه زه به په هغوی باندې خپل غضب نازل کړم، نه به هغوی زما نه بچ شی او نه به زه په هغوی رحم وکړم. که څه هم چې هغوی زما په غوږ کښې چغې ووهی زه به هغوی ته غوږ نه نیسم.“

د بُت پرستانو قتل

۹ ﴿۱﴾ نو بیا مالک خدای په اوچت آواز سره وفرمائیل، ”هغه کسان راولئ کوم چې د ښار د سزا ورکولو دپاره مقرر شوی دی نو هغوی ته ووايه چې هر یو د خپلو تباہ

کونکو وسلو په لاس راشی. (۲) نو بیا شپږ کسان د شمال بره طرف دروازې نه رابنکاره شو، د هر یو په لاس کبڼې وژونکې وسله وه. د هغوی سره یو کس وو چې د کتان جامې یې وې، چا سره چې د خط و کتابت سامان په څنگ کبڼې وو. هغوی ټول د مالک خدای د کور دربار ته لاړل او د زېږو د قربانگاه په خوا کبڼې ودرېدل. (۳) بیا د بنی اسرائیلو د خدای پاک جلال د وزرو والا مخلوق دپاسه راوچت شو، په کوم خدای کبڼې چې هغه وو، نو بیا د خدای د کور درشل ته لاړو. نو بیا مالک خدای هغه کس ته آواز وکړو چې د کتان جامې یې اچولې وې د چا سره چې د خط و کتابت سامان وو. (۴) او هغه ته یې وفرمائیل چې، ”د یروشلم په ټول ښار کبڼې وگرځه او د هر هغه چا په تندي باندې نښه ولگوه څوک چې ویر او ماتم کوی په هغه ټولو حرامو کارونو باندې چې په دې کبڼې وشی. (۵) نو چې ما غور و نیولو، هغه هغه نورو ته وفرمائیل، ”په ښار کبڼې هغه پسرې خئی او خلق مړه کړی، په چا زړه مه سوزوی او مه په چا رحم کوی. (۶) بوډاگان، ځوانان، پېغلې، ښځې، او ماشومان، حلال کړی، خو هغوی ته لاس مه وروړی د چا په تندي باندې چې نښه لگېدلې وی. زما د مقدس خدای نه شروع وکړی.“ نو بیا هغوی دا کار د هغه مشرانو نه شروع کړو چې د خدای د کور په مخکبڼې ولاړ وو. (۷) نو بیا هغه هغوی ته وفرمائیل، ”زما کور پللیت او زما دربار د مړو د لاشونو نه پک کړی. خئی لاړ شی.“ نو هغوی بهر لاړل او په ټول ښار کبڼې یې په مرگ شروع وکړه. (۸) نو کله چې هغوی خلق وژل او زه یواځې پاتې شوم، نو زه پرمخې پرېوتم او چغې مې کړې، ”اے مالک قادر مطلق خدایه، په یروشلم باندې د خپل غضب په نازلېدو سره ولې ته د بنی اسرائیلو دا بچ پاتې شوی خلق به هم تباہ کوی؟“ (۹) نو بیا هغه ما ته وفرمائیل چې، ”د اسرائیل او د یهوداه د خلقو گناهونه پېر بې حده غټ دی، ملک د قتل و غارت نه پک دے او ښار د بې انصافی نه پک دے. هغوی وائی، مالک خدای دا ملک پرېښی دے، مالک خدای دا نه وینی. (۱۰) نو زه به هغوی ته د رحم په سترگه نه گورم او نه به هغوی بچ کړم، خو زه به هم د دوی په سرونو هغه څه راوالم څه چې هغوی کړی دی.“ (۱۱) بیا هغه سپری چې د کتان جامې یې اچولې وې او د خط و کتابت سامان ورسره وو هغه دا

خبر راوږو، او وې وئيل، ”ما هغه څه وکړل څنگه چې تا حکم کړې وو.“

د مالک خدائ جلال د يروشلم نه تلل

۱۰ ځله چې ما بره وکتل، د وزرو والا د مخلوق د سر د پاسه په آسمان کښې ما نيټم کانيې وليدو چې لکه د تخت په شان ښکارېدو. ځله چې مالک خدائ هغه سړی ته چا چې د کتان جامې اچولې وې وفرمائيل، ”د وزرو والا مخلوق د پايو د لاندې په مينځ کښې تېر شه. خپل لاسونه د سکروټو نه پک کړه او په ښار يې وشينده.“ او چې ما وليدل هغه هم هغه شان دننه لاړو. ځله چې اوس د وزرو والا مخلوق د خدائ د کور د جنوبي دروازې سره ولاړ وو کله چې هغه سرې دننه لاړو، نو وريځې دننه دربار پک کړو. ځله چې نو بيا د مالک خدائ جلال د وزرو والا مخلوق د پاسه راوچت شو او د خدائ د کور درشل ته لاړو. وريځو د خدائ کور پک کړو، او د هغه دربار د مالک خدائ د جلال د شغلو نه پک وو. ځله چې د وزرو والا مخلوق د وزرو آواز د لرې پورې اورېدلې شو تر بهرنی درباره پورې، هغه داسې ښکارېدو لکه د قادر خدائ د آواز په شان کله چې هغه خبرې کوي. ځله چې مالک خدائ هغه سړی له حکم وکړو چا چې د کتان جامې اغوستې وې، ”د وزرو والا مخلوق د لاندې لار شه او د پايو د مينځ نه اور راواخله،“ هغه سرې لاندې ورغلو او د يوې پايې په خوا کښې ودرېدو. ځله چې نو بيا د وزرو والا په مخلوق کښې يو خپل لاس هغه اور ته وراوږد کړو کوم چې د هغوی په مينځ کښې بلېدلو. هغه د هغه اور نه لږ راوچت کړو او د هغه سړی په لاس کښې يې واچولو چې د کتان جامې يې اغوستې وې، نو بيا هغه سړی اور واخستو او بهر لاړو. ځله چې نو ما بيا وکتل چې هر يو د څلورو وزرو والا مخلوق د وزرونو لاندې يو څيز ليدل کېدو چې د انسان د لاس په شان ښکارېدو. ځله چې ما وکتل چې، د هر يو څلور وزرو والا مخلوق سره په خوا کښې يوه پايه وه، او هغه پايې لکه د ايکوامرين کانيو په شان ځلېدلې. ځله چې څلور واړه پايې يو شان ښکارېدې او يو رنگ جوړې شوې وې، او په هره يوه پايه کښې يوه بله

پايه چورلېدله. (۱۱) د وزرو والا مخلوق په څلورو واړو طرفونو حرکت کولې شو، چې هر اړخ ته به يې مخ وو نو بغېر د تاوېدو نه به تلې شول. هغوی به بغېر د تاوېدو را تاوېدو نه هغه اړخ ته تلل کوم خوا به يې چې مخ ؤو. (۱۲) د هغوی ټول بدن، د هغوی د شاگانو په شمول، د هغوی لاسونه او د هغوی وزرونه په مکمل توگه د سترگو نه پک ؤو، لکه څنگه چې د هغوی څلور پايې وې. (۱۳) ما واورېدل چې پايو ته يې د ”چورلېدونکو پايو“ نامه ورکړه. (۱۴) د هر يو وزرو والا مخلوق څلور مخونه ؤو، اول مخ لکه د غوائی په شان وو، او دوېم مخ يې د انسان په شان وو، درېم مخ يې لکه د ازمری په شان وو، او څلورم مخ لکه د باز په شان وو. (۱۵) نو بيا دا وزرو والا مخلوق مخ په بره اوچت شو. دا هغه ژوندې مخلوق وو کوم چې ما د کبار د سيند په غاړه ليدلې وو. (۱۶) کله چې به دې مخلوق حرکت کولو نو د هغوی په خوا کبني پايو به هم ورسره حرکت کولو او کله چې به دې مخلوق خپلې وزرې خورې کړې چې د زمکې نه والوځی، نو پايو د هغوی خوا نۀ پرېښودله. (۱۷) هرکله چې به د وزرو والا مخلوق په آرام ودرېدل، نو پايې به هم ورسره ودرېدې، او کله چې به د وزرو والا مخلوق والوتلو نو پايې به هم ورسره والوتلې، ځکه چې د وزرو والا مخلوق روح په هغې کبني وو. (۱۸) نو بيا د مالک خدای جلال د خدای د کور درشل نه لاړو او د وزرو والا مخلوق دپاسه ودرېدو. (۱۹) نو کله چې ما وکتل نو هغه مخلوق خپل وزرونه خواره کړل او د زمکې نه اوچت شول، نو کله چې دوی لاړل، هغه پايې د هغوی سره لاړې. هغوی د خدای د کور په درشل کبني نمرخاته طرف ته ودرېدل، او د بنی اسرائيلو د مالک خدای جلال د هغوی د سر دپاسه وو. (۲۰) دا هغه ژوندې مخلوق وو کوم چې ما د بنی اسرائيلو د خدای پاک د تخت د لاندې د کبار د سيند په غاړه ليدلې وو، نو زۀ په دې پوهه شوم چې دا هم هغه شان ژوندې مخلوق دے. (۲۱) د هر يو څلور مخونه او څلور وزرونه ؤو، او داسې يو څيز يې د وزرو لاندې وو چې په ليدلو کبني لکه د انسان د لاسونو په شان ښکارېدو. (۲۲) د هغوی مخونه بلکل هم هغه شان ښکارېدل کوم چې ما د کبار د سيند په غاړه ليدلی ؤو. هر يو په تلو کبني نېغ تلو.

۱ نو بيا زه د خدائ روح اوچت كړم او د مالک خدائ د كور دروازي ته يې راوستلم كومه چې مشرق طرف ته وه. هلته د دروازي په درشل كښې پينځويشت سړي وو، او ما په هغوئ كښې يازنياه د عزور زوئ او فلطياه د بناياه زوئ، د خلقو مشران وليدل. ۲ هغه ما ته وفرمائيل چې، ”اے بني آدمه، دا هغه كسان دي څوك چې بدې منصوبي جوړوي او خلقو ته په ښار كښې د شرارت مشورې وركوي. ۳ هغوئ وائي چې، آيا دا ښه وخت نه دے چې كورونه جوړ كړو؟ دا ښار لكه د اوسپني د دېگ په شان دے او مونږ په كښې لكه د غوښې په شان محفوظ يو. ۴ نو په دې وجه اے بني آدمه، د هغوئ خلاف په اوچت آواز سره پېشگوئي وكړه.“ ۵ نو بيا د مالک خدائ روح په ما نازل شو او هغه ما ته وفرمائيل چې داسې ووايه، ”مالک خدائ فرمائي، اے د بني اسرائيلو قومه، ستاسو په سوچونو كښې چې څه دي زه په هغې پوهېږم. ۶ تاسو په دې ښار كښې ډېر خلق وژلي دي او د دې لارې كوڅې مو په مړو پكې كړې دي. ۷ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، تاسو چې د مړو كوم لاشونه په دې ښار كښې وغورزول هغوئ هم هغه غوښه ده چې په دې دېگ كښې محفوظه ده، خو زه به تاسو د دې نه وباسم. ۸ تاسو د توري نه يرېږئ، او هم دا توره به زه په تاسو باندې ستاسو خلاف نازله كړم، دا د مالک قادر مطلق خدائ فرمان دے. ۹ زه به تاسو د ښار نه وشړم او پردو خلقو ته به مو حواله كړم او تاسو له به سزا دركړم. ۱۰ تاسو به په توره باندې ووژلې شئ، او زه به د اسرائيل په ملك كښې دننه په تاسو خپله فېصله واوروم. نو بيا به تاسو پوهه شئ چې زه مالک خدائ يم. ۱۱ دا ښار به ستاسو دپاره يو د اوسپني دېگ نه وي، او نه به تاسو په دې كښې د غوښې په شان يئ، زه به د اسرائيل په ملك كښې دننه تاسو له سزا دركړم. ۱۲ نو تاسو به په دې پوهه شئ چې زه مالک خدائ يم، نه تاسو زما د شريعت پيروي وكړه او نه مو زما په اصولو او شريعت عمل وكړو خو د دې په ځاى د خوا او شا ملكونو رواجونو پسې لاړئ.“ ۱۳ نو كله چې

ما پېشگوئي كوله نو فلطياه د بناياه زوئ ناگهانه مړ شو. نو بيا زه پرمخي پرېوتلم او په زوره مي چغې كړې، ”اے مالک قادر مطلق خُدايه، ولي تاسو په اسرائيل كښي په پوره توگه ژوندی پاتي شوی خلق تباہ كوي؟“

د جلاوطنو بنی اسرائیلو سره د مالک خُداي وعده

﴿١٤﴾ د مالک خُداي کلام په ما نازل شو، ﴿١٥﴾ ”اے بنی آدمه، کوم خلق چې تر اوسه په يروشلم كښي پاتي شوی دی ستا او ستا د خپلوانو او د اسرائيل قوم په حقله چې په جلاوطنی كښي دی ورپسې خبرې كوی. هغوي دا وائي چې خوك چې جلاوطن شوی دی نو هغوي د مالک خُداي نه لرې شوی دی، خكه اوس هغه د هغوي زمكه مونږ له په ميراث كښي راكړې ده. ﴿١٦﴾ نو په دې وجه ووايه چې، مالک قادر مطلق خُداي داسې فرمائي چې، كه خه هم چې ما هغوي نورو لرې قومونو ته ولېږل او په نورو ملكونو كښي مي تس نس كړل، خو اوس د لږ وخت دپاره زه د هغوي دپاره په هغه ملكونو كښي مقدس پناه گاه يم كومو ته چې تللی دی. ﴿١٧﴾ نو بيا داسې ووايه چې، مالک قادر مطلق خُداي داسې فرمائي، زه به تاسو د ټولو ملكونو نه راغونډ كړم او د هغه ملكونو نه به تاسو واپس راولم كومو ته چې ما خواره كړی وئ او زه به بيا تاسو له د اسرائيل ملك دركړم. ﴿١٨﴾ كله چې دوي دې ته واپس راشی نو د دې نه به هغه ټول بتان او حرام تصويرونه لرې كړی. ﴿١٩﴾ زه به هغوي ته يو زړه وركړم او نوې روح به په كښي واچوم، زه به د هغوي نه د كاني په شان سخت زړونه اخوا كړم او نرم زړونه به وركړم. ﴿٢٠﴾ نو بيا به هغوي زما د اصولو پيروي كوی او په احتياط سره به زما په شريعت عمل كوی. نو بيا به هغوي زما خلق وی او زه به د هغوي خُداي پاك يم. ﴿٢١﴾ خو د هغه چا چې زړونه پليتو تصويرونو او حرام كاره معبودانو ته وقف شوی وی، زه به د هغوي په سر هغه خه راولم كوم چې دوي كړی دی. دا د مالک قادر مطلق خُداي فرمان دے.“

د مالک خدائ د جلال د يروشلم نه تلل

۲۲) نو بيا د وزرو والا مخلوق، چې په خوا کښې يې پايې وې خپل وزرونه خواره کړل، او د بنی اسرائیلو د خدائ پاک جلال د هغوی دپاسه وو. ۲۳) نو د مالک خدائ جلال د ښار نه روان شو او د دې نمرخاته طرف ته په غر ودرېدو. ۲۴) نو بيا د خدائ پاک روح زه په رويا کښې اوچت کړم او واپس يې په بابل کښې جلاوطنو ته بوتلم. بيا کومه رويا چې ما ليدلې وه ما نه بره لاره، ۲۵) او ما هغه جلاوطنو خلقو ته هر هغه څه ووييل چې مالک خدائ ما ته ښودلی ؤو.

د جلاوطنی نښې

۱۲) بيا د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، ۲) ”اے بنی آدمه، ته د سرکشه قوم په مينځ کښې اوسېږې. هغوی د کتلو دپاره سترگې لری خو نه وینی او د اورېدو دپاره غوږونه لری خو اوری نه، ځکه چې هغوی سرکشه خلق دی. ۳) نو په دې وجه اے بنی آدمه، خپل سامان داسې راغونډ کړه لکه چې ته په جلاوطنی روان يې. د ورځې په رڼا کښې د هغوی په وړاندې روان شه او بل ځای ته لاړ شه. شايد چې هغوی په دې پوهه شی چې هغوی به هم يوه ورغ جلاوطن شی، اگر چې هغوی سرکشه قوم دے. ۴) د ورځې په رڼا کښې د هغوی په وړاندې خپل مال حال داسې راوباسه لکه چې د جلاوطنی دپاره دې راغونډ کړې وی. بيا په ماښام کښې د هغوی په وړاندې داسې روان شه لکه چې څوک جلاوطن کړې شوې وی. ۵) د هغوی په وړاندې دېوال سورې کړه او خپل مال حال په هغه سوری کښې بهر کړه. ۶) د هغوی په وړاندې خپل مال حال اوږو ته اوچت کړه او هغه په تياره کښې بهر يوسه. خپل مخ داسې پټ کړه چې وطن درته نه ښکاري، ما ځکه په تا دا هر څه وکړل چې تا د بنی اسرائیلو قوم دپاره يو خبردارې کړم.“ ۷) نو څنگه چې ما ته حکم شوې وو هغه شان ما وکړل. په ورغ کښې ما

خپل سامان ترلے لکه د جلاوطنی دپاره راوويستلو. نو په ماښام کښې ما په خپلو لاسونو په دېوال کښې سورې وکړو. ما خپل سامان په توره تياره کښې بهر کړو، په خپلو اوږو مې د هغوی د سترگو د وړاندې اوچت کړو. ﴿٨﴾ نو په سحر کښې د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿٩﴾ ”اے بنی آدمه، ولې د بنی اسرائیلو دې سرکشه قوم ستا نه تپوس ونه کړو چې، ته څه کوې؟ ﴿١٠﴾ نو هغوی ته ووايه چې، زه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمايم چې دا پېغام د يروشلم د شهزاده او د هغه ټولو خلقو دپاره دے څوک چې په کښې اوسېږي. ﴿١١﴾ هغوی ته ووايه چې، زه ستاسو دپاره نمونه يم. څنگه عمل چې ما وکړو نو هم هغه شان به د يروشلم د خلقو سره وشي، هغوی به جلاوطن او قېديان کړي شي. ﴿١٢﴾ د هغوی په مينځ کښې شهزاده به هم په تياره کښې خپل سامان په خپله اوږه اوچت کړي او لاړ به شي، او هغه به دېوال سورې کړي چې په هغې ووځي. هغه به خپل مخ پټ کړي چې هغه وطن ورته نه ښکاري د کوم نه چې هغه روان دے. ﴿١٣﴾ نو زه به خپل جال هغه ته خور کړم، او هغه به زما په جال کښې راگېر شي، زه به هغه بابل ته د کلدانيانو ملک ته راوړم، خو هغه به پې ونه ويني، او هلته به هغه مړ شي. ﴿١٤﴾ زه به د هغه نه گېرچاپېره د هغه ټول نوکران او فوجيان خواره واره کړم او هغوی پسې به توره راوکاږم. ﴿١٥﴾ نو هغوی به په دې پوهه شي چې زه مالک خدای يم، کله چې زه دوی په نورو قومونو او ملکونو کښې خواره واره کړم. ﴿١٦﴾ خو زه به د هغوی نه څه کسان د توري، قحط او د ويا د مرگ نه بچ کړم، نو چې کومو قومونو ته دوی ځي نو دوی به د خپلو ټولو بدو اعمالو اقرار وکړي. نو بيا به هغوی په دې پوهه شي چې زه مالک خدای يم.“

يو بله نېسه، د حزقي ايل نبی یرېدل

﴿١٧﴾ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿١٨﴾ ”اے بنی آدمه، کله چې خوراک کوې نو ږېږده، او کله چې اوبه څښې نو د ږې نه لږزېږه. ﴿١٩﴾ خلقو ته ووايه، مالک قادر مطلق

خُدائِ داسې فرمائی د هغه خلقو په حقله څوک چې په یروشلیم کښې او د اسرائیل په مُلک کښې اوسېږي، هغوی به خپل خوراک په رېږدېدو سره کوی او اوبه به په مایوسی سره څښي، ځکه چې د دوی د زمکې نه به هر څه چې په کښې دی لوټ شي د هغوی ټولو د قتل و غارت زیاتي په وجه څوک چې په کښې اوسېږي. (۲۰) د خلقو آباد ښارونه به برباد او زمکې به وچارې شي. نو بیا به تاسو په دې پوهه شي چې زه مالک خُدای یم.

د مالک خُدای خبره به زر پوره شي

(۲۱) د مالک خُدای کلام په ما بیا نازل شو، (۲۲) ”اے بنی آدمه، دا کوم متل دے چې تاسو یې د بنی اسرائیلو په زمکه باندې کوئ یعنی، ورځې روانې دی او هره یوه پېشکوئې نه پوره کېږي؟ (۲۳) هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خُدای داسې فرمائی چې، زه دا متل ختموم، او دوی به هیڅکله بیا په اسرائیل کښې دا ونه وائی. هغوی ته ووايه، هغه ورځې رانزدې دی چې هره یوه پېشکوئې به پوره شي. (۲۴) ځکه چې په اسرائیل کښې به نور نه د دروغو رویاگانې او نه به د چاپلوسی پال لیدلے شي. (۲۵) ځکه چې زه مالک خُدای یم او زه چې څه ووايم هغه به پوره شي، او هغه به نور ایسار نه شي، اے سرکشه بنی اسرائیله، بې شکه زه به ستاسو په ژوند کښې خپله خبره وکړم او هغه به پوره هم کړم. ما، مالک قادر مطلق خُدای داسې وفرمائیل. (۲۶) نو بیا د مالک خُدای کلام په ما نازل شو، (۲۷) ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو خلق داسې وائی چې، حزقی ایل د ډېر لرې وخت په حقله خبرې کوی. د هغه رویا به ډېر وخت اخلی او زر به پوره نه شي. (۲۸) نو په دې وجه ته هغوی ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خُدای داسې فرمائی، نور وخت به نه لگی، زه به اوس هغه هر څه پوره کړم کوم چې ما وفرمائیل. ما، مالک قادر مطلق خُدای وفرمائیل.“

۱) د مالک خُدای کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، د اسرائیلو د هغه دروغڙنو نبیانو خلاف پېشگوئی وکړه څوک چې اوس پېشگوئی کوی. نو هغوی ته دا ووايه څوک چې د خپلو خیالونو د پېشگوئی دعوی کوی او داسې وائی چې تاسو د مالک خُدای کلام واورئ. ﴿۳﴾ مالک قادر مطلق خُدای داسې فرمائی چې، افسوس دې وی په هغه کم عقلو نبیانو باندې چا چې څه کتلی نه وی او د خپل تصور په ټال کښې ځانگی. ﴿۴﴾ اے بنی اسرائیلو، ستاسو نبیان داسې دی لکه چې گیدران په کنډراتو کښې گرځی. ﴿۵﴾ تاسو د دېوال چاؤدونو ته ورنه غلی او نه مو د دې مرمت وکړو چې د بنی اسرائیلو قوم د مالک خُدای په ورځ په جنگ کښې قائم پاتې شی. ﴿۶﴾ د هغوی رویاگانې دوکه ده او د هغوی پالونه نیول دروغ دی. هغوی وائی چې، مالک خُدای دا فرمائی، خو په حقیقت کښې مالک خُدای دوی نه دی رالېږلی، بیا هم هغوی په دې اُمید دی چې د هغوی خبرې به پوره شی. ﴿۷﴾ آیا تاسو د دروغو رویاگانې لیدلې نه دی او غلط پال مو نیولې نه دی او بیا هم وایئ چې، دا د مالک خُدای فرمان دی، حالانکه ما څه نه وی فرمائیلی؟ ﴿۸﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خُدای داسې فرمائی چې، ستاسو د دروغڙنو خبرو او رویاگانو په وجه، زه ستاسو خلاف یم. ﴿۹﴾ زما لاس به د هغه نبیانو په خلاف وی څوک چې د دروغو رویاگانې گوری او د دروغو پالونه نیسی. هغوی به زما د خلقو په ټولگی کښې شریک نه شی او نه به د بنی اسرائیلو د قوم په فهرستونو کښې درج شی، او نه به هغوی د اسرائیل په مُلک کښې داخل شی. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خُدای یم. ﴿۱۰﴾ ځکه چې هغوی زما خلق گمراهی خوا ته بوتلل، او وائی چې امن دی خو په حقیقت کښې امن نه وی. دا د هغه چا په شان دی لکه څوک چې کچه دېوال ووهی او بیا هغه نبیان ورته چونه ورکړی. ﴿۱۱﴾ نو په دې وجه هغه نبیانو ته ووايه څوک چې دا دېوالونه چونه کوی چې دا به راغورزیږی. زه به تېز باران او غټه ږلۍ راولېږم، او تېز باد به په دې رانازل کړم. ﴿۱۲﴾ کله چې دېوال

راوغورزيری، ولې خلق به ستاسو نه دا تپوس ونه کړی چې هغه سپينه چونه خه شوه چې تاسو دېوال ته ورکړې وه؟ (۱۳) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، په خپل قهر سره به زه یو وحشتناک طوفان راولېږم، او په خپل قهر سره به رلی او د باران طوفان راولېږم. (۱۴) زه به هغه دېوال راوغورزوم کوم چې تاسو چونه کړې دے او هغه به زه د زمکې سره هوار کړم او د هغه بنياد به څرگند کړم. کله چې هغه راوغورزيری نو تاسو به هم په کبني تباہ شئ، نو بيا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک خدای یم. (۱۵) نو زه به خپل غضب په دېوال او په هغوی سوړ کړم چا چې دېوال چونه کړې وو. نو زه به تاسو ته وایم چې، دېوال او هغه کسان دواړه فنا شو چا چې چونه کړې وو. (۱۶) د اسرائیل نبیانو ته چا چې د یروشلم په حقله پېشگوئی وکړه او د هغې په حقله یې د امن رویاگانې لیدلې حال دا چې په رشتیا به امن نه وو، ما، مالک خدای وفرمائیل.

د دروغزنو پېغمبرانو ملامتول

(۱۷) ”اوس اے بنی آدمه، خپل مخ دې د دې بنخو په خلاف راواپوه څوک چې د خپلې خبتي نه نبوت کوی. د هغوی خلاف نبوت وکړه. (۱۸) او هغوی ته ووايه چې مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، افسوس دې وی په هغه بنخو څوک چې په خپلو لاسونو سره د جادو او کوپو تعویذونه گنډی او په خپل مړوند کبني یې راڅوړندوی او د کوپو څادر جوړوی او چې خلق په خپل جال کبني گرفتار کړی. آیا تاسو به زما د خلقو دپاره جال خور کړئ او خپل ژوند به بچ کړئ خه؟ (۱۹) تاسو زما د خلقو په مینخ کبني د لږو اوریشو او د یو څو ټوکرو روتی دپاره زما بې حرمتی وکړه. تاسو زما غوره شوی خلقو ته دروغ وویل او هغوی هم په تاسو باور وکړو او دغه شان تاسو هغوی ووژل څوک چې د وژولو نه وو او هغوی مو ژوندی پرېښودل څوک چې د ژوندی پرېښودلو نه وو. (۲۰) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه ستاسو د جادو منتر خلاف یم په کومو چې تاسو خلق لکه د مرغی راگېروئ او هغه به زه ستاسو د متو نه

خلاص کړم، او زه به هغه خلق آزاد کړم کوم چې تاسو لکه د مرغی په شان راگېر کړی دی. (۲۱) زه به ستاسو د جادو نقابونه وشلوم او خپلو خلقو له به ستاسو د لاسه خلاصون ورکړم، او هغوی به نور ستاسو د جادو په اثر کښې نه راځي. نو بیا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک خدای یم. (۲۲) تاسو د خپلو دروغو په وجه صادقان بې زړه کړل اگر چې ما هغوی ته هیڅ قسم تکلیف نه دے ورکړے، او تاسو گناهکارانو ته پاډ ورکوئ چې د خپلو بدو لارو نه راونه گرځی او د هغوی ژوند بچ نه شی، (۲۳) نو په دې وجه تاسو به نور نه د دروغو رویا وگورئ او نه به فالگری وکړئ. زه به خپل خلق ستاسو د لاسه بچ کړم. او بیا به تاسو پوهه شئ چې زه مالک خدای یم.“

د بُت پرستانو مذمت

۱۴

(۱) نو بیا د اسرائیل ځینې مشران ما له راغلل او زما په وړاندې کښېناستل. (۲) نو د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۳) ”اے بنی آدمه، دې مشرانو په خپل زړه کښې بُتانو له ځای وړکړے دے او هغوی هغه د خپل ځان په وړاندې د گناه او تیندک خوړلو سبب گرځولے دے. نو بیا ولې زه دوی ته غوږ ونیسم څه؟“ (۴) نو په دې وجه هغوی سره خبره وکړه او هغوی ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې کله چې یو بنی اسرائیلی خپل زړه کښې بُتانو له ځای وړکړے وی او د خپل ځان د وړاندې یې د گناه او تیندک خوړلو سبب گرځولے وی او بیا یو نبی ته د مشورې دپاره ورشی، نو بیا به زه مالک خدای هغه له په خپله داسې جواب ورکړم چې د هغوی د پیرې بُت پرستی لائق وی. (۵) زه به دا د دې دپاره وکړم چې د خپلو خلقو بنی اسرائیلو په زړونو دوباره قبضه وکړم، ټولو چا چې زه د خپلو بُتانو په وجه پرېښودے یم. (۶) نو په دې وجه د بنی اسرائیلو قوم ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، توبه وکړئ، او د خپلو بُتانو نه راوگرځئ او د خپلو ټولو حرامو کارونو نه منع شئ. (۷) هرکله که یو بنی اسرائیلی او یا غیر ملکی په اسرائیل کښې اوسېږي او خپل ځان یې زما

نه جدا كړې وى او بُتانو له يې په خپل زړه كېنې خائ وركړې وى او د خپل ځان د وړاندې يې د گناه او تيندك خوړلو سبب گرځولې وى او بيا يو نبى له د مشورې دپاره ورشى او زما په حقله ترې تپوس وكړى، نو زه مالِك خدائ به په خپله هغوى له جواب وركړم. ﴿٨﴾ زه به د داسې كس مخالفت كوم او نورو خلقو ته به يې د خدا مثال جوړ كړم. او زه به هغه د خپل قوميت نه وباسم. نو بيا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالِك خدائ يم. ﴿٩﴾ او كه هغه نبى په پېشگويي وركولو كېنې دوكه شى او دروغ ووائى نو ما مالِك خدائ هغه نبى له دوكه وركړه، او زه به خپل لاس د هغه خلاف وراوړد كړم او هغه به د خپلو خلقو بنى اسرائيلو نه نيست و نابود كړم. ﴿١٠﴾ هغوى دواړو ته به د خپلې گناه سزا ملاو شى، پېغمبر ته او هم هغه چا ته چې پېغمبر ته د هدايت حاصلولو دپاره راځي. ﴿١١﴾ نو بيا به د بنى اسرائيلو خلق زما نه نور نه بې لارې كيږي، او نه به هغوى نور خپل ځانونه په پېرو گناهونو كولو باندې پليتوي. هغوى به زما خلق وى، او زه به د هغوى خدائ يم، مالِك قادر مطلق خدائ فرمائى.

د خدائ عدالت رښتيني دى

﴿١٢﴾ د مالِك خدائ كلام په ما نازل شو چې، ﴿١٣﴾ ”اى بنى آدمه، كه چېرې يو ملك زما خلاف گناه او بې وفائى وكړى او زه خپل لاس د هغوى خلاف اوچت كړم او د هغوى رزق بند كړم او په هغوى باندې قحط نازل كړم او د هغه ملك سپرى او ځناور مړه كړم، كه چېرې نوح، دانيال، او ايوب درې واړه هم هلته اوسېدل، نو هغوى به په خپل صداقت صرف خپل ځانونه بچ كړي وو، مالِك قادر مطلق خدائ داسې فرمائى. ﴿١٥﴾ او يا كه چېرې زه هغه ملك ته ځنگلي ځناور ورولېږم چې د هغې خلق ووژنى او ملك بلكل وړان ويجاړ كړى، نو بيا به د هغه ځناورو په وجه هيڅ څوك هم د هغه ملك نه نه شى تېرېدلې، ﴿١٦﴾ زما دې په خپل ذات قسم وى، قادر مطلق مالِك خدائ فرمائى، كه چېرې دا درې واړه كسان هم هلته اوسېدل نو هغوى به خپل زامن او لوڼه هم نه شو بچ كولى. يواځې هغوى به بچ شى خو ټول ملك به وړان ويجاړ شى. ﴿١٧﴾ او كه چېرې زه په هغه

مُلک جنگ راولم، او ووايم چي پرېزده چي توره د ټول مُلک نه تېره شي او زه په کښي انسانان او د دوي خُناور مړه کړم، ﴿١٨﴾ زما دې په خپل ذات قسم وي، قادر مطلق مالک خُداي فرمائي، که چرې دا درې واړه کسان په دې کښي اوسېدل، بيا هم دوي خپل زامن او لوڼه نه شو بچ کولې. خو صرف دوي به بچ شوي وُو. ﴿١٩﴾ او يا فرض کړئ که چرې زه په دغه مُلک وبا رانازله کړم او خپل غضب پرې د وينې توېدو په ذريعه نازل کړم چي د دې سپري او خُناور مړه کړي، ﴿٢٠﴾ زما دې په خپل ذات قسم وي، مالک قادر مطلق خُداي فرمائي، که چرې نوح، دانيال او ايوب هم په دې کښي اوسېدل، هغوي خپل زامن او لوڼه نه شول بچ کولې. بلکې هغوي به په خپل صداقت سره صرف خپل خُانونه بچ کړي وُو. ﴿٢١﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خُداي داسي فرمائي چي، دا به د يروشلم دپاره خومره خراب وخت وي کله چي زه خپل دا خُلاور سخت يروونکي عذابونه د هغوي خلاف ورولېږم، جنگ او قحط او وحشي خُناور او وباگانې چي د دې سپري او خُناور مړه کړي. ﴿٢٢﴾ خو بيا هم به خه کسان ژوندي پاتي شي خو هغوي به تاسو سره په جلاوطني کښي يوځاي شي. کله چي تاسو په خپله د هغوي بد عملونه وگورئ، نو بيا به تاسو په خپله ووايئ چي کوم افتونه ما په يروشلم نازل کړي وُو هغه ضروري وُو. ﴿٢٣﴾ تاسو به په خپله مطمئن شئ کله چي تاسو د هغوي چال چلن او د هغوي کردار وگورئ، نو تاسو به په دې پوهه شئ چي ما بي د کومې وجې په هغوي باندې تکليف او افت نه دے نازل کړے. ما، مالک قادر مطلق خُداي وفرمائيل.

يروشلم بي کاره د انگور بوټي دے

١٥ ﴿١﴾ د مالک خُداي کلام په ما نازل شو چي، ﴿٢﴾ ”اے بني آدمه، د انگور د بوټي خانگه د خنگل د نورو ونو خانگو نه په کوم لحاظ سره بنه ده؟ ﴿٣﴾ آيا د دې لرگے د کوم شي د جوړولو دپاره استعمالولې شي؟ ولې هغوي د دې نه موري جوړوي چي خيزونه پرې راخوړند کړي؟ ﴿٤﴾ او کله چي هغه په اور کښي د سوزولو دپاره

وغورزولے شی او اور د دې دواړه سرونه وسوزوی او مینځ یې په سګرو بدل شی، آیا دا بیا د څه شی دپاره په کار راځی؟ (۵) د سوزېدو نه مخکښې چې دا د هیڅ کار نه وو، نو بیا به دا څومره بېکاره وی کله چې دا په اور کښې وسوزېږی او سکاره شی؟ (۶) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، لکه څنگه چې ما د انګور بوټی د ځنګل په بوټو کښې ورکړو چې د خشاک دپاره استعمال شی نو هم دغه شان سلوک به زه د هغوی سره وکړم څوک چې په یروشلم کښې اوسېږی. (۷) زه به خپل مخ د هغوی خلاف کړم، اگر که هغوی د اور نه بهر راوتل خو اور به بیا هم هغوی وسوزوی. نو کله چې زه خپل مخ د هغوی خلاف کړم، نو تاسو به پوهه شی چې زه مالک خدای یم. (۸) زه به هغه زمکه وړانه وېجاړه کړم ځکه چې هغوی زما سره بې وفائی کړې ده، دا د مالک خدای فرمان دی.

د یروشلم بې وفائی

۱۶ (۱) نو د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، یروشلم د خپل حرام کار په حقله خبر کړه. (۳) او ورته ووايه، مالک خدای یروشلم ته داسې فرمائی، ستاسو نسل او پېدايښت د کنعان د ملک دی، ستاسو پلار اموری وو او ستاسو مور حتی وه. (۴) په هغه ورځ کله چې ته پېدا شوې، نو هیچا ستا نوم پرې نه کړو او نه چا په اوبو ولمبولې چې پاک دې کړی، او نه په تا چا مالګه ومېرله او نه ته چا په اورنې کښې ونغښتې. (۵) نو چا هم تا ته د رحم په سترګه ونه کتل او په تا باندې چا زړه هم ونه سوزولو چې دا کارونه درته وکړی. ستا د پېدا کېدو د ورځې نه هغوی تا نه نفرت کولو او ته یې په یو مېدان کښې وروغورزولې. (۶) نو زه په دغه ځای تېر شوم او ومې لیدلې چې په خپلو وینو کښې دې لتې وهلې، نو کله چې ته په وینو کښې ککړ پروت وې نو ما درته وفرمائیل چې ژوندی اوسه. (۷) ما ته لکه د بوټی په شان لویه کړې. ته لویه شوې او لوړه دنگه شوې او یوه پېغله درنه جوړه شوه، ستا سینې راوشوې، او ستا د سر

وېښته رالوی شو خو ته لا تر اوسه برینډه او لغړه وې. (۸) لږ وروستو زه په تا تېرېدم،
 نو کله چې ما تا ته وکتل نو ومې لیدلې چې ته د مینې کولو قابله شوې، ما د خپلو جامو
 یو حصه په تا وغوړوله او ستا شرم مې پټ کړو. ما قسم وخوړلو او تا سره مې لوظ
 وکړو، مالک قادر مطلق خدای وفرمائیل، او ته زما شوې. (۹) ته ما په اوبو ولمبولې او
 ستا نه مې وینه صفا کړه او ستا په بدن مې تېل ولگول. (۱۰) ما تا ته د گلکاری جامې
 درواغوستلې او د خرمنې پېزار مې درته په پښو کړو. ما درته ښکلې د کتان او د رېښمو
 قیمتی جامې درواغوستلې. (۱۱) ما ته په کالو سنگار کړې، ما ستا په لاس کښې بنگرې
 او په غاړه کښې مې درته امیل واچولو. (۱۲) او ما په پوزه کښې درته نټکی او په غوږونو
 کښې مې والی درته واچولې او ښائسته تاج مې در په سر کړو. (۱۳) نو ته په سپینو او
 سرو زرو سنگار شوې، تا د قیمتی کتان او گلکاری جامې واغوستې. ستا خوراک ښه
 اوږه، شات او د زیتونو تېل وو. ته ډېره ښکلې شوې او ستا نه ملکه جوړه شوه. (۱۴) او
 ستا د ښکلا مشهورتیا په نورو قومونو کښې ډنډوره شوه، ستا ښائست کامل وو ځکه
 چې ما د خپل شان او شوکت نه تا له دا درکړی وو، قادر مطلق خدای داسې فرمائی.
 (۱۵) خو تا په خپله ښکلا او شهرت باندې بهروسه وکړه او خپل شهرت دې د کنجرتوب
 دپاره استعمال کړو. ستا د کنجرتوب نه څوک هم په لار بچ نه شو او خپل حسن دې باد
 کړو. (۱۶) تا خپلې جامې واخستې او په خپلو جامو دې زیارت رنگینه کړو، هلته دې
 کنجرتوب شروع کړو. نه داسې کارونه مخکښې شوی وو او نه به وروستو وشي. (۱۷) تا
 خپل ځان سره قیمتی کالی هم واخستل کوم چې ما تا له درکړی وو، کوم چې ما د سرو
 او سپینو زرو نه جوړ کړی وو، او تا د هغوئ نه ځانله نارینه بتان جوړ کړل او د هغوئ
 سره په زنا کولو مصروفه شوې. (۱۸) او تا په هغوئ باندې خپلې د کار جامې وغوړولې
 او تا هغوئ ته زما د تېلو او خوشبویی نذرانې پیش کړې. (۱۹) کوم خوراک چې ما تاسو
 ته د خوړلو دپاره درکړی وو، لکه ښه اوږه، د زیتونو تېل او شات ما تاسو ته د خوړلو
 دپاره درکړل، خو تاسو هغه بتانو ته د خوشبویی د نذرانو په شکل وړاندې کړل. دا د
 مالک قادر مطلق خدای وینا ده. (۲۰) او تاسو خپل زامن او لویه بوتل کوم چې تاسو

زما دپاره پېدا کړې ؤو او هغوی مو د خوراک په توگه بُتانو ته قربانی کړل. ولې ستا خپله زناکاری کافی نه وه څه؟ (۲۱) تا زما بچی حلال کړل او بُتانو ته دې قربانی کړل. (۲۲) ستا په ټولو حرامو کارونو او ستا په زناکاری کښې تا ته خپل د ځوانۍ عمر یاد نه وو، کله چې ته برینډه او لغړه وې او په خپلو وینو کښې دې لتې وهلې.

د یروشلم د کنجرتوب ژوند

(۲۳) ”افسوس، افسوس دې وی په تاسو، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. د دې باوجود ستاسو د خپلو نورو ټولو شرارتونو سره، (۲۴) تا په هر یو چوک کښې د ځان دپاره زیارتونه او بُتخاني جوړې کړې. (۲۵) تا د سړک په هر یو گوټ کښې بُتخاني جوړې کړې او خپله بې حرمتی دې وکړه او په لاره هر یو تېرېدونکی ته دې پښې ورتېرې کړې او هغوی سره دې کنجرتوب وکړو. (۲۶) ته د خپلو شهوت پرستو گاونډیانو مصریانو سره په زناکاری کښې آخته شوې، او تا د پیرې زنا کولو په وجه زما قهر او غضب راوپارولو. (۲۷) نو بیا ما خپل لاس ستا خلاف دراورد کړو او ستا ملکیت مې کم کړو، او ما ته خپلو حرصناکو دشمنانو ته حواله کړې، یعنی د فلسطیه لویو ته چا ته چې ستا د بې حیا کارونو نه حیا ورتله. (۲۸) ته د اسوریانو سره هم په زناکاری کښې مصروفه شوې، ځکه چې ستا شوق نه پوره کېدو، بلکې د دې نه وروستو هم ته یخه نه شوې. (۲۹) نو بیا تا خپله زناکاری د بابلیانو مُلک پورې اوبده کړه، چې د سوداگرو مُلک دے، خو هغوی هم ستا شوق پوره نه کړو. (۳۰) مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې ته د زړه نه څومره مجبوره یې چې تا لکه د بې حیا کنجرې په شان کارونه وکړل. (۳۱) کله چې تا خپلې بُتخاني د کوڅې په هر گوټ کښې جوړې کړې او په هر چوک کښې دې د خپل ځان دپاره زیارتونه جوړ کړل، ته د عام کنجرې په شان نه وې ځکه چې تا پېسې اخستل بد گڼل. (۳۲) ته هغه زناکاره بنځه یې چې د خپل خاوند په ځای پردو سپرو سره بدکاری کوې. (۳۳) هره یوه کنجره پېسې اخلی، خو ته خپلو عاشقانو له تحفې ورکوې، هغوی له خرچه ورکوې چې تا له د هرې خوا نه د ناروا کارونو دپاره راشی. (۳۴) نو ته په خپلې

زناکارۍ کښې د نورو نه بدله يې. ستا د شوق دپاره هيڅ څوک تا پسي نه گرځي. ته بلکل د نورو نه بدله يې، ځکه چې ته څرچه ورکوې خو ته په خپله څه نه اخلي. (۳۵) نو بيا ته اړه زناکارۍ، د مالک خدائ کلام ته غوږ ونيسه. (۳۶) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، ځکه چې تا خپل مال دولت په خپلو عاشقانو خرچ کړو او خپله حيا دې د بدکارۍ په وخت کښې څرگنده کړه، ستا د ټولو خرابو بتانو په وجه، ځکه چې تا هغوئ ته د خپلو بچو وينه پېش کړه، (۳۷) نو په دې وجه به زه ستا ټول عاشقان يو ځای ته راغونډ کړم، د چا نه چې تا خوندونه اخستل، د چا سره چې تا مينه کوله او هغوئ د چا نه چې تا نفرت کولو. زه به ستا ټول دشمنان د هر ځای نه راغونډ کړم او د هغوئ په وړاندې به دې برينډه کړم تر هغې چې هغوئ ټول تا په مکمل توگه لغړه وگوري. (۳۸) زه به تا ته د هغه بشو سزا درکړم چا چې زنا کړې ده او چا چې وينه تويه کړې ده، زه به تا نه په خپل غېرت او قهر او غضب کښې د قتل کولو بدله واخلم. (۳۹) نو بيا به زه تا خپلو عاشقانو ته حواله کړم، او هغوئ به ستا بتخاني وړانې کړي او ستا زيارتونه به تيا کړي. او هغوئ به ستا نه جامې او قيمتي کالي کوز کړي او برينډه او لغړه به دې پرېږدي. (۴۰) هغوئ به ستا خلاف جلوس راوکاږي څوک چې به تا سنگسار کړي او تا به په خپلو تورو سره ټوټه ټوټه کړي. (۴۱) هغوئ به ستا کورونه وسوزوي او د پېرو بشو په وړاندې به تا له سزا درکړي. زه به ستا کنجرتوب بند کړم. او ته به نور خپلو عاشقانو له پېسي نه ورکوې. (۴۲) نو بيا به زما غصه سره شي او زما د غېرت قهر به سوړ شي، او زه به په آرام شم او نور به تا ته نه غصه کېږم. (۴۳) ځکه چې تا ته د خپلې ځوانۍ ورځې يادې نه دي خو زه تا په دې څيزونو سره غصه کړم. تا چې کوم بد عملونه کړي دي زه به د هغې ټولو بدله ستا نه واخلم، مالک قادر مطلق خدائ فرمائي. ته د خپلې ټولې حرام کارۍ سره په شهوت پرستي کښې د حد نه تېره شوې.

يروشل لکه د سدوم او سامريه په شان دے

﴿٤٤﴾ ”هر څوڪ چي متلونه وائي نو دا متل به ستا په حقله وائي چي، څنگه يي مور وي هغسي يي لور وي. ﴿٤٥﴾ ته د خپلي مور رښتيني لور يي، چا چي د خپل خاوند نه او د خپلو ماشومانو نه نفرت وكړو، او ته د خپلي خور رښتيني خور يي، چا چي د خپلو خاوندانو او ماشومانو نه كركه كوله، ستا مور حتى وه او ستا پلار اموري وو. ﴿٤٦﴾ ستا مشره خور سامريه وه، څوڪ چي ستا شمال خوا ته خپلو لوريانو سره اوسيري، او ستا كشره خور څوڪ چي په جنوب كښي د خپلو لوريانو سره اوسيري، هغه سدوم دے. ﴿٤٧﴾ دا نه چي ته صرف د هغوي په نقش قدم باندې روانه يي او د هغوي د حرامو كارونو پيروي دي وكړه بلكي په خپلو ټولو كردارونو كښي ته ډېره زر د هغوي نه بدتره شوې. ﴿٤٨﴾ مالڪ قادر مطلق خدائ فرمائي چي، زما دي په خپل ذات قسم وي، تر دي چي ستا خور سدوم او د هغي لوريانو كله هم داسي بد كارونه نه وُو كړي كوم چي تا او ستا لوريانو وكړل. ﴿٤٩﴾ نو د ستا د خور سدوم گناه وه چي، هغي او د هغي لويو كبر كولو، او هغوي خپته ورې وې او د آرام ژوند يي تېرولو، خو د غريبو او ضرورتمندو سره يي امداد نه كولو. ﴿٥٠﴾ هغوي كبرژن وُو او حرام كارونه يي زما په وړاندې وكړل. نو په دي وجه ما هغوي لري كړل لكه څنگه چي تاسو وليدل. ﴿٥١﴾ سامريي ستا د گناه په نيمه حصه هم گناه نه ده كړې، تا د هغوي نه ډېر زيات حرام كارونه كړي دي، او كوم حرام كارونه چي تا كړي دي تا خپلي خوښدي د هغوي په نسبت ويخښلي. ﴿٥٢﴾ نو ته اوس په شرم وشرمېره، ستا گناهونه دومره خراب دي چي تا خپلي خوښدي ويخښلي او هغه دي صادق وگرځولي.“

د سدوم او سامريه بيا ودانول

﴿٥٣﴾ ”خو زه به د سدوم او د هغي د لوريانو ژوندون دوباره بحال كړم او د سامريه او د هغي د لوريانو ژوندون به هم بحال كړم او ستا حالت به هم ورسره ښه كړم. ﴿٥٤﴾ نو ته به په خپل شرم رسوا شي او په خپلو كړو به وشرميري. سدوم او سامريه به خوشحاله شي چي هغوي ستا په شان گناهگار نه دي. ﴿٥٥﴾ او ستا خوښدي، سدوم او د هغي لويو

او سامريه او د هغې لويه، او ته او ستا لويه، به بيا دوباره په هغه حالت شئ لکه څنگه چې ټول د اول نه وئ. ﴿٥٦﴾ د خپلې مغرورتيا په ورځو کښې تا خپلې خور سدوم پورې خدا کوله. ﴿٥٧﴾ خو اوس ستا بدعملونه ټولې دنيا ته څرگند شول. اوس ته په خپله په شرمونو کښې پټه شوې او اډوم او د هغوئ گاونډيان او فلسټيان ستا نه نفرت کوي. ﴿٥٨﴾ ته به د خپلې عياشې او حرام کارونو سزا وزغمې، مالک خدائ فرمائى.

ابدى لوظ

﴿٥٩﴾ مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې، ”زه به تا سره هغه شان سلوک وکړم د کوم چې ته حقدار يې، ځکه چې د لوظ په ماتولو سره تا د قسم خوړلو سپکاوې وکړو. ﴿٦٠﴾ خو ما ته لا تر اوسه پورې هغه لوظ ياد دې کوم چې ما تا سره ستا د ځوانۍ په ورځو کښې کړې وو، او زه به تا سره ابدى لوظ وکړم. ﴿٦١﴾ نو ته به خپل هغه بد عملونه راياد کړې کوم چې تا کړى دى او په هغې به شرمنده شې کله چې ته خپلې مشرې او کشرې خوبندې سره ملاو شې. زه به تا ته هغوئ لکه د لويو په شان درکړم خو په دې بنياد نه چې تا په لوظ عمل کړې دې. ﴿٦٢﴾ نو زه به خپل لوظ تا سره تازه کړم، نو ته به په دې پوهه شې چې زه مالک خدائ يم. ﴿٦٣﴾ کله چې زه ستا ټول کارونه تا ته معاف کړم کوم چې تا کړى دى، نو تا ته به دا گناهونه ياد وى او په هغې به دومره شرمېږې چې بيا به يې نوم په خوله نه اخلې، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى.“

د باز او د انگورو د بوټي مثال

١٧ ﴿١﴾ د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، ﴿٢﴾ ”اے بنى آدمه، بنى اسرائيل قوم ته يو مثال پېش کړه او يو متل ورته ووايه. ﴿٣﴾ هغوئ ته ووايه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې، د طاقتورو وزرو او د اوږدو او رنگينه بڼو والا غټ باز لبنان ته راغلو. هغه د ديار لوړه څوکه راوښوله. ﴿٤﴾ هغه ځان سره د دې د سر نه کچه څانگه راپرې

کږه او د سوداگرو مُلک ته یې یوږه، کومه چې هغه هلته د سوداگرو په ښار کښې وگرله. (۵) هغه ستا د مُلک نه دا بوټې راواخستو او په زرخیزه زمکه کښې یې وگرلو. هغه دا لکه د خارولی په شان د روانو اوبو په غاړه وگرلو. (۶) نو هغه راوتوکېدو او په زمکه لکه د انگور د بوټی په شان خور شو. د دې څانگې د هغه طرف ته اوږدې شوې، خو جرړې یې لاندې په زمکه کښې پاتې شوې. نو دا لکه د انگورو د ونې په شان شوه او نوې څانگې یې پېدا کړې او په پانیو پټه شوه. (۷) خو یو بل غټ باز وو چې طاقتور وزرونه یې وو او په ښو پټ وو. هغه د انگور بوټې هغه ځای نه چرته چې کرلې شوې وو خپلې جرړې او څانگې د اوبو دپاره هغه ته وراوږدې کړې. (۸) هغه په ښه خاوره کښې د ډېرو اوبو په خوا کښې کرلې شوې وو چې څانگې وکړې، مېوه ونیسي او یو شاندار بوټې ترې جوړ شی. (۹) هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ولې دا بوټې به کامیاب شی څه؟ ولې دا به د جرړو نه راونه باسی څه؟ او ولې هغه به د مېوو نه خالی نه کړی څه؟ د هغه ټولې څانگې به وچې شی. د دې د راویستلو دپاره د طاقتور لاس او ډېرو کسانو ضرورت نشته چې د جرړو نه یې راویاسی. (۱۰) که څه هم چې دا بل ځای وکرلې شی، ولې دا به کامیاب شی څه؟ ولې دا به بلکل اوچ نه شی کله چې د مشرق بادونه دا ووهی؟ دا به په هغه پټی کښې اوچ نه شی چرته چې را لوی شوې وو؟“

د دې مثال وضاحت

(۱۱) بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۲) ”دې سرکشه قوم ته ووايه چې، تاسو په دې نه پوهېږئ چې د دې مثال څه مطلب دے؟ هغوی ته ووايه چې، د بابل بادشاه یروشلم ته لاړو او د هغې بادشاه او سپین روبي یې بوتلل، او د خپل ځان سره یې بابل ته راوستل. (۱۳) بیا هغه د شاهي خاندان نه یو کس خوښ کړو، او د هغه سره یې لوظ وکړو او د وفاداری قسم یې ترې نه واخستلو. هغه د ځان سره د مُلک مشران هم بوتلی وو، (۱۴) نو چې د هغوی بادشاهت کمزورے شی چې بیا د سر اوچتولو قابل نه شی. نو

دغه شان اسرائیل به په خپلې وفادارۍ ژوندی پاتې شی. ﴿١٥﴾ خو د یهوداه بادشاه د هغه په خلاف بغاوت وکړو چې هغه خپل قاصدان مصر ته ولېږل او هلته نه یې آسونه او لوی لښکر راوستو. ولې هغه به کامیاب شی؟ ولې څوک چې داسې کارونه وکړی بچ به شی؟ ولې هغه به د لوظ په ماتولو د تکلیف نه خلاص شی؟ ﴿١٦﴾ مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، هغه به د بابل په ملک کښې مړ شی، د هغه بادشاه په ملک کښې چا چې هغه په تخت کښېنولې وو، د چا قسم ته چې هغه سپک وکتل او چې د چا لوظ یې مات کړو. ﴿١٧﴾ فرعون به د خپلو تکړه سپاهیانو او غټو لښکرو سره په جنگ کښې د هغه مدد ونه کړی، کله چې دشمن د ښار محاصره وکړی او د حملې دپاره د خاورو غونډۍ جوړې کړی د دې دپاره چې پېر خلق تباه کړی. ﴿١٨﴾ هغه د لوظ په ماتولو سره د قسم سپکاوی وکړو، ځکه چې هغه د لوظ دپاره خپل لاس ورکړو او اوس یې دا ټول کارونه وکړل نو هغه به بچ نه شی. ﴿١٩﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، چې هغه زما لوظ مات کړو او زما قسم ته یې سپک وکتل نو زه به د خپل هغه قسم نقصان د هغه په سر راولم. ﴿٢٠﴾ زه به د هغه دپاره خپل جال خور کړم، او هغه به زما په دام کښې راگېر شی. زه به هغه بابل ته راولم او خپل قضاوت به هلته په هغه باندې وکړم ځکه چې هغه ما سره بې وفائی وکړه. ﴿٢١﴾ د هغه د ټولو نه تکړه فوجیان به په توره مړه شی. او بچ پاتې شوی به په هوا کښې خواره شی. نو بیا به ته په دې پوهه شی چې ما مالک خدای دا فرمائی دی.

د خدای پاک د امید وعده

﴿٢٢﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”زه به په خپله د دیار د لوړې څوکې نه یوه څانگه راواخلم او هغه به وکړم، زه به یوه نازکه څانگه د یو لوړ دیار د څوکې نه راپرې کړم او هغه به په یو لوړ او اوچت غر وکړم. ﴿٢٣﴾ زه به یې د اسرائیل په اوچتو

غرونو وکرم، هغه به ځانگې وکړې او مېوه به ونیسي او هغه به یو شاندار دیار شی. هر
 قسمه مرغی به په کبښې جالې جوړې کړې، او هغوی به د دې د ځانگو سورې کبښې پناه
 اخلي. (۲۴) په زمکه کبښې ټولې ونې به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای لورپه ونه
 لاندې کوم او ټیټه ونه زه لورپه کړم. زه شنه ونه او چوم او اوچه ونه زه تازه او شنه کوم.
 ما مالک خدای داسې وفرمائیل او زه به داسې وکړم.“

هر څوک د خپلې گناه ذمه وار دی

۱۸ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”ستاسو خلقو د اسرائیل د ملک په
 حقله د دې متل د وئیلو نه څه مطلب دی چې وائی، تراوه انګور یې پلار وخورل، او
 غابښونه یې د بچو په برېښ شو؟ (۳) زما دې په خپل ذات قسم وی مالک قادر مطلق
 خدای فرمائی چې، تاسو به په اسرائیل کبښې نور دا متل ونه کړئ. (۴) ځکه چې هر
 ژوندی ځان زما دی، پلار او د هغه زوی دواړه یو شان زما دی. څوک چې گناه وکړې
 هم هغه به مړ کيږي. (۵) که یو صادق سرې هغه څه کوی څه چې صحیح وی او د
 انصاف په مطابق وی. (۶) نه هغه د غرونو د پاسه په بت خانو کبښې خوراک کوی او نه د
 بنی اسرائیلو د قوم د بتانو عبادت کوی او نه هغه د خپل گاونډی د بنځې سره زنا کوی،
 او نه د ماهواری په دوران کبښې د بنځې سره کوروالی کوی. (۷) هغه په هیچا باندې
 ظلم نه کوی، او په امانت کبښې خیانت نه کوی او هغه پوره واپس کوی. هغه غلانه
 کوی، خو خپل خوراک په غریبانانو تقسیموی او برینډو له جامې ورکوی. (۸) هغه
 قرض د سود دپاره نه ورکوی او ناروا گټه هم نه کوی، بدو کارونو نه ځان ساتی او د
 دوو کسانو په لانجه کبښې د صحیح انصاف فیصله کوی. (۹) هغه زما د قانون پیروی
 کوی او په وفاداری سره زما قانون منی، هم دا کس صادق دی هغه به په یقین سره
 ژوندی پاتې شی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۱۰) نو بیا فرض کړئ چې د ده یو
 ظالم زوی دی چې هغه قتل و غارت او نور داسې خراب کارونه هم کوی، (۱۱) پلار یې

داسې کارونه نه وُو کړی چې زوی یې کوی. هغه د غرونو دپاسه په بُت خانو کېنې هم خوراک کوی او د خپل گاونډی د بشځې سره زنا هم کوی. (۱۲) هغه په غریبانانو او ضرورتمندو ظلم کوی او غلاگانې کوی. او هغه چې ضمانت واخلی بیا یې نه واپس کوی، او هغه د بُتانو عبادت کوی او حرامکاری کوی. (۱۳) هغه په سود پېسې ورکوی او ډېره زیاته گټه اخلی. آیا داسې کس به ژوندې پاتې شی څه؟ نه هغه به پاتې نه شی. ځکه چې هغه دا ټول حرام کارونه وکړل، په یقین سره هغه به مړ شی او د هغه خون به د هغه د خپلې غاړې وی. (۱۴) خو فرض کړئ چې د دې زوی یې یو زوی وی څوک چې د خپل پلار ټول گناهونه وینی، که څه هم چې هغه دا وینی خو بیا هم هغه د خپل پلار غوندې کارونه نه کوی. (۱۵) هغه په غرونو د بُت خانو خوراک نه خوری، او نه د بنی اسرائیل د قوم د بُتانو عبادت کوی، او نه هغه د خپل گاونډی د بشځې سره زنا کوی. (۱۶) هغه نه په چا ظلم کوی، او په امانت کېنې خیانت نه کوی، هغه غلانه کوی خو خپل خوراک په غریبانانو تقسیموی او برینډو له جامې ورکوی. (۱۷) هغه خپل لاس په بدو کارونو نه پلټوی او سود نه اخلی او په گټه پېسې نه ورکوی، هغه زما په شریعت عمل کوی او زما د تعلیماتو پیروی کوی. داسې سرې به د خپل پلار د گناه په وجه مړ نه شی، یقیناً به هغه ژوندې پاتې شی. (۱۸) بلکې د هغه پلار به ضرور د خپلو گناهونو دپاره مړ شی، ځکه چې هغه ظلم کولو، د خپلو وروڼو نه یې غلا کوله او هغه کارونه یې کول کوم چې د هغه د قوم په مینځ کېنې غلط وُو. (۱۹) خو بیا تاسو تپوس کوئ چې زوی یې ولې د خپل پلار په جرم کېنې شریک نه دے؟ ځکه چې زوی یې هغه څه کړی دی څه چې صحیح دی او د انصاف په مطابق دی او زما په حکمونو په وفاداری سره عمل کوی، هغه به یقیناً ژوندې پاتې شی. (۲۰) کوم کس چې گناه وکړی هم هغه کس به مړ شی. زوی به د پلار په گناه نه شی نیولې، او نه به پلار د زوی په گناه کېنې نیولې شی. د صادق انسان صداقت به هغه ته په نېکې کېنې حساب شی، او بدعمله ته به د بدعملی سزا ملاو شی. (۲۱) خو که یو بدعمله کس د خپلو ټولو گناهونو نه مخ واړوی کوم چې هغه کړی دی او زما په ټول قانون عمل وکړی او هغه کارونه کوی څه چې د انصاف او

صحيح وى، نو په يقين سره به هغه ژوندې پاتې شى، هغه به مړ نه شى. (٢٢) هغه گناهونه چې د هغه نه شوى دى يو به هم د هغوى خلاف نه حسابوم. د هغه بنه کارونو په وجه كوم چې هغوى كړى دى، هغوى به ژوندى پاتې شى. (٢٣) مالک قادر مطلق خدائ فرمائى چې، ولې تاسو دا سوچ كوئ چې زه د شريرانو په هلاكت خوشحالبېرم؟ بلکل نه، زه غواړم چې هغه د خپلو خرابو لارو نه واوړى او ژوندې پاتې شى. (٢٤) خو كه چرې يو صادق انسان د خپلو نېكو كارونو نه واوړى او گناه وكړى او حرام كارونه وكړى كوم چې يو بدعمله كس كوى ولې هغه به ژوندې پاتې شى؟ يو صادق كار به يې هم حساب نه شى كوم چې هغه كړى دى. د هغه بې ايمانۍ په وجه كومه چې هغه كړې ده او كوم گناهونه يې چې كړى دى د هغې په بدله كېنې به هغه مړ شى. (٢٥) خو بيا تاسو وايئ چې، د مالک خدائ كارونه د انصاف نه دى، اے د بنى اسرائيل قومه، ما ته غور شئ، آيا تاسو دا خيال كوئ چې زما كارونه بې انصافه دى؟ خو دا ستاسو عملونه دى چې بې انصافه دى. (٢٦) كه چرې يو صادق انسان خپل صداقت پرېردى او گناهونه شروع كړى، هغه به د دې په وجه مړ شى. د هغه گناهونو په وجه كوم چې هغه وكړل. (٢٧) خو كه چرې يو بدعمله انسان د خپلو گناهونو نه واوړى كوم چې هغه كړى دى او هغه خه كوى چې صحيح او د انصاف په مطابق دى، هغه به خپل ژوند بچ كړى. (٢٨) كه هغه په خپلو گناهونو غور وكړى او هغه پرېردى كوم چې هغه كړى دى، نو يقيناً به هغه ژوندې پاتې شى او مړ به نه شى. (٢٩) خو د بنى اسرائيلو قوم وائى چې د مالک خدائ كارونه د انصاف نه دى. اے د بنى اسرائيل قومه، ولې زما كارونه بې انصافه دى؟ ولې ستاسو كارونه بې انصافه نه دى؟ (٣٠) نو په دې وجه، اے د بنى اسرائيلو قومه، زه به ستاسو د هر يو كس د اعمالو په مطابق ستاسو عدالت وكړم، مالک قادر مطلق خدائ فرمائى. تويه وباسئ. د خپلو ټولو گناهونو نه واوړئ، نو بيا به گناه ستا د هلاكت سبب نه وى. (٣١) خپلو ټولو گناهونو ته شا كړئ كوم چې تاسو كړى دى، او په خپل ځان كېنې نوې زړه او نوې روح پېدا كړئ. تاسو ولې مړ كېدل غواړئ، اے د بنى اسرائيل قومه؟ (٣٢) زه د هيجا په هلاكت نه خوشحالبېرم، مالک قادر مطلق خدائ فرمائى. تويه وباسئ او

د اسرائیل د شهزادگانو په حقله مرثیه

۱۹

د اسرائیل د شهزادگانو په حقله دا مرثیه ووايه، (۱) ستا مور د زمرو په مینځ کښې څه تکره زمري وه، هغه د ځوانانو زمرو په مینځ کښې پرته وه او خپل بچی یې لوی کړل. (۲) هغې خپل یو بچې لوی کړو، او د هغه نه یو تکره زمري جوړ شو. هغه د ښکار کولو طریقه زده کړه، او انسانان یې خوړل. (۳) ملکونو د هغه په حقله واورېدل، او هغه یې په کنده کښې گېر کړو. هغوی هغه پېزوانی د مصر ملک ته بوتلو. (۴) خو کله چې هغې خپل امید نامکمله ولیدلو، د هغې طمع ختمه شوه، هغې خپل بل بچې راواخستو او د هغه نه یې یو تکره زمري جوړ کړو. (۵) هغه د نورو زمرو په مینځ کښې پاڼه گرځېدو راگرځېدو، ځکه چې هغه نه یو تکره زمري جوړ شوې وو. هغه د ښکار کولو طریقه زده کړه، او انسانان به یې هم خوړل. (۶) هغه د هغوی قلعي ماتې کړې او د هغوی ښارونه یې تباہ کړل. هغه ملک او ټول هغه کسان چې په کښې اوسېدل د هغه د غرمېدو نه یرېدل. (۷) نو بیا د هغه نه گېرچاپېره ملکونو نه قومونه د هغه خلاف راغلل. هغوی خپل جال د هغه دپاره خور کړو، او هغه د هغوی په کنده کښې راگېر شو. (۸) هغوی هغه پېزوانی کړې رابښکلو او په پنجره کښې یې بند کړو او هغه یې د بابل بادشاه له راوستو. هغوی هغه په قېدخانه کښې واچولو، ترڅو چې نور د اسرائیل په غرونو د هغه غرمېدو وانه وړېدلې شی. (۹) ستاسو مور ستاسو د انگورو باغ کښې لکه د انگور د بوټي په شان وه چې د اوبو په سر کړلې شوې وه. د ډېرو اوبو په وجه هغه مېوه داره او د ځانگو نه پکه شوه. (۱۰) د هغې ځانگې مضبوطې وې، او د بادشاهانو د امساگانو جوړولو دپاره جوگه وې. دا د نورو گڼو بوټو نه ډېره زیاته اوچته شوه، او د خپل گڼوالي او اوچتوالي په وجه د هر چا په نظر راتله. (۱۱) خو په غصه کښې دا د جرړو نه راوویستلې شوه او په زمکه وغورزولې شوه. د مشرق هواگانو دا

مراوې كړه، دا د مېوو نه خالی شوه، د دې مضبوطې څانگې وچې شوې، او اور هغه وسوزولې. (۱۳) نو اوس دا په بيابان كېنې په اوچه او تېرې زمكه كېنې وكرلې شوه. (۱۴) اور د دې د يو خاص څانگې نه خور شو، او د دې مېوه يې وسوزوله. يوه مضبوطه څانگه په كېنې پاتې نه شوه چې د بادشاه د امسا جوړولو جوگه وي. دا د غم يوه مرثيه ده، او د مرثيه په توگه استعمال شوې ده.

سرکشه بنی اسرائیل

۲۰ (۱) د اوؤم كال، د پينځمې مياشتې په لسمه ورځ، د اسرائيل يو څو مشران راغلل او زما په وړاندې كېنېناستل او د خپل ځان په حقله يې زما نه د مالک خدای د پېغام تپوس وكړو. (۲) نو د مالک خدای كلام په ما نازل شو چې، (۳) ”اے بنی آدمه، د اسرائيل د مشرانو سره خبرې وكړه او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، آیا تاسو راغلی یئ چې زما نه معلومات حاصل كړئ؟ زما دې په خپل ذات قسم وي، زه به تاسو ته معلومات درنه كړم. قادر مطلق مالک خدای فرمائی. (۴) اے بنی آدمه، ولې ته غواړې چې د هغوی عدالت وكړې؟ نو كه ته داسې كوې نو بيا هغوی ته د هغوی د پلار نيکه حرام كارونه وروښايه. (۵) او هغوی ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، په كومه ورځ چې ما بنی اسرائيل غوره كړل، ما د يعقوب د اولاد سره قسم وكړو او خپل ځان مې هغوی ته په مصر كېنې ښكاره كړو. په قسم سره ما هغوی ته وفرمائيل، زه ستاسو مالک خدای پاك يم. (۶) په هغه ورځ ما هغوی سره قسم وكړو چې زه به هغوی د مصر نه هغې زمكې ته راوړم كومه چې ما هغوی دپاره خوښه كړې ده، هغه زرخيزه ملك ته كوم چې د ټولو ملكونو نه پېر ښكلې دے. (۷) او ما هغوی ته ووئيل چې، تاسو ټول هغه پليت بتان د خپلې مخې نه اخوا كړئ كوم چې تاسو د خپلو سترگو د وړاندې اېښی دی، او خپل ځانونه د مصر په بتانو مه پليتوئ. زه ستاسو مالک خدای يم. (۸) خو هغوی زما خلاف سرکشی وكړه او ما ته يې غوږ ونه

نيولو، او يو هم د خپلو بُتانو نه لاس وانه خستو په کومو چې د هغوی توجو وه، او نه هغوی د مصر بُتان پرېښودل. بيا ما ووئيل، زه به خپل غضب په هغوی نازل کړم او زه به خپله غصه د هغوی خلاف په مصر کښې سره کړم. (۹) خو بيا، د دې په وجه ما د خپل نوم د خاطر هغه څه وکړل څه چې به هغوی د هغه قومونو د وړاندې د سپکوالی نه وساتي د چا په مينځ کښې چې دوی اوسېدل او د چا په وړاندې چې ما خپل ځان بنی اسرائیلو ته د مصر نه په راويستلو ښکاره کړو. (۱۰) نو په دې وجه هغوی ما د مصر نه راويستل او بيابان ته مې راوستل. (۱۱) ما هغوی له خپل حکمونه ورکړل او خپل قانون مې هغوی ته وښودلو، هر څوک چې په دې عمل کوی نو هغوی به ژوندی پاتې شی. (۱۲) ما ورته د سبت ورځ هم ورکړه چې دا زمونږ دواړو په مينځ کښې د لوظ نښه وی، نو چې هغوی په دې پوهه شی چې ما مالک خدای دوی مقدس کړی دی. (۱۳) خو د بنی اسرائیلو خلقو په صحرا کښې هم زما خلاف سرکشی وکړه. هغوی زما په حکمونو عمل ونه کړو او زما شريعت يې رد کړو، او دا چې چا هم په دې عمل وکړو هغه به په دې ژوندی پاتې شی. خو هغوی په ښکاره توگه زما د سبت بې عزتی وکړه. نو ما وفرمائيل چې زه به خپل قهر او غضب په دوی نازل کړم او هغوی به په صحرا کښې تباه کړم. (۱۴) بلکې د خپل نوم دپاره ما هغه څه وکړل څه چې به هغه د هغه قومونو د سترگو د وړاندې د سپکوالی نه وساتي چا چې زه وليدلم چې ما هغوی بهر راويستل. (۱۵) خو بيا په صحرا کښې ما دوی سره قسم وکړو چې زه به هغوی هغه ملک ته رانه ولم کوم چې ما دوی له ورکړې دې هغه ملک چې زرخيزه دې، چې د ټولو ملکونو نه ډېر ښکلې دې، (۱۶) په دې وجه چې هغوی زما شريعت رد کړو او زما د حکمونو پيروي يې ونه کړه او زما د سبت سپکاوي يې وکړو. ځکه چې د هغوی زړونه خپلو بُتانو ته وقف شوی وو. (۱۷) خو بيا هم ما دوی ته د رحم په سترگه وکتل او تباه مې نه کړل او نه مې هلته په صحرا کښې ختم کړل. (۱۸) ما د هغوی بچو ته په صحرا کښې وفرمائيل چې، د خپل پلار نيکه د رواج پيروي مه کوئ او مه د هغوی په قانون عمل کوئ او مه د هغوی په بُتانو خپل ځان پليتوي. (۱۹) زه مالک خدای ستاسو خدای پاک يم. زما د حکمونو

پیروی وکړئ او په غور سره زما په قانون عمل وکړئ. (۲۰) زما د سبت ورځ مقدسه
 وساتئ، ځکه چې دا به زمونږ دواړو په مینځ کښې د لوظ نښه وی. نو تاسو به په دې پوهه
 شی چې زه مالک ستاسو خدای پاک یم. (۲۱) خو د هغوی اولاد زما خلاف سرکشی
 وکړه، او هغوی زما د سبت سپکاوی وکړو. هغوی زما د حکمونو پیروی ونه کړه، او
 زما د قانون په ساتلو یې غور ونه کړو. چا چې د دې تابعداری وکړه نو په دې به ژوندی
 پاتې شی. بیا ما وفرمائیل چې، زه به په هغوی خپل قهر نازل کړم او خپله غصه به په
 هغوی په صحرا کښې سره کړم. (۲۲) خو ما خپل لاس ترې ونیولو، بلکې د خپل نوم د
 خاطره ما هغه څه وکړل څه چې به هغه د هغه قومونو د سترگو د وړاندې د سپکوالی نه
 وساتې چا چې زه ولیدلم چې ما هغوی بهر راوویستل. (۲۳) خو ما هم په صحرا کښې
 دوی سره قسم وخورلو چې زه به هغوی په نورو قومونو او ملکونو کښې خواره کړم،
 ځکه چې هغوی زما قانون ونه منلو بلکې د منلو په ځای یې رد کړو او زما د سبت
 بې حرمتی یې وکړه، او د هغوی سترگې د هغوی د پلار نیکه بتانو ته وې. (۲۵) ما هغوی
 فضول قانون او اصولو ته حواله کړل کوم چې د ژوند طرف ته نه وو روان. (۲۶) ما
 هغوی پرېښودل چې خپل ځانونه بتانو ته په نذرانې پېش کولو سره پلټ کړی تر دې چې
 خپل مشران زامن هم ورته قربان کړی، نو په دې کار سره به زه هغوی حق حېران کړم
 تر دې چې هغوی به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. (۲۷) نو په دې وجه اے بنی
 آدمه، د بنی اسرائیلو سره خبرې وکړه او هغوی ته ووايه چې مالک قادر مطلق خدای
 داسې فرمائی چې، هم داسې ستاسو پلار نیکه هم کفر وکړو او ما سره یې غداری وکړه.
 (۲۸) کله چې هغوی ما هغه ملک ته راوستل کوم چې ما د هغوی سره د ورکولو وعده
 کړې وه نو هرکله چې به هغوی اوچتې غونډۍ یا شنې ونې ولیدلې، نو بیا به هلته هغوی
 خپلې قربانۍ پېش کولې، هغوی داسې قربانۍ بتانو ته کولې چې زه یې په قهر کړم، او
 هغوی هلته خپلې د خوشبویانو قربانۍ، او د څښلو نذرانې پېش کړې. (۲۹) ما بیا هغوی
 ته وفرمائیل، نو دا کوم اوچت ځای دے چرته چې تاسو ځئ؟ تر نن ورځې پورې ورته
 بامه یعنې اوچت ځای وائی. (۳۰) په دې وجه د بنی اسرائیلو قوم ته ووايه، مالک قادر

مطلق خُداي داسي فرمائي چي ولي تاسو خپل ځانونه پليٽوي لکه څنگه چي ستاسو پلار نيڪه ڪري ۽ او د هغه ناپاکه بتانو سره په زنا کولو خپل ځانونه گمراه کوي؟ (٣١) کله چي تاسو خپلي نذراني پيش ڪري او خپل زامن په اور قرباني ڪري او تاسو خپل ځانونه تر نن ورځي پورې په خپلو ٽولو بتانو پليٽوي، نو ولي زه تاسو، اے د بني اسرائيلو قوم، پرېدم چي زما په حقله معلومات وڪري؟ زما دې په خپل ذات قسم وي، قادر مطلق خُداي فرمائي، زه به تاسو پرې نه ږدم چي زما معلومات وڪري. (٣٢) تاسو وايئ چي مونږ غواړو چي د دنيا د هغه نورو قومونو په شان ژوند تېر ڪړو، څوڪ چي د لرگو او د کايو د بتانو عبادت کوي. خو ستاسو په ذهن کبني چي څه دي هغه به کله هم پوره نه شي.

د مالک خُداي سزا او معافي

(٣٣) ”زما دې په خپل ذات قسم وي مالک قادر مطلق خُداي فرمائي، زه به په مضبوطو لاسونو سره په تاسو حڪومت وڪرم او خپل لاس به دراوږد ڪرم او خپل غضب به په تاسو نازل ڪرم. (٣٤) زه به په خپل زورور او غزبدلي لاس او راپاربدلي غضب سره تاسو د هغه ملڪونو نه واپس راوالم کومو ته چي تاسو خواره واره شوي وي. (٣٥) زه به تاسو د قومونو بيابان ته راوالم او هلته به زه تاسو سره مخامخ شم او ستاسو عدالت به وڪرم. (٣٦) لکه څنگه چي ما ستاسو د پلار نيڪه د مصر په بيابان کبني عدالت ڪري وو، نو هم هغه شان به زه ستاسو عدالت وڪرم، مالک قادر مطلق خُداي فرمائي. (٣٧) چي زه به ستاسو سره حساب کوم چي تاسو خپل لوظ پوره ڪري دے ڪه نه. (٣٨) زه به تاسو د هغه خلقو نه راجان ڪرم څوڪ چي زما خلاف گناه او سرڪشي کوي. اگر ڪه زه به هغوي د هغه ملڪ نه راوباسم چرته چي هغوي اوسيري خو هغوي به د بني اسرائيلو په ملڪ کبني داخل نه شي. بيا به تاسو پوهه شي چي زه مالک خُداي يم. (٣٩) تر څو پورې چي ستاسو خبره ده اے د بني اسرائيلو قوم، مالک قادر مطلق خُداي داسي فرمائي، تاسو ٽول لار شي او د خپلو بتانو عبادت وڪري، خو د دې نه وروستو به تاسو په يقين

سره ما ته غوږ ونيسئ او په خپلو نذرانو او د بُتانو په وجه به نور زما د مقدس نوم سپکاوې نه كوي. (۴۰) زما په مقدس غر، د بنی اسرائیلو په اوچت غر، مالک قادر مطلق خدای فرمائی، هلته په هغه مُلك كښې د بنی اسرائیلو ټول قوم به زما عبادت وكړي، او هلته به زه هغوی قبول كړم. او هلته به زه ستاسو نه نذرانې او غوره تحفې او ستاسو ټولې مقدسې قربانۍ وغواړمه. (۴۱) زه چې كله تاسو د هغه مُلكونو نه واپس راوړم او د هغه مُلكونو نه مو راغونډ كړم كومو ته چې تاسو خواره واره شوې وئ، نو زه به تاسو د ښكلې خوشبو په شان قبول كړم، او زه به خپل ځان ستاسو په مينځ كښې او د نورو قومونو په نظر كښې مقدس څرگند كړم. (۴۲) نو تاسو به پوهه شئ چې زه مالک خدای يم كله چې زه تاسو د بنی اسرائیلو مُلك ته واپس راوړم، هغه مُلك ته چې ما په اوچتو لاسونو ستاسو پلار نيکه ته د وركولو قسم كړې وو. (۴۳) نو هلته به تاسو ته خپل ټول چال چلن او عملونه درياد شي د كومو په كولو چې تاسو خپل ځان پليت كړې دئ، او د خپل ځان نه به نفرت كوي د هغه اعمالو په وجه كوم چې تاسو كړي دي. (۴۴) تاسو به په دې پوهه شئ چې زه مالک خدای يم، اې د بنی اسرائیلو قومه، كله چې زه تاسو سره د خپل نوم د خاطره نرم سلوك وكړم او ستاسو د خرابو كارونو او ستاسو د غلطو اعمالو په مطابق سلوك ونه كړم، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی.

د جنوب خلاف پېشگوئي

(۴۵) نو بيا د مالک خدای كلام په ما نازل شو چې، (۴۶) ”اې بنی آدمه، د جنوب خوا ته وگوره، د جنوب خلاف تبليغ وكړه او د جنوبي مُلك د ځنگلو په خلاف پېشگوئي وكړه. (۴۷) جنوبي ځنگل ته ووايه، د مالک خدای كلام واورئ، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه اوس په تاسو باندې اور لگوم، او دا به ستا ټولې شنې او وچې ونې وسوزوي. دا د اور لمبې به مړې نه شي، او د جنوب نه د شمال پورې ټول مخونه به د دې په لمبو وسوزي. (۴۸) هر يو به يې وگوري چې ما مالک خدای دا اور لگولې دئ، دا به مړ نه شي.“ (۴۹) بيا ما وفرمائيل چې، ”اې مالکه قادر مطلق خدایه، هغوی زما په حقله وائی

چي، ولي هغه هسي متلونه نه وائي؟“

د مالک خدائ د عدالت توره

۲۱ ﴿۱﴾ د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، د یروشلم په خلاف خپل مخ راواړوه او د هغوی د مقدسو ځایونو خلاف بیان وکړه. او د بنی اسرائیلو د ملک خلاف پېشگوښي وکړه. ﴿۳﴾ او هغوی ته ووايه چې مالک خدائ فرمائي، زه ستاسو خلاف یم. زه به خپله توره د کاش نه راویاسم او ستاسو نه به صادقان او بدعمله دواړه ختم کړم. ﴿۴﴾ ځکه زه صادقان او گناهکاران دواړه وژنم، زما توره به د کاش نه د جنوب نه د شمال پورې د هر چا خلاف راوویستلې شي. ﴿۵﴾ بیا به ټول خلق په دې باندې پوهه شي چې ما مالک خدائ خپله توره د کاش نه راویستې ده. دا به بیا واپس نه شي. ﴿۶﴾ نو په دې وجه اے بنی آدمه، زیبرگی کوه، په مات زړه او سختو دردونو سره د هغوی په وړاندې سوال زاری وکړه. ﴿۷﴾ او کله چې هغوی تا نه تپوس وکړی چې ته ولې زیبرگی کوې؟ نو هغوی ته ووايه چې د هغه خبر په وجه چې راتلونکې دے. هر یو سخت زړه به نرم شي او هر یو لاس به شل شي، هر یو روح به ودریږي او هر ه یوه گوډه به د یرې نه په رېردان شي. دا راتلونکی دی، دا به په یقین سره وشي، مالک قادر مطلق خدائ فرمائي.“ ﴿۸﴾ د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، ﴿۹﴾ ”اے بنی آدمه، پېشگوښي وکړه او خلقو ته ووايه، مالک خدائ داسې فرمائي چې، یوه توره تیره شوې او پالش شوې ده. ﴿۱۰﴾ دا د قتل و غارت دپاره تیره شوې ده، داسې پالش شوه چې د برېښنا په شان ځلیږي. نو آیا اوس به خوشحاله شي څه؟ هغوی څوک چې ستاسو نه ډېر زیات زورور و او د دې توري لاندې راغلل. ﴿۱۱﴾ ما توره چا له ورکړې ده چې تیره یې کړي. اوس دا تیره ده، چمکداره ده او تیاره ده چې قاتل ترېنه کار واخلي. ﴿۱۲﴾ اے بنی آدمه، ویر او ژړا وکړه، ځکه دا زما د خلقو خلاف ده، دا د بنی اسرائیلو د ټولو شهزادگانو خلاف ده. هغوی زما خلقو سره یوځای د توري خولي ته وغورزولې شول. نو په دې

وجه خپلې سينې ووهی. (۱۳) دا به هغوی ټول په آزمېښت کښې واچوی، نو دوی سره به د خلاصون لار نه وی؟“ مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۱۴) ”نو بیا اې بنی آدمه، نبوت وکړه او خپل لاسونه وپرقوه او زما توره به دوه ځله بلکې درې ځله ووهی. دا توره د تباهی دپاره ده او دا توره د لوی قتل و غارت دپاره ده چې د هرې خوا نه به هغوی راگېر کړی. (۱۵) تر دې چې هغوی د يرې نه خپل زړونه بائیلی او راوغورزيری، ما د هغوی په ټولو دروازو کښې توره د دوی د وژلو دپاره مقرر کړې ده. افسوس، هغه داسې جوړه شوې ده چې لکه د برېښنا په شان پرقيری، او دا د قتلولو دپاره راخستلې شوې ده. (۱۶) اې توري، بنی طرف او بیا گس طرف ته، او هرې خوا چې ستا مخ تاویري وخیره. (۱۷) زه به هم خپل لاسونه وپرقوم او زما غضب به سوړ شی. ما مالک خدای داسې وفرمائیل.“

د بابل بادشاه توره

(۱۸) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۹) ”اې بنی آدمه، د بابل بادشاه د توري دپاره دوه لارې په گوته کړه چې په هغې لاره شی، چې دواړه د یو ښار نه شروع شی. هلته کښې نښه جوړه کړی چرته چې ښار ته خپلو کښې لارې جدا کیري. (۲۰) د توري دپاره یوه لاره په گوته کړی چې د عمونیانو د ربه ښار خلاف راشی او بله د یهوداه او د یروشلم پوخ ښار خلاف راشی. (۲۱) ځکه چې د بابل بادشاه به په هغه ځای کښې چرته چې نښه شوې ده چې لارې جدا کیري ودریري چرته چې لارې دوه شوې دی، نو په دې وخت کښې به د خپل قسمت فال وگوری، هغه به په غشو سره ځان دپاره فال معلوم کړی، او د خپلو بتانو سره به مشوره وکړی، هغه به د څاروو اینه معائنه کړی چې هغه کوم طرف ته لار شی. (۲۲) نو د هغه په بنی لاس کښې به فال د یروشلم دپاره راشی، چرته چې به هغه د دېوالونو غورزولو مشین ولگوی، هغه به د قتل و غارت حکم ورکړی، او د جنگ آوازونه به وکړی، او د دروازو خلاف به د ماتولو مشینری ولگوی، حصارونه

به جوڙ ڪري او د محاصره ڪولو ڊپاره به د خاورو ڊپري جوڙ ڪري. (۲۳) دا به د هغوي ڊپاره د دروغو فال بشڪاري چا چي هغه سره د امن قسم ڪري ڏي، خو هغه به هغوي ته خپله گناه ورياده ڪري او هغوي به ونيولئ شي. (۲۴) نو په ڊي وجه قادر مطلق خدائ داسي فرمائي، ڪهه چي تاسو بيا بيا خپل قصورونه ما ته رايادوي او تر ڊي چي هغه په بشڪاره توگه سر ته رسوي او په هر ڪار ڪولو ڪبني ستاسو گناهونه ليدلئ ڪيري نو په داسي ڪولو به تاسو ونيولئ شي. (۲۵) ائ د بني اسرائيلو ڊي دينه او بدڪاره شهزاده، ستا وخت پوره شوي ڏي، او د چا ورخي چي راغلي ڏي، د چا د سزا وخت چي پوره شوي ڏي. (۲۶) مالڪ قادر مطلق خدائ داسي فرمائي چي، خپل پٽڪي بشڪته ڪره او خپل تاج اخوا ڪره. هر ڇهه به داسي نه وي ڇنگه چي مخڪبني وو، عاجز به اوچت ڪري شي او اوچت به عاجز ڪري شي. (۲۷) ڪنڊر، ڪنڊر، زهه به بنار ڪنڊر ڪرم. دا به بيا په خپل حال نه شي ترڇو چي هغه رانهه شي د چا چي دا حق ڏي چي فبصله پرې وڪري. چا ته به چي زهه دا ملڪ ورڪرم.

د خدائ پاڪ تيره شوڙي توره

(۲۸) ”او ته ائ بني آدمه، نبوت وڪره او ووايه چي، مالڪ قادر مطلق خدائ د عمونيانو او د هغوي د گستاخي ڪولو په حقله فرمائي چي، توره د حلالڊو ڊپاره راوويستلئ شوه، هغه د قتلولو ڊپاره پالش ڪري شوه او لکه د بربينا ځليري. (۲۹) هغوي ستاسو په حقله غلطي رويانگاني بيانوي او ستاسو په حقله د دروغو پيشگوئي ڪوي، دا به د بدڪارو په غارو پرته وي څوڪ چي به قتل ڪري شي، د چا ورخي چي راغلي ڏي، د چا د سزا وخت چي پوره شوي ڏي. (۳۰) توره په خپل ڪاش ڪبني واپس واپس واپس. په ڪوم خائي ڪبني چي ته پيدا شوي ڏي، ستا د پلار نيڪهه په ملڪ ڪبني، زهه به ستا عدالت وڪرم. (۳۱) زهه به خپل غضب په تاسو نازل ڪرم او د خپلي غصي اور له به ستاسو خلاف پوڪي ورڪرم، زهه به تاسو قاتلانو او هغه ڪسانو ته حواله ڪرم چي په تباهي ڪبني ماهر وي. (۳۲)

تہ بہ د اور دپاره خشاک پی، ستا وینه به ستا په مُلک کبښې تویه شی، تہ به نور یاد نه کړے شی، ځکه چې ما مالک خدای داسې وفرمائیل.

د یروشلم گناهونه

- ۲۲ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، ولې تہ به د هغه عدالت وکړې؟ ولې تہ به د دې خونی ښار عدالت وکړې؟ نو بیا هغوی ته د هغوی ټول حرام کارونه مخامخ کړه. (۳) او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، اے ښارې څوک چې په خپل مینځ کبښې د وینې تویولو په وجه په خپل ځان مرگ نازلوی او د بتانو جوړولو په وجه خپل ځان پلټوی. (۴) کومه وینه چې تا تویه کړه د هغې په وجه تہ گناه گار شوې او د هغه بتانو په وجه تہ پلټ شوې کوم چې تا جوړ کړل. تا خپل ژوند لنډ کړو، او تا خپل عمر ختم کړو. نو په دې وجه زه به تا نورو قومونو ته د خندا مثال کړمه او په ټولو ملکونو کبښې به دې د مسخرو کړم. (۵) څوک که نزدې دی او که لرې وی، اے بدنامې او د فساد نه پکې ښارې، په تا پورې به خندا کوی. (۶) وگوره، د بنی اسرائیلو هر یو مشر څوک چې په تا کبښې اوسپړی خپل ټول زور طاقت د وینې توپدو دپاره استعمالوی. (۷) په تا کبښې هغوی د خپل پلار او مور سپکاوے وکړو، په تا کبښې هغوی په مسافرو ظلم وکړو او په کونډو او یتیمانو پي زور زبردستی وکړه. (۸) تاسو زما د مقدسو څیزونو سپکوالے وکړو او زما د سبت بې حرمتی مو وکړه. (۹) په تا کبښې تهمت لگوونکی خلق دی چې وینی تویوی، په تا کبښې هغوی دی چې د غرونو دپاسه عبادتخانو کبښې خوراک کوی او غلط کارونه کوی. (۱۰) په تا کبښې هغوی دی چې د خپل پلار د کت بې حرمتی کوی، په تا کبښې هغوی دی چې د ښځو سره په ماهواری کبښې ځملي، کله چې هغوی په شرعی توگه پاکې نه وی. (۱۱) په تا کبښې داسې سړی دی چې د خپل گاونډی د ښځې سره زنا کوی، د خپلې انږور سره زنا کوی، او د خپلې خور سره د خپل پلار د لور سره زنا کوی. (۱۲) په تا

کښې خلق په پېسو مرگونه کوی، تاسو سود کوئ او ډېره زیاته گټه اخلئ، او د خپلو گاونډیانو نه ناجائزه گټه کوئ. تاسو زه هېر کړې یم، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۱۳) زه به په یقین سره خپل لاسونه ستاسو خلاف وپړقوم په هغه ناجائزو گټو چې تاسو کړی دی او په هغه وینه چې تاسو په خپل مینځ کښې تویه کړې ده. (۱۴) ولې تاسو به په هغه ورځ دومره زړور یئ یا ستاسو په مټو کښې به دومره زور وی کله چې زه تاسو سره دا معامله کوم؟ ما مالک خدای وفرمائیل او زه به داسې وکړم. (۱۵) زه به تاسو د نورو قومونو او ملگونو په مینځ کښې خواره واره کړم، او زه به تاسو د پلپټی نه پاک کړم. (۱۶) کله چې ته د نورو قومونو په وړاندې خپل ځان وشرموې نو ته به بیا په دې پوهه شي چې زه مالک خدای یم.

د مالک خدای د صفا کولو بټی

(۱۷) بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۱۸) ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو قوم زما دپاره د هغه گند په شان شو، چې د تانبې، تيم، اوسپنې او سیکې د گرمولو نه وروستو په بټی کښې پاتې شی. دوی لکه د سپینو زرو د پاتې شوی گند په شان دی. (۱۹) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ځکه چې تاسو ټولو نه پاتې شوی گند جوړ شوی دے، نو زه به تاسو یروشلم ته راټول کړم. (۲۰) لکه څنگه چې خلق سپین زر، تانبه، اوسپنه، سیکه او تيمان راټولوی او په بټی کښې یې په تېز اور ویلی کوی، نو هم داسې به زه تاسو خپل قهر او غضب کښې راټول کړم او په ښار کښې دننه به مو واچوم او ویلی به مو کړم. (۲۱) زه به تاسو راټول کړم او زه به خپل یروونکے غضب په تاسو نازل کړم، او تاسو به په هغې کښې دننه ویلی شی. (۲۲) لکه څنگه چې سپین زر په بټی کښې ویلی کیږی، نو دغه شان به تاسو په هغې کښې دننه ویلی شی، او تاسو به پوهه شی چې ما، مالک خدای په تاسو خپل قهر او غضب نازل کړی دے.“

د بنی اسرائیلو د مشرانو گناهونه

٢٣) بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿٢٤﴾ ”اے بنی آدمه، دې ملک ته ووايه چې، ته هغه ملک یې چې لا پاک شوې نه یې، په تا د غضب په ورځو کښې باران ونه شو. ٢٥) د هغه سازش کوونکی شهزادگان د هغه غرمبېدونکو زمرو په شان دی چې خپل ښکار په مینځ شلوی، هغوی انسانان خوری، هغوی مال دولت او قیمتی څیزونه چور کوی او د دې پیرې ښځې کونډې کوی. ﴿٢٦﴾ د هغه امامان زما شریعت ماتوی او زما د مقدسو څیزونو بې حرمتی کوی، هغوی د مقدسو څیزونو او د عامو څیزونو په مینځ کښې فرق نه کوی، او هغوی د پاکو او پلټو په مینځ کښې د فرق کولو تعلیم نه ورکوی، او هغوی زما د سبت په ساتلو باندې خپلې سترگې پټوی، نو زه د هغوی په مینځ کښې سپک شوې یم. ﴿٢٧﴾ د هغه سرکاری آفسران لکه د لیوانو په شان خپل ښکار شلوی، هغوی وینه تویوی او خلق وژنی چې بې انصافه گټه وکړی. ﴿٢٨﴾ د هغې نبیان په غلطو رویاگانو او دروغونو پېشگويو سره د هغوی دا کارونه صفا کوی. هغوی وائی چې، دا مالک قادر مطلق خدای فرمائی، خو په حقیقت کښې مالک خدای دا نه وی فرمائیلی. ﴿٢٩﴾ د هغه ملک خلق زیاتې کوی او غلا کوی، هغوی په غریبانانو او محتاجو خلقو ظلم کوی، او د مسافرو سره بد سلوک کوی او د هغوی حق نه انکار کوی. ﴿٣٠﴾ ما د هغوی په مینځ کښې د یو داسې کس لټون کولو چې د دېوال مرمت وکړی او په وران شوی ځای لکه د دېوال په شان ودریږی د هغه ملک دپاره ودریږی چې زه یې تباه نه کړم، خو ما څوک هم پیدا نه کړو. ﴿٣١﴾ نو زه به په هغوی خپل غضب رانازل کړم او هغوی به په خپل سخت قهر کښې وسوزوم، او هر هغه څه به د هغوی په خپل سر راولم څه چې هغوی کړی دی. مالک قادر مطلق خدای فرمائی.“

دوه زناکارې خوبندې

۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، دوه بنځې وې چې

د یوې مور لویه وې. ﴿۳﴾ هغوی په مصر کښې کنجرې جوړې شوې، او په پېغلتوب

کښې یې پردو سړو ته د خپلو سینو سره د لویو کولو اجازت ورکړو. ﴿۴﴾ د مشرې نامه

اوحوله وه، او د هغې د خور نامه اوحولیه وه. هغوی زما وې او زامن او لویه یې

راوړل. د اوحوله نه سامریه مطلب دے، او اوحولیه نه یروشلم مطلب دے. ﴿۵﴾

اوحوله په کنجرتوب کښې آخته شوه کله چې هغه لا زما وه، او هغه د شوق نه خپلو

عاشقانو د اسوری جنگیالو پسې وه. ﴿۶﴾ سرکاری آفسران او کمانډران ټول ښکلی

ځوانان وو او شاندرای جامې یې اچولې وې او په آسونو سواره وو. ﴿۷﴾ هغې خپل ځان

د اسوریانو ټولو آفسرانو ته لکه د کنجرې په شان پیش کړو او خپل ځان یې د هغه هر

چا ټولو بټانو سره پلټ کړو چا پسې چې د هغې شوق وو. ﴿۸﴾ هغې هغه کنجرتوب پرې

نه بنودو چې په مصر کښې یې شروع کړے وو، کله چې د هغې د پېغلتوب په دوران

کښې سړی د هغې سره ځملاستل او د هغې سینو سره یې لوبې وکړې او خپل شوق یې

په هغې پوره کړو. ﴿۹﴾ نو په دې وجه ما هغه خپلو عاشقانو ته حواله کړه، اسوریانو ته

چا سره چې د هغې شوق دے. ﴿۱۰﴾ هغوی هغه برېښه کړه، د هغې نه یې زامن او لویه

واخستل او هغه یې په توره ووژله. او هغه د نورو ښځو په مینځ کښې د عبرت مثال شوه،

او سزا په هغې نازله شوه. ﴿۱۱﴾ د هغې خور اوحولیه دا ولیدل خو اوس هغه په شهوت

پرستی او کنجرتوب کښې د خپلې خور نه ډېره زیاته تېزه وه. ﴿۱۲﴾ اسوری مشرانو او

آفسرانو او د ښائسته جامو جنگیالو ته او په آسونو سوارو آفسرانو ته، زیاته په شوق

کښې وه چې ښکلی ځوانان وو. ﴿۱۳﴾ نو ما ولیدل چې هغې هم خپل ځان پلټ کړو، او

هغوی دواړه په یوه لاره باندې لاړې. ﴿۱۴﴾ خو هغې خپل کنجرتوب مخکښې جاري

وساتلو. هغې د سړو تصویرونه په دېوال ولیدل، د بابلیانو تصویرونه چې په سور رنگ

نقش شوی وو. ﴿۱۵﴾ هغوی ملابندونه تړلی وو او په سرونو یې غټ پټکی تړلی وو، هغوی

ټولو د بابلیانو د جنگی گاپو د آفسرانو په شان لباس اغوستے وو. ﴿۱۶﴾ څنگه چې هغې

هغوی ولیدل، نو هغوی ته یې ډېر شوق وشو او ورپسې یې بابل ته قاصدان ورواړول. ﴿۱۷﴾

بیا بابلیان راغلل د هغی سره بستره کبني یو خائ شول، او په خپل شهوت سره یې هغه پلپته کړه. وروستو د دې نه چې هغه د دوی په وجه پلپته شوه، هغه د هغوی نه بېزاره شوه او د هغوی نه واورېدله. (۱۸) کله چې هغی په بکاره توگه خپل کنجرتوب شروع کړو او خپل خان یې ټولو ته لغړ کړو، زه د هغی نه بېزاره شوم او خپل مخ مې ترې نه واپرولو لکه څنگه چې ما د هغی د خور نه اړولې وو. (۱۹) خو هغه د پخوا نه هم ډېره زیاته کنجره شوه لکه څنگه چې هغه په مصر کبني د خپلې خوانی په عمر کبني کنجره وه. (۲۰) هغی هلته د خپلو عاشقانو سره شهوت بازی وکړه، د چا شرمگاه چې د خرونو په شان غټ وو او د چا انزال چې د آسونو په شان وو. (۲۱) نو ته د خپلې خوانی د هغه مستی بیا خواهشمند یې، لکه څنگه چې ستا په پېغلتوب کبني پردو سپرو په مصر کبني ستا د سینو سره لوبې وکړې.

د احوالیبه سره د مالک خدای عدالت

(۲۲) نو په دې وجه، اے احوالیبه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ”زه به ستا عاشقان ستا خلاف راپاخوم، د چا نه چې ته اوړېدلې یې او نفرت ترې کوې، او زه به هغوی ستا خلاف د هرې خوا نه راولم. (۲۳) بابلیان او ټول د فقود او د شوع او د کوع خلق او هغوی سره به ټول اسوریان، بنگلي خوانان سپری، ټول آفسران او حاکمان، د جنگی گاپو آفسران او د اوچت مقام خلق ټول په آسونو سواره ستا خلاف راولم. (۲۴) هغوی به ستا خلاف د وسلو، جنگی گاپو او رپرو او د ډېرو خلقو او لوی لښکر سره راشی. هغوی به ستا خلاف هرې خوا ته مورچه شی او د لویو او وړو ډالونو او جنگی ټوپی په سر به په تا حمله وکړی. او زه به تا هغوی ته د سزا دپاره حواله کړم. او هغوی به د خپل قانون په مطابق تاسو له سزا درکړی. (۲۵) زه به ستاسو خلاف خپله غصه نازله کړم، او هغوی به تاسو سره د غصې سلوک وکړی. هغوی به ستاسو پوزې او غوړونه پرې کړی، او په تاسو کبني چې څوک پاتې شی په توره به مړه کړی شی. هغوی

به ستاسو زامن او لويه بوځي، او تاسو نه چې څوك پاتې شي هغوى به په اور كښي وسوزولې شي. (٢٦) هغوى به ستاسو نه جامې وباسي او قيمتي كالي به درنه واخلي. (٢٧) نو زه به ستا هغه فحاشي او كنجرتوب ختم كړم كوم چې تا په مصر كښي شروع كړې وو. ته به نور دې څيزونو ته د خواهش نظر نه كوي او نه به مصر يادوي. (٢٨) نو ځكه مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، زه تاسو هغه خلقو ته حواله كوم چې تاسو ترې نفرت كوي، هغوى ته چا نه چې تاسو په بېزارۍ سره مخ اړولې وو. (٢٩) هغوى به تاسو سره د نفرت سلوك وكړي او هر هغه څيز به درنه يوسي كوم دپاره چې تاسو محنت كړې دے. تاسو به بريند او لغړ پرېردي، او ستا د زناكارۍ شرم به څرگند شي. ستا فحاشي او زناكارۍ (٣٠) دا هر څه په تا باندې راوستل، ځكه چې ته نورو قومونو پسې بې قراره وې او خپل ځان دې د هغوى په بتانو پليت كړو. (٣١) ته د خپلي خور په لار لاړې، نو زه به د هغې پيالاه ستا په لاس كښي كېږدم. (٣٢) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، ته به د خپلي خور پيالي وڅښي، يوه لويه او ژوره پيالي، دا به تا د خلقو د توقو او مسخرو كړي، ځكه چې دا پيالاه پكه ده. (٣٣) ته به په خفگان او نشه اخته شي، د تباهي او د دهشت پيالي، يعني ستا د خور سامريي پيالي. (٣٤) ته به دا وڅښي او تشه به يې كړې، او په ماتو شوو ټوكړو به يې شخوند ووې او خپله سينه به د غم نه ووې. ما مالک قادر مطلق خدائ دا وفرمائيل. (٣٥) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، د كله نه چې تا زه هېر كړې يم او وروستو خپل شا ته دې غورزولې يم، په دې وجه ته به خامخا د خپلي شهوت پرستي او زناكارۍ سزا وزغمي.“

په دواړو خوښو د مالک خدائ عدالت

(٣٦) مالک خدائ ما ته وفرمائيل، ”اے بنی آدمه، ولې ته به د احواله او احواليبه عدالت وكړې؟ نو هغوى ته د هغوى حرام كارونه مخامخ كړه. (٣٧) ځكه چې هغوى زنا وكړه او د هغوى لاسونه په وينو سره دي. هغوى خپلو بتانو سره زنا وكړه، تر دې چې هغوى

خپل زامن هم بُتانو ته د خوراک دپاره قربانی کړل، کوم چې هغوی زما دپاره پیدا کړی ؤو. (۳۸) هغوی ما سره هم دا وکړل چې، په هم هغه وخت کښې هغوی زما مقدس کور پلټ کړو او زما د سبت بې حرمتی یې وکړه. (۳۹) په هغه ورځ چې هغوی خپل ماشومان خپلو بُتانو ته قربانی کړل، نو په هغه ورځ هغوی زما مقدس کور ته ننوتل او د دې بې حرمتی یې وکړه. دا هغه څه دی چې هغوی زما کور کښې وکړل. (۴۰) تر دې چې هغوی د سرو دپاره قاصدان لېرلی ؤو څوک چې د لرې ځای نه راغلل، او کله چې هغوی راوړسېدل تا خپل ځان د هغوی دپاره پاک کړو او خپلې سترگې دې تورې کړې او لا دا چې ځان دې په سرو زرو سنگار کړو. (۴۱) بیا ته په شانداره صوفې کښېناستلې چې مېز یې په مخکښې پروت وو په کوم چې تا هغه خوشبو او تېل اېښی ؤو چې زما ؤو. (۴۲) د گڼو خلقو شور د هغې سره نزدې وو، تر دې چې مست او عیاش خلق یې د صحرا نه راوستل او هغوی دغه دواړو خوښو ته په مټو کښې بنگړی واچول او ښکلی تاجونه یې ورته په سر کړل. (۴۳) نو ما بیا د هغه چا په حقله ووئیل څوک چې د زناکاری په وجه سترې شوې وه، اوس پرېږده چې هغوی دا لکه د یو کنجری په شان استعمال کړی، ځکه چې هغه هم داسې ده. (۴۴) او هغوی د هغې سره زنا وکړه. لکه څنگه چې سرې د زناکارې سره ځملي، نو هغوی د هغه بې حیا ښځو اوحوله او اوحولیبه سره ځملاستل. (۴۵) خو صادقان به هغوی ته د هغو ښځو سزا ورکړی څوک چې زنا او قتل کوی، ځکه چې هغوی زناکارې دی او لاسونه یې په وینو سره دی. (۴۶) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”د هغوی خلاف لوی لښکر راوله او هغوی پرې او لوټ مار ته حواله کړه. (۴۷) د هغوی دشمنان به هغوی سنگسار کړی او په توره به یې ووژنی، هغوی به د دوی زامن او لویه مړه کړی او د هغوی کورونه به وسوزوی. (۴۸) نو زه به په دې ملک کښې شهوت پرستی ختمه کړم، او ټولو ښځو ته به تنبیه ملاو شی او هغوی به نور ستا په نقش قدم نه ځی. (۴۹) تاسو به د خپلې شهوت پرستی دپاره سزا وزغمی او د خپلې بُت پرستی د گناهونو سزا به برداشت کړی. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خدای یم.“

۱) د جلاوطنۍ په نهم کال، د لسمې مياشتې په لسمه ورځ، د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، ۲) ”اے بنی آدمه، د نن ورځې تاريخ وليکه، ځکه چې هم دا نن په دې تاريخ به د بابل بادشاه يروشلم محاصره کوي. ۳) يو مثال دې سرکشه قوم ته ووايه او هغوی ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، د پخلي دېگ په اور کېږدئ او اوبه په کېښې واچوئ. ۴) او په هغې کېښې د غوښې بوتۍ واچوئ، ټولې ښې بوتۍ لکه پتون او اوږې غوښه په کېښې واچوئ. او د هم داسې ښو هډوکو نه يې پک کړئ، ۵) د رمې نه د خاص څاروې غوښه په کېښې واچوئ، او د دېگ لاندې خشاک کېږدئ. او اوبه وويشوئ، او هډوکي هم د غوښې سره پاخه کړئ. ۶) نو مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، افسوس دې وي د قاتلانو په ښار، لکه د هغه دېگ په شان چې زنگ وهله وي د چا گندگي چې نه اخوا کيږي، دېگ په يو شان سره خالي کړئ او خوبه نا خوبه مه کوي. ۷) کومه وينه چې يروشلم تويه کړه نو هغه په ميدان کېښې په يو کولو گټ تويه شوه، داسې نه وو شوې چې گنې په زمکه تويه شوه او دوږې پټه کړه. ۸) نو په دې وجه به زه خپله غصه راوپاروم او د هغوی نه به بدله واخلم او د هغه وينه به په کولو کاني تويه کړم چې دا هم ښکاره وي. ۹) نو ځکه مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، افسوس دې وي د وينو تويولو په ښار يې يروشلم باندې. زه به هم ورته د اور بلولو دپاره لرگي ډېرې کړم. ۱۰) نو خشاک راجمع کړئ، او اور بل کړئ. غوښه ښه پخه کړئ او مصالحه ورباندې واچوئ او د هډوکو سره يې سکاره کړئ. ۱۱) بيا هغه د تانبې خالي دېگ په سکارو باندې کېږده چې دا گرم شي او تانبه يې تکه سره شي او ناپاکی په کېښې ويلې شي او د هغې زنگ وسوزيږي. ۱۲) خو دا ټول کارونه بې فائدي و، تر دې چې د دې ډېر زيات زنگ په اور هم اخوا نه شو. ۱۳) نو اوس تا په خپلو بې حيا کارونو خپل ځان پليت کړې دے. ځکه ما کوشش وکړو چې تا د خپلو پليټو عملونو نه پاک کړم، خو ته پاک نه شوې، ته به تر هغې پاک نه شي ترڅو

چي زه خپله مڪمله غصه په تا نازله كړم. (۱۴) ما مالک خدائ وفرمائيل. زما دپاره هغه وخت رارسېدلې دې چې خپله كاروایي وكړم. زه به وروستو نه شم، زه به رحم نه كوم، او نه به پېنېمانه شم. ستاسو د چال چلن او عملونو په مطابق به ستاسو عدالت وكړم، مالک خدائ داسې فرمائي.

د حضرت حزقي ايل د بنخي مرگ

(۱۵) د مالک خدائ كلام په ما نازل شو چې، (۱۶) ”اے بنی آدمه، په يو گزار سره به زه ستا د سترگو تور، ستا بنخه ختمه كړم. خو ته مه د غم سندرې وايه مه ژړا كوه او مه اوبنكي تويوه. (۱۷) چغې سورې مه وهه، د مړي دپاره غمرازي مه كوه، خپل پټكې په سر وتړه او خپلې خپلې دې په پښو كښې واچوه، د خپل مخ لاندې برخه مه پټوه او د مړي خبرات مه خوره.“ (۱۸) نو ما په سحر كښې خلقو ته وفرمائيل، او بيا په ماښام كښې زما بنخه مړه شوه. او په بل سحر ما هغه شان وكړل لكه څنگه چې ما ته حكم شوي وو. (۱۹) نو بيا خلقو زما نه تپوس وكړو چې، ”ولې ته به مونږ ته دا ووايي چې ستا د دې كارونو زمونږ دپاره څه مطلب دې؟“ (۲۰) نو ما هغوي ته ووييل، ”د مالک خدائ كلام په ما نازل شو چې، (۲۱) د بنی اسرائیلو قوم ته دا ووايه چې، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې زه اوس د خپلې مقدسې قربانگاه بې حرمتي كوم، هغه مضبوط مقام چې تاسو پرې فخر كوي وړانوم، ستاسو د سترگو تور يعنې ستاسو بنخي، او ستاسو د زړه اُميد تباه كوم. او كوم زامن او لوڼه چې تاسو پرېښودل هغوي ټول به په توره قتل كړي شي. (۲۲) او تاسو به هغه كار وكړئ كوم چې ما وكړو. تاسو به د خپل مخ لاندې حصه نه پټوي او نه به د مړي خبرات خوري. (۲۳) تاسو به په خپل سر باندې پټكې ساتئ او پېزار به په پښو كوي. تاسو به غم او ژړا نه كوي، او تاسو به په خپله گناه كښې ضائع شئ او تاسو به په خپلو ټولو گناهونو ماتم كوي. (۲۴) ستاسو دپاره حزقي ايل يو نمونه دې، تاسو به هم هغه څه كوي څه چې هغه وكړل. كله چې داسې وشي نو بيا به

تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک قادر مطلق خدای یم. (۲۵) او ته اے بنی آدمه، په کومه ورځ چې زه د هغوی مضبوط قلعه، د هغوی خوشحالی او فخر، د هغوی د سترگو تور یعنی د هغوی بښې، د هغوی د زړه خواهشونه، او د هغوی زامن او لوڼه ترې نه واخلم (۲۶) نو په هم هغه ورځ به د یروشلیم نه یو بچ شوے سرے تا له راشی او هغه به تا له خبر راوړی. (۲۷) نو هم په هغه وخت کښې به ستا خوله کولاو شی، او ته به د هغه سره خبرې وکړې او نور به ته خاموشه پاتې نه شی. نو ته به د هغوی دپاره نمونه یې، او هغوی به په دې باندې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د عمون خلاف پېشگوئی

۲۵ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۲) ”اے بنی آدمه خپل مخ دې د عمونیانو په خلاف راوگرځوه او د هغوی خلاف پېشگوئی وکړه. (۳) عمونیانو ته ووايه چې، د مالک قادر مطلق خدای کلام واورئ. مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، کله چې زما د عبادتخانی بې عزتی کېدله او د بنی اسرائیلو زمکه شاړه کېدله او د یهوداه خلق جلاوطن کېدل نو تاسو خوشحالی وکړه، (۴) نو زه په دې وجه تاسو د مشرق خلقو ته د میراث په توگه حواله کوم. هغوی به ستاسو په مینځ کښې خپل کېمپونه جوړ کړی او خپمې به ودروی، هغوی به ستاسو مېوې وخورئ او ستاسو پی به وڅښی. (۵) زه به د ربه ښار نه د اوسانو د څرن ځای جوړ کړم او د عمون نه به د گډو شپول جوړ کړم. نو بیا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک خدای یم. (۶) نو مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ځکه چې تاسو د بنی اسرائیلو خلاف خپل لاسونه وپړقول او خپلو پښو سره مو زمکه ودرېوله، او تاسو د بنی اسرائیلو د ملک په تباهی خوشحالی وکړه، (۷) نو په دې وجه به زه خپل لاس ستاسو خلاف دروغزوم او تاسو به نورو قومونو ته د غنیمت په توگه حواله کړم. زه به ستاسو قوم ختم کړم او تاسو به خانه بدوش کړم او تاسو به تباہ کړم. نو تاسو به په دې پوهه شئ چې زه مالک خدای یم.“

د موآبیانو او د سعیر په حقله پېشگوئی

﴿٨﴾ ”مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی، نو ځکه چې موآب او سعیر وائی وگوره، د یهوداه قوم لکه د نورو ټولو قومونو په شان شو، ﴿٩﴾ نو په دې وجه، زه به د موآب سرحدی ښارونه حملې دپاره پرېږدم چې په هغې کښې د بیت یسیموت، بعل معون او قریتائم ښکلی ښارونه شامل دی. ﴿١٠﴾ زه به د مشرق په خلقو موآب او عمونیان قبضه کړم، نو بیا به نور عمونیان د دنیا په ملکونو کښې نه یادیری، ﴿١١﴾ زه به په موآبیانو د سزا حکم وکړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خدائ یم.“

د ادوم خلاف پېشگوئی

﴿١٢﴾ ”مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی، ځکه چې ادوم د یهوداه د قوم نه په بدله اخستو سره سخت مجرم وگرځولې شو. ﴿١٣﴾ نو په دې وجه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې، زه به خپل لاس د ادوم خلاف وغزوم او د هغه خلق او ځناور به ووژنم. زه به دا د تیمان نه واخله تر ددان پورې وران ویکار کړم او هغوی به په توره قتل کړم. ﴿١٤﴾ زه به د خپلو خلقو بنی اسرائیلو په لاس خپله بدله د ادومیانو نه واخلم، او هغوی به ورسره زما د قهر و غضب په مطابق رفتار وکړی، هغوی به زما په بدله اخستو پوهه شی، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی.“

د فلستی خلاف پېشگوئی

﴿١٥﴾ ”مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې، فلستیانو د یهوداه نه بېرحمه بدله واخسته، او هغوی د خپل زړه پخوانی کینه او دشمنی ورسره ښکاره کړه. ﴿١٦﴾ نو په دې وجه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې، زه به د فلستیانو خلاف خپل لاس ورغزوم، او زه به چریتیان ختم کړم او څوک چې د سمندر په غاړه اوسیری هغوی به

تباہ کړم. (۱۷) او زه به د هغوی نه سخته بدله واخلم او په خپل غضب کښې به ورله سزا ورکړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خدای یم، کله چې زه د هغوی نه بدله واخلم.

د صور خلاف پېشکوئی

۲۶

(۱) د جلاوطنۍ په یوولسم کال، د میاشتی په ورومبۍ ورځ کښې د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، ځکه چې صور د یروشلم په حقله داسې وئیلی دی چې، او، د دې قومونو دروازه ماته شوې ده، او د هغوی دروازې بلکل زما دپاره کولاو دی، نو اوس هغه تباہ پرته ده نو زه به آباډه شم. (۳) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، اے صوره زه ستا خلاف یم، زه به ستا خلاف پېر قومونه راوچت کړم لکه څنگه چې سمندر خپلې چپې راوچتوی. (۴) هغوی به د صور دېوالونه تباہ کړی او د هغه برجونه به راگزار کړی او زه به د هغوی ملبه داسې جارو کړم چې لکه د صفا گت په شان پاتې شی. (۵) دا به لکه په سمندر کښې د ماهیگرو د جال د خورولو ځای په شان وی، ځکه چې ما مالک قادر مطلق خدای دا وفرمائیل چې، نور قومونه به هغه په آسانی سره لوټ کولای شی. (۶) او په هغه اصلی زمکه باندې به د هغې اوسېدونکي په تورو قتل شی. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. (۷) نو ځکه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به د شمال د خوا نه د بابل بادشاه نبوکدنضر د بادشاهانو بادشاه، د آسونو او جنگی گاپو، د سوارو او د لوی لښکر سره د هغوی خلاف راولم. (۸) او په هغه اصلی زمکه به د هغې اوسېدونکي په تورو قتل شی، هغه به ستا خلاف د خاورو پېرې جوړ کړی، او ستاسو دېوالونو ته به لارې جوړې کړی او خپل پالونه به ستا خلاف راوچت کړی. (۹) هغه به ستا دېوالونه په مشین سره راگزار کړی او په خپلې وسلې سره به ستا برجونه راوړوی. (۱۰) د هغوی آسونه به دومره زیات وی چې په خپلو دوړو کښې به تا پټ کړی. او د جنگی آسونو د شور نه به

ستا دېوالونه په لېزان شی، د هغې بگې او جنگی گایې چې کله ستا د ښار دروازې ته درنوځی دا به د هغه ښار په شان وی د چا دېوالونه چې د مخکښې نه وران شوی وی.

﴿۱۱﴾ ستا لارې کوڅې به د خپلو آسونو د پښو د نوکو لاندې کړی، او هغه به ستا خلق په توره قتل کړی، او ستا مضبوطې ستنې به په زمکه لاندې راوغورزېږی. ﴿۱۲﴾ هغوی به ستا مال دولت لوټ کړی او ستا د تجارت سامان به لوټ کړی، هغوی به ستا دېوالونه مات کړی او ستا ښکلې کورونه به راوغورزوی او ستا کانی، لرگی او ملبه به په سمندر کښې وغورزوی. ﴿۱۳﴾ زه به ستا د سندرو آواز ختم کړم او ستا د رباب آواز به نور نه اورېدلې کېږی. ﴿۱۴﴾ زه به تا بریند گټ کړم، او ته به هغه ځای وگرځې چرته چې خلق د ماهیانو جال خوروی. ته به بیا آباد نه شي ځکه چې مالک خدای فرمائی دی، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی. ﴿۱۵﴾ دا هغه څه دی چې مالک قادر مطلق خدای یې صور ته فرمائی، آیا د سمندر ساحلی ځایونه به ستا د راغورزېدو د آواز په وجه د یرې نه ونه لړزېږی کله چې زخمیان چغې سورې وهی او په تا کښې خلق حلالېږی؟ ﴿۱۶﴾ نو بیا به د ساحل ټول شهزادگان د خپلو تختونو نه راکوز شی او خپله چوغه به ویاسی او خپلې د گلکاری جامې به یوې خوا ته کېږدی. هغوی به د غم لباس واچوی په زمکه به کښېښی او د یرې نه به ږېږدی، او ستا په تباهی به خفه کېږی. ﴿۱۷﴾ نو بیا به هغوی ستا په حقله د غم په مرثیو کښې داسې وائی، ته څنگه تباه شوې، د سمندرونو خلق به ستاسو ملک قبضه کړی، اے مشهورې ښارې، یو وخت داسې وو چې تا په سمندر بادشاهی کوله او په ټوله دنیا مو یره خوره کړې وه. ﴿۱۸﴾ نو اوس ساحلی علاقه ستا د راغورزېدلو په ورځ لړزېږی، په سمندر کښې جزیرې ستا په راغورزېدلو په لېزان شوې دی. ﴿۱۹﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، کله چې زه ستا ښار په کنډرو بدل کړم، لکه د هغه ښار په شان چې په کښې کله څوک نه وی آباد شوی، او کله چې زه د سمندر د تل نه اوبه په تا راوڅېږوم او په هغه ډوبو اوبو کښې غرق شی، ﴿۲۰﴾ نو بیا به زه تا د هغه چا سره لاندې کنډې ته بوځم، هغه خلقو له څوک چې ږېر وړاندې تېر شوی دی. او زه به تا په لاندې زمکه کښې اوسوم، لکه د پخوانو تباه شوو سره به اوسېږی، د هغوی سره

څوڪ چي لاندې ڪندې ته روان وي، نو ته به بيا هيڻڪله راواپس نه شي او نه به د ژوندو په دنيا ڪبني خپل خائ ته ورسپري. ﴿٢١﴾ زه به تاسو په دردناک مرگ ووژنم او ته به نور په دنيا ڪبني نه يي. ستا لئون به کولے شي خو ته به هيڻڪله نه پيدا ڪپري. مالڪ قادر مطلق داسي فرمائي.

د صور د غم مرثيه

٢٧ ﴿١﴾ د مالڪ خدائ ڪلام په ما نازل شو چي، ﴿٢﴾ ”اے بنی آدمه، د صور په حقله د غم مرثيه ووايه. ﴿٣﴾ صور ته ووايه، چي ته د سمندر په غاړه پروت يي او د سمندر د غاړي پهرو خلقو سره تجارت ڪوي، مالڪ قادر مطلق خدائ فرمائي چي، اے صوره تا د خپل خان په حقله وئيل چي زما د بنائست جواب نشته. ﴿٤﴾ ستا حدونه د سمندر مينځ پوري رسېدلي دي. ستا جوړونكو ستا بنائست لاجوابه جوړ ڪړے دے. ﴿٥﴾ ته لکه د سمندر د هغه ڪشتي په شان وي چي د حرمون د غره د نختر لرگي نه جوړه شوې وي او هغوي د ديار لرگي د لبنان نه راوړل چي ستا دپاره يوه ستن ترې جوړه ڪړي. ﴿٦﴾ هغوي د څپري لرگي د بسن نه راوړل او ستا د چلولو چپو يي ترې جوړ ڪړل، هغوي ستا فرش د قبرص د نخترو نه جوړ ڪړو په دې باندې يي د هاتي د غابونو كار وکړو. ﴿٧﴾ ستا بادبان د مصر د گلڪاري د ڪتان نه جوړ وو، او دا ستا په سر باندې لکه د جنډي په شان رپېدو، ستا شاميانه د کاسني او آسماني رنگي ڪپري وه چي د ايسه د ساحلي علاقي نه راوړلے شوې وه. ﴿٨﴾ د صيدا او ارود کسان ستا چپو وهونکي وو. اے صوره، ستا هوبنيار کسان ستا مانڳيان وو. ﴿٩﴾ د جبل د علاقي نه په کار پوهه او هوبنيار کسان په ڪشتي ڪبني وو چي ستا چاؤدونه بند ڪړي. د سمندر ټولي ڪشتي او د دې مانڳيان راغلل چي ستا د مال تجارت وکړي. ﴿١٠﴾ د فارس، لډيه او ليبيا فوجيان ستا په لښکر ڪبني شامل وو. هغوي خپل ډالونه او ټوپي ستا په دېوالونو راڅوړند ڪړل چي تا ته شان و شوکت ملاو شي. ﴿١١﴾ د ارود او د حيلک سرو د هرې خوا نه ستا د

دېوالونو حفاظت وکړو، او د جماد خلق ستا په برجونو کښې ؤو. هغوى خپل پالونه ستا په دېوالونو راخوړند کړل، هغوى ستا حُسن مکمل کړو. ﴿١٢﴾ ترسيس تا سره کاروبار وکړلو ځکه چې تا سره هر قسم سامان پېر زيات ملاوبدلو، او ستا د څيزونو په بدله کښې هغوى تا ته سپين زر، اوسپنه، تيم او سيکه درکوله. ﴿١٣﴾ يونان، تويل او مسک تا سره کاروبار وکړو، هغوى ستاسو د سامان په بدل کښې غلامان او د زېرو څيزونه درکړل. ﴿١٤﴾ د بيتُجرمه خلقو د څيزونو په بدل کښې تاسو له آسونه، جنگي آسونه او قچرې درکړې. ﴿١٥﴾ د ددان خلقو تاسو سره کاروبار وکړو، او د پېرو ساحلى علاقو خلق ستا گاهکان ؤو، هغوى تا ته د هاتى غاښونه او د آبنوس لرگي درکړل. ﴿١٦﴾ د شام خلقو تا سره کاروبار وکړو ځکه چې په تا کښې هر قسم څيز ملاوبدو، هغوى ستا د سامان په بدله کښې تا له زمرد کاني کاسنى او آسمانى رنگي کپرې، گُلکاري، نرم کتان، مرجان او ياقوت درکول. ﴿١٧﴾ يهوداه او بنى اسرائيلو تا سره کاروبار وکړو، او هغوى ستا د څيزونو په بدله کښې تا ته د مښت نه غنم، اينځر، شات، د زيتونو تېل او مصالحي درکړې. ﴿١٨﴾ دمشق تا سره د پېر پېداوار او د مال د زياتوالى په وجه، کاروبار وکړو او د دې څيزونو په بدله کښې يې د حلبون مے او د صاخر وړى درکړه. ﴿١٩﴾ د ودان او يونان خلقو ستاسو نه څيزونه اخستل او د هغې په بدله کښې يې تاسو ته د کار اوسپنه او خوشبودارې مصالحي درکولې. ﴿٢٠﴾ د ددان خلقو د آسونو د قيمتى زينونو کاروبار تاسو سره کولو. ﴿٢١﴾ د عربو او د قيدار ټول شهزادگان ستا خريدار ؤو، هغوى تاسو سره د گپورو، گپانو، او چپلو کاروبار وکړو. ﴿٢٢﴾ د شيبا او راماه خلقو تا سره کاروبار وکړو، ستاسو د څيزونو په بدله کښې هغوى تاسو له اعلى مصالحي، قيمتى کاني او سره زر درکول. ﴿٢٣﴾ د حاران، کنه او عدن، د شيبا سوداگرو او د اسور او کلمد خلقو هم تا سره تجارت وکړو. ﴿٢٤﴾ ستاسو په بازارونو کښې هغوى تاسو سره د ښکلې کپرې، د آسمانې رنگې کپرې، د گُلکاري او د رنگينه قالينونو چې پرى ترې تاو ؤو او چې گُلکاري يې کلکې تړلے شوې وې کاروبار وکړو. ﴿٢٥﴾ د ترسيس بېرو ستا د سامان په وپولو کښې مدد کولو، او د سمندر په زړه کښې ته د دروند مال نه پکه وې.

۲۶) ستا چپو وهونکو تۀ لوی سمندر ته راورسولې، خو د مشرق هواگانې به تا د سمندر په مینځ کښې ماته کړی. ۲۷) ستا مال دولت، د تجارت سامان او مال، ستا د بیړۍ ټول چلوونکی، جوړونکی او پوهان، ستا تاجران، او ستا ټول فوجیان، او نور ټول هغه کسان چې په کشتۍ کښې ناست دی به د سمندر په زړۀ کښې پوب شی په کومه ورځ چې ستا کشتۍ تباہ شی. ۲۸) ستا د ماڼکیانو د چغو په وجه به د سمندر په غاړه خلق د یرې نه ولرزیږی. ۲۹) هغه ټول چپو وهونکی به خپله کشتۍ پرېږدی، ماڼکیان او نور کار کوونکی به د ساحل په غاړه ودریږی. ۳۰) هغوی به خپل آواز اوچت کړی او په تا به سخته ژړا کوی، هغوی به په خپلو سرونو خاورې او دورې وشیندی او په ایرو کښې به ورغړی. ۳۱) هغوی به ستا په وجه خپل سرونه گنجی کړی او د ټاټ جامې به واچوی. هغوی به په تا په پرېشانه زړۀ سره ژړا وکړی. ۳۲) کله چې هغوی په تا باندې ژړا او ویر کوی، هغوی به ستا په حقله د غم مرثیه وائی، څوک لکه د صور په شان خاموشه وو، چې سمندر یې محاصره کړی وو؟ ۳۳) کله چې به ستا د تجارت مال په سمندر کښې نورو ملکونو ته وړلې کېدو، تا پېر ملکونه مارۀ کړل. ستا د پېر مال دولت او مال سره تا د زمکې بادشاهان مارۀ کړل. ۳۴) اوس تۀ د سمندر په ژورو اوبو کښې مات او پوب شوې یې، ستا سامانونه او ستا کارکوونکی ټول تا سره لاندې پوب شول. ۳۵) هر هغه څوک چې د سمندر په غاړه اوسېږی، هغوی تا ته حېران دی، د هغوی بادشاهان یرې اخستی دی او پرېشانه شوی دی او شکلونه یې د یرې نه په بله اوږدلی دی. ۳۶) د قومونو سوداګرو ستا په حقله په خپلو کښې وائی چې توبه توبه، کله چې هغوی ستا خراب انجام ولیدو او تۀ د تل دپاره نیست نابود شوې.

د صور د بادشاه خلاف پېشگوټې

۲۸) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ۲) ”اے بنی آدمه، د صور حکمران ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې تا د خپل زړۀ په مغرورتیا کښې وئیل

چې، زه خدای یم او زه د خدای په تخت د سمندر په زړه کبني ناست یم. خو ته انسان یې او خدای پاک نه یې، اگر چې ستا دا خیال دے چې ته د خدای په شان هوبنیار یې. (۲) ولې ته دانیال نه پېر هوبنیار یې چې یو راز هم ستا نه پت نه دے؟ (۳) ستا په خپل عقل او پوهه تا د خپل ځان دپاره مال دولت راجمع کړو او په خپله خزانه کبني دې سره او سپین زر راغونډ کړل. (۴) په تجارت کبني د پیرې پوهې په ذریعه تا خپل مال دولت زیات کړو، او د مال دولت په وجه ستا زړه پېر مغروره شو. (۵) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ځکه چې ستا خیال دا دے چې ته هوبنیار یې، لکه د خدای په شان هوبنیار یې، (۶) زه به ستا خلاف د غېرو قومونو نه د ټولو نه زیات بېرحمه خلق راولم، هغوی به ستا د حُسن او عقل خلاف خپلې توری راوکاږی او ستا ځلېدونکې شان او شوکت به پلټ کړی. (۷) هغوی به تا کندي ته بنکته کړی او ته به د سمندر په زړه کبني په بېدردي سره مړ شې. (۸) ولې ته به بیا د قاتلانو په مخکبني ووائې چې زه خدای یم؟ هیڅکله نه. ته به صرف انسان یې، خدای نه، د هغوی په لاسونو کبني څوک چې تا حالوی. (۹) ته به د غېرو قومونو په لاسونو لکه د ناستو په شان مړ شې. ما مالک قادر مطلق خدای دا فرمائیلی دی.

د صور د بادشاه د غم مرثیه

(۱۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۲) ”اے بنی آدمه، د صور د بادشاه په حقله د غم مرثیه ووايه او هغه ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ته د کاملیت نمونه وې، د عقل نه پک وې او ستا حُسن د کمال وو. (۱۳) ته په باغ عدن کبني، د مالک خدای په باغ کبني وې، هر قسم قیمتی کانو لکه یاقوت، طوپاز، هیره، ایکوامرین، اونیکس کانی، جاسپر، نیلم، زمرد او لعلونو ته بنائسته کړې وې. ته د سرو زرو کار بنکله کړې وې. په کومه ورغ چې ستا تخلیق وشو دا ستا دپاره تیار کړې شوی وو. (۱۴) ما ته د وزرو والا مخلوق په شان مسح شوی او ساتونکې مقرر کړې او ته د خدای پاک په مقدس غر وې، او ته د بلېدونکو کانو په مینخ کبني گرځېدلې. (۱۵)

ستا د پېدايشت د ورځې نه ستا چال چلن بې داغه وو تر دې چې په تا کښې بدکاری پېدا شوه. (۱۶) تۀ د خپل پېر زيات تجارت په وجه د ظلم زياتې نه پک شوې او گناه دې وکړه. نو ما بيا تۀ په بې عزتۍ سره د خدائ پاک د غرۀ نه وشړلې، او ما تۀ اے حفاظت کوونکې فرېښتې د هغه بلېدونکو کانو نه وشړلې. (۱۷) ستا زړۀ په خپل حُسن باندې مغروره شو، او تا خپل عقل د خپل شان او شوکت په وجه خراب کړو. نو ما تۀ زمکې ته راوغورزولې، او بادشاهانو ته مې تماشه جوړه کړې. (۱۸) تا په خپلو پېرو گناهونو او بې ايمانه تجارت خپل د عبادت ځايونه گنده کړل. نو ما په تا اور ولگولو او هغۀ تۀ وسوزولې، او تۀ مې په زمکه د ټولو هغه کسانو په وړاندې په اېرو بدل کړې چې ستا تماشه يې کوله. (۱۹) ټولو هغه مُلکونو چې تۀ يې پېژندلې تا ته حېران دی، ستا مرگ به پېر خطرناک وی او تۀ به نور په دُنيا کښې پاتې نه شې.

د صيدا خلاف پېشگوئې

(۲۰) د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، (۲۱) ”اے بنی آدمه، خپل مخ دې د صيدا خلاف کړه، د هغې خلاف پېشگوئې وکړه (۲۲) او ووايه چې مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې، زۀ ستا خلاف يم اے صيدا، او زۀ به په تا کښې جلال حاصل کړم. نو هغوی به په دې پوهه شی چې زۀ مالک خدائ يم. کله چې زۀ په هغې د سزا فېصله وکړم او خپل ځان په هغې کښې مقدس ښکاره کړم. (۲۳) زۀ به په هغې وبا راولم او د هغې په کوڅو کښې به وينې روانې کړم. د هرې خوا نه به په تا حملې کيږي، ستا خلق به په کښې په توره مړۀ شی. نو بيا به هغوی پوهه شی چې زۀ مالک خدائ يم.“

بنی اسرائیلو ته به برکت ملاو شی

(۲۴) ”د بنی اسرائیلو د خلقو به نور کينه لرونکي گاونډيان نه وی کوم چې لکه د درد ورکونکي ازغو او تېرۀ غنو په شان وو. نو بيا به هغوی پوهه شی چې زۀ مالک خدائ يم.“

٢٥) مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائی چې، کله چې زه د بنی اسرائیلو قوم د هغه مُلکونو نه راغونډ کړم کومو مُلکونو ته چې هغوی خواره واره شوی وُو، زه به د هغوی په مینځ کښې او د نورو قومونو په وړاندې خپل ځان مقدس وښایم. نو بیا به هغوی په خپل مُلک کښې اوسېږي، کوم چې ما خپل خدمتگار یعقوب له ورکړې وو. (٢٤) هغوی به هلته په امن سره ژوند تېروي او هغوی به کورونه جوړ کړي او د انګورو بوتې به وګړي. زه به د هغوی هغه ټولو ګاونډیانو له سزا ورکړم چا چې ورپورې ټوقې کړې وې. نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه د هغوی مالک قادر مطلق خُدای یم.“

د مصر خلاف پېشګوئي

٢٩) زمونږ د جلاوطنۍ د لسم کال د لسمې میاشتې په دولسمه ورځ د مالک خُدای کلام په ما نازل شو، (٢) ”اے بنی آدمه، د مصر د بادشاه فرعون په خلاف خپل مخ ورواړوه. د هغه او د ټول مصر خلاف پېشګوئي وکړه. (٣) هغه ته ووايه چې مالک قادر مطلق خُدای داسې فرمائی چې، اے د مصر بادشاه فرعون، زه ستا خلاف یم، ته لکه د یو لوی اژدها په شان په خپلو نهرونو کښې غزېدلې یې او ته دا وائې چې دریاڼې نیل زما دے او دا ما د خپل ځان دپاره جوړ کړې دے. (٤) زه به ستا په خوله کښې کُنډه واچوم او د هغه نهرونو ټول کبان به ستا څرمن پورې ونښلوم. او زه به تا سره د هغه ټولو کبانو د نهرونو نه راوکاږم کوم چې ستا څرمن پورې اښتی وی. (٥) زه به تا او ستا د نهرونو هغه ټول کبان په صحرا کښې پرېږدم. ته به په اوچه زمکه پروت یې او ته به نه راغونډ او نه اوچت کړې شې. زه به تا د زمکې د ځناورو او د هوا د مارغانو خوراک کړم. (٦) نو بیا به هغوی ټول په دې پوهه شی څوک چې په مصر کښې اوسېږي چې زه مالک خُدای یم. ته د بنی اسرائیلو د قوم دپاره صرف د لوڅې امسا په شان وې. (٧) کله چې ته هغوی په خپل لاس کښې ونيولې نو تا دېره وکړه او د هغوی اوږه دې سوری کړه، او کله چې هغوی په تا تکیه وکړه، نو ستا ملا ماته شوه. (٨) نو په

دې وجه مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې، زه به ستاسو خلاف توره راواخلم او ستاسو سپری او د هغوی خناور به قتل کړم. (۹) نو مصر به په صحرا او شاره زمکه بدل شی. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. ځکه چې تا وئیل چې، دریائے نیل زما دے، هغه ما جوړ کړے دے. (۱۰) نو په دې وجه زه ستا او ستا د نهرانو خلاف یم، او زه به د مصر ملک تباہ او وران و بجاړ کړم د مجدال نه تر اسوان پورې، او د ایتھوپیا د سرحدونو پورې. (۱۱) نه به د انسان او نه به د خناورو قدم په تا تېر شی، او د څلوېښتو کالو پورې به په کبني هېڅ څوک هم نه اوسېږي. (۱۲) زه به د مصر حال د خوا او شا وړانو ملکونو نه بدتر کړم. او د هغه ښارونه به د تباہ شوو ښارونو په مینځ کبني د څلوېښتو کالو پورې تباہ پراته وی. او زه به مصریان په نورو قومونو او ملکونو کبني خواره واره کړم. (۱۳) نو مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به مصریان د څلوېښتم کال په آخر کبني د هغه ملکونو نه رايوځای کړم کوم ته چې هغوی خواره شوی و. (۱۴) زه به هغوی بیا بحال کړم او خپل اصلی او د پلار نیکه ملک جنوبي مصر ته راوړم. او هلته به د هغوی یو کمزورے بادشاهت وی. (۱۵) دا به د نورو بادشاهتونو په مینځ کبني د ټولو نه کمزورے بادشاهت وی او کله به هم په نورو بادشاهتونو خپل ځان اوچت نه کړی. زه به دا دومره کمزورے کړم چې دا به هیڅکله هم په نورو قومونو حکومت ونه کړی. (۱۶) بنی اسرائیل به نور په مصر تکیه نه کوی خو دا به هغوی ته د خپلې هغه گناه کولو یو یادگار وی چې کله به دوی د هغوی نه مدد غوښتلو. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د نبوکدنصر بادشاه مصر فتح کول

(۱۷) په اوویشتم کال، د وپرومبی میاشتي په وپرومبی ورځ، د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۱۸) ”اے بنی آدمه، د بابل بادشاه خپل فوجیان د صور خلاف د حملې دپاره وروپېرل، تر دې چې د سخت جنگ په وجه گنجیان شول او د هغوی اوږې پولې شوې،

خو د دې ټول تکلیف باوجود بادشاه او هغوی تش لاس راغلل. (۱۹) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه د مصر ملک نبوکدنضر د بابل بادشاه له ورکوم، او هغه به د دې مال دولت ځان سره یوسی. هغه به دا لوټ کړی، خپلو فوجیانو ته به یې په تنخواه کښې حساب کړی. (۲۰) ما هغه ته په انعام کښې مصر ورکړو د هغه کار په بدل کښې کوم چې هغه او د هغه فوجیانو زما دپاره کړی دی. مالک خدای داسې فرمائی. (۲۱) چې کله دا هر څه وشي نو زه به بنی اسرائیلو له نوې طاقت ورکړم. اے حزقی ایله، په هغه وخت به زه ستا خوله کولاو کړم او ته به دوباره د هغوی په مینځ کښې خبرې شروع کړې. نو بیا به هغوی پوهه شي چې زه مالک قادر مطلق خدای یم.“

د مصر دپاره د غم مرثیه

۳۰ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه پېشگوئی وکړه او ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ویر وکړئ او ووايئ، افسوس دې وی په هغه ورځ (۳) ځکه هغه ورځ رانزدې ده، د مالک خدای ورځ رانزدې ده، د تورو تیارو ورځ، دا به د قومونو دپاره د قیامت ورځ وی. (۴) د مصر خلاف به توره رانازله شي، او په ایتهوپیا باندې به غم نازل شي. کله چې مصر کښې مړی وشي، د هغه مال دولت به لوټ شي او د هغه بنیادونه به د بېخه وران شي. (۵) د ایتهوپیا، لیبیا، د لیدیه، عربو، او د کوب زما د غوره شوی ملک خلق به د مصر سره په توره قتل کړی شي. (۶) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، مصر او د هغه اتحادیان به ووژلې شي او د هغه د کبر کاسه به نسکوره شي. د مجال نه تر اسوان پورې به هغوی د هغه سره په توره قتل کړی شي، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی. (۷) هغوی به د نورو ورانو ملکونو په مینځ کښې برباد وی، او د هغوی ښارونه به د تباه شوو ښارونو په مینځ کښې پراته وی. (۸) نو بیا به هغوی په دې پوهه شي چې زه مالک خدای یم، کله چې زه په مصر اور ولگوم او د هغه ټول مددگاران قتل شي. (۹) په هغه ورځ به پېغام رسوونکی زما نه په

کشتی کبني روان شی چې د ایتھوپیا مغروره خلق وپروی. د مصر د تباهی په ورغ به هغوی پېر پرېشانه شی، په یقین سره هغه ورغ راروانه ده. (۱۰) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به د بابل بادشاه نبوکدنضر په وسیله گن مصریان ختم کړم. (۱۱) هغه او د هغه فوجیان چې په ټولو قومونو کبني ظالمان دی د دې ملک د تباهی دپاره به راوستی شی. هغوی به خپلې ټورې د مصر خلاف راوباسی او هغه به د مرو نه پک کړی. (۱۲) زه به دریائے نیل اوچ کړم او هغه زمکه به په بدعملو خلقو خرڅه کړم. د غېرو خلقو په لاس به دا زمکه او په دې کبني هر څه شاپ کړم. ما مالک خدای دا وفرمائیل. (۱۳) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به بتان تباہ کړم او په میمفس کبني مجسمې به ختمې کړم. نور به په مصر کبني شهزاده نه وی، او زه به په ټول ملک دهشت خور کړم. (۱۴) زه به بره مصر تباہ کړم، او ضعن ته به اور ولگوم، او تییس ته به سزا ورکړم. (۱۵) زه به خپل غضب د مصر په مضبوط ښار پلوسیوم نازل کړم. او د تییس گن خلق به تباہ کړم. (۱۶) زه به په مصر اور ولگوم او پلوسیوم به د درد نه تاوېری. تییس به په مینخ نیم کړم، او میمفس به په مسلسله پرېشانی کبني وی. (۱۷) د هلیوپولیس او بوستیس ځوانان به په ټوره مړه شی، او دا ښارونه به په خپله قبضه کړی شی. (۱۸) په تحفنجیس کبني به د ورځې تیاره شی کله چې زه د مصر جغ مات کړم او د هغه زور به ختم شی. هغه به په ورځو کبني پت شی، او د هغه کلی به قبضه کړی شی. (۱۹) نو زه به په مصر سزا نازله کړم، او هغوی به پوهه شی چې زه مالک خدای یم.

د مصر د فرعون زور ختمېدل

(۲۰) په یوولسم کال د وپومبی میاشتی په اوومه ورغ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲۱) ”اے بنی آدمه، ما د مصر د بادشاه فرعون لاس مات کړو. هغه د رغېدلو دپاره ونه تړلے شو او نه ورسره تخته ولگولے شوه چې هغه دومره مضبوط شی چې ټوره ونیسی. (۲۲) په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه د مصر د بادشاه

فِرْعون په خلاف یم. زه به د هغه دواړه لاسونه مات کړم، روغ او مات دواړه لاسونه به یې مات کړم، او توره به د هغه د لاس نه وغورزوم. (۲۳) زه به مصریان په نورو قومونو او ملکونو کښې خواره واره کړم. (۲۴) زه به د بابل د بادشاه لاسونه مضبوط کړم او خپله توره به د هغه په لاس کښې کېږدم، خو زه به د فرعون لاسونه مات کړم، او هغه به د هغه په وړاندې د مرګونې انسان په شان زیږګی کوی. (۲۵) زه به د بابل د بادشاه لاسونه مضبوط کړم، خو د فرعون لاسونه به شل ګوډ کړم. نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه مالک خدای یم، کله چې زه خپله توره د بابل د بادشاه په لاس کښې کېږدم او چې هغه یې د مصر خلاف راوکاری. (۲۶) زه به مصریان د نورو قومونو او ملکونو په مینځ کښې خواره واره کړم. نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه مالک خدای یم.

په لبنان کښې د دیار ونه

۳۱ (۱) د جلاوطنۍ په یوولسم کال، د درېمې میاشتې په اوله ورځ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، د مصر بادشاه فرعون او د هغه ټولو ګڼو خلقو ته داسې ووايه، په لویئ کښې ته خپل ځان چا سره برابر ګڼي؟ (۳) تاسو د تکره اسور په شان یئ، کوم چې یو وخت د لبنان د دیار د ونې په شان وو، چې څانګې یې بنائسته وې او په ټول ځنګل یې سورې خور وو، او لوړوالې یې ورځو ته رسېدو. (۴) هغه اوبو غټ کړو، او په زمکه کښې لاندې چینو هغه لوړ کړې وو، او د هغوی نهرونه د هغه ونې ګېرچاپېره بهېدل، او د اوبو لختی یې د پټی ټولو ونو ته ورغلی وو. (۵) نو دا د پټی د نورو ټولو ونو نه پېره اوچتېدله، او د دې څانګې پیرې پلنې اوږدې شوې وې ځکه چې جرړو ته زیاتې اوبه رسېدلې وې. (۶) د هوا ټولو مارغانو د دې په څانګو کښې جالې جوړې کړې، او ټولو ځنګلی ځناورو د هغې د څانګو لاندې بچي راوړل، او د دنیا ټول لوی قومونه د هغې د سورې لاندې کښېناستل. (۷) د خپل اوچتوالی او ګڼو څانګو په وجه هغه پېره زیاته سیرابه وه، ځکه چې جرړو ته یې زیاتې اوبه رسېدلې وې. (۸) د

خُدائِ پاک په باغ کبني د ديار نورې ونې هغې ته نه شوې رسېدلې. د نختر ونو د هغې د خانگو د گڼوالی مقابله نه شوه کولې، او د چنار ونو يې په خانگو کبني برابروالې نه شو کولې. د خُدائِ پاک په باغ کبني بله يوه ونه هم دومره ښکلې نه وه. (۹) ما هغه په گڼو خانگو ښکلې کړې وه، د خُدائِ پاک په باغ عدن کبني ټولو ونو ورسره سيالی کوله. (۱۰) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی چې، هغه دومره اوچته شوې ده، او سر يې بره وريځو سره لگيری، او هغه خپل لوړوالی ته مغروره شوې وه، (۱۱) نو ځکه ما هغه د غبرو مُلکونو بادشاهانو ته حواله کړه چې د هغې د گناهونو په مطابق ورسره رفتار وکړی. ما هغه يوې خوا ته وغورزوله، (۱۲) او د ټولو نه بې رحمه غبر مُلکيانو هغه پرې کړه او داسې يې پرېښودله. د هغې خانگې په غرونو او درو، گړنگونو کبني راوغورزېدلې، او د هغې خانگې د هغه مُلک په درو کبني ماتې شوې پرېوتې. او د زمکې ټول قومونه د هغې د سوری نه بهر راووتل او هغه يې پرېښوده. (۱۳) د هوا ټولو مارغانو په دې غورزېدلې ونه کبني جالې جوړې کړې او د زمکې ځناور يې په خانگو کبني اوسېدل. (۱۴) پس د دې نه دې د بل يو مُلک ونه هم په خپله دومره کبر نه کوی اگر چې سر يې د وريځو نه اوچت شوی هم وی او جرړې يې اوبو ته رسېدلې دی، ځکه چې هغه ټولې د مرگ خوا ته روانې دی، يعنې د فانی انسانانو سره لاندې قبر ته، د هغوی سره څوک چې لاندې قبر ته روان دی. (۱۵) نو مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی چې، په کومه ورځ چې هغه ونه لاندې قبر ته ښکته شی نو هغه د اوبو چينې به ورباندې ماتم او وير وکړی. ما د هغې نهرونه بند کړل، او د هغې بې حسابو اوبو بهېدل بند شول. نو د دې په وجه ما لبنان ته د ماتم کپړې واغوستې، او د زمکې ټولې ونې وچې شوې. (۱۶) ما د هغې د راپرېوتو په آواز دُنیا په لېزان کړه کله چې هغه ما د هغوی سره لاندې د مرو دُنیا ته ښکته کړه څوک چې قبر ته روان ؤو. بيا د عدن ټولې ونې او د لبنان ټولې غوره شوې ونې، او هغه ټولې ونې چې ښې سیرابه شوې وې، هغه لاندې زمکې ته ولېږلې شوې. (۱۷) د هغوی د نورو مُلکونو اتحاديان هغه څوک چې د دې په سوری کبني اوسېدل هم د هغوی سره قبر ته لاړل څوک چې په توره قتل شوی ؤو. (۱۸) د باغ

عدن کومه یوه ونه تا سره په شان او شوکت کښې مقابله کولې شی؟ خو ته به هم د
 عدن د نورو ونو سره لاندې زمکې ته راوغورزولې شې، ته به د ناستو په مینځ کښې
 څملي، د هغوی سره څوک چې په توره وژلې شوی دی. دا به د فرعون او د هغه د ټولو
 گڼو خلقو انجام وی، ما مالک خدای دا وفرمائیل.

د فرعون دپاره د غم مرثیه

۳۲ (۱) د دولسم کال، د دولسمې میاشتې په ورومۍ ورځ، د مالک خدای کلام په ما
 نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، د مصر د بادشاه فرعون په حقله د غم مرثیه ووايه او هغه
 ته ووايه، ته د ملکونو په مینځ کښې لکه د زمري په شان وې، خو په حقیقت کښې ته لکه
 د سمندر د اژدها په شان یې چې په خپلو نهرونو کښې گرځې راگرځې او په خپلو پښو
 سره اوبه تاووې او نهرونه خړوې. (۳) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه
 به پېر خلق درولېږم چې تا زما په جال کښې راگېر کړی، او په هغې کښې به دې د اوبو
 نه رابهر کړی. (۴) زه به تا په زمکه راوغورزوم او په اوچ مېدان به دې راوولم. زه به د
 هوا ټول مارغان پرېږدم چې په تا کښې او د زمکې ټول ځناور به په تا باندې خپل
 ځانونه مارپه کړی. (۵) زه به ستا غوښه په غرونو ونولم او ستا په لاش به درې پکې
 کړم. (۶) زه به زمکه دومره ستا په وینو رنگ کړم چې د غرونو سر ته ورسې، او
 گړنگونه به ستا د وینو پک کړم. (۷) کله چې زه ستا د ژوند شمع مړه کړم، نو زه به
 آسمان پټ کړم او د دې ستوری به تور کړم، زه به نمر په ورځو سره پټ کړم، او
 سپوږمۍ به خپله رڼا نه خوروی. (۸) زه به ستا دپاره د آسمان ټولې رڼاگانې تیارې کړم،
 زه به ستا په زمکه باندې تیاره راوولم. مالک خدای دا فرمائی. (۹) زه به د پېرو قومونو
 زړونه پرېشانه کړم کله چې زه د نورو ملکونو په مینځ کښې تا تباه کړم، په هغه ملکونو
 کښې چې تا نه پېژندل. (۱۰) زه به پېر خلق ستا د حالاتو په وجه پرېشانه کړم، او ستا په
 وجه به د هغوی بادشاهان د یرې نه ولړزېږی کله چې زه خپله توره د هغوی په وړاندې

بشکاره کرم. ستا د غورزېدو په ورځ به هغوی ټول هره لحظه د خپل ژوند دپاره لږزېږی. (۱۱) ځکه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د بابل د بادشاه توره به ستاسو خلاف راشی. (۱۲) زه به ستا لښکر ختم کړم د هغه طاقتورو خلقو په تورو چې د ټولې دنیا بېرحمه خلق دی. هغوی به د مصر دبدبه ختمه کړی او د هغې ټولې لښکرې به تباہ شی. (۱۳) زه به د هغې ټول څاروی چې د سیند په خوا کښې څرېږی تباہ کړم، نور به د انسان پښې دا اوبه نه تاووی او نه به د ځناورو پښې دا خړوی. (۱۴) بیا به زه د دې اوبه دومره خاموشه کړم او د دې دریا بونه به لکه د تېلو په شان بهیږی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۱۵) کله چې زه د مصر ملک وران وچاړ کړم او دا زمکه د هر څه نه خالی کړم، کله چې زه هغوی ټول هلاک کړم څوک چې هلته اوسېږی، نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه مالک خدای یم. (۱۶) دا هغه د غم مرثیه ده چې دوی به یې هغه ته ووائی. د دې ملک لویه به دا وائی، د مصر او د هغوی گڼ خلقو دپاره به د غم مرثیه وائی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی.

عالم ارواح

(۱۷) د دولسم کال د اولې میاشتې په پینځلسمه ورځ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۸) ”اے بنی آدمه، د مصر په لښکرو باندې ویر وکړه او هغه دواړه د نورو تکړه قومونو لوریانو سره لاندې زمکې ته حواله کړه، د هغوی سره څوک چې قبر ته روان دی. (۱۹) هغوی ته ووايه، ولې ته د نورو نه ډېره بنائسته یې څه؟ عالم ارواح ته لاره شه او د ناستو په مینځ کښې پرېوځه. (۲۰) هغوی به د هغه چا سره مړه شی څوک چې په توره قتل شوی دی. توره راویستلې شوې ده، هغه پرېږده چې خپل ټول لښکر سره عالم ارواح ته رابنکلی شی. (۲۱) لاندې قبر نه به تکړه مشران د مصر او د هغه د اتحادیانو په حقله وائی، هغوی لاندې راغلل او هغوی د ناستو سره مړه پراته دی، هغوی سره چې په توره مړه شوی دی. (۲۲) اسور خپل ټول فوج سره هلته پروت دے، هغه د خپلو ټولو وژلې شوو د قبرونو په مینځ کښې راگېر دے، هغوی ټولو سره چې په توره قتل شوی دی. (۲۳)

د هغوی قبرونه په ژوره کنده کښې دی او د هغه فوجیان د هغه د قبر نه چاپېره ښخ دی. هغوی ټولو چا چې د ژوندو په دنیا کښې دهشت خورولو هغوی قتل شول، او په توره مره شول. (۲۴) عیلام هم هلته د هغه ټولې لښکرې د هغه د قبر نه چاپېره پرې دی، هغوی ټول حلال کړې شوی، په توره وژلې شوی دی. هغوی ټولو چا چې د دنیا په ټولو خلقو کښې دهشت خورولو لاندې زمکې ته ناسنته ښکته شول. هغوی خپله بې عزتی د هغوی سره وزغمی څوک چې لاندې عالم ارواح ته روان دی. (۲۵) د هغه دپاره د مرو په مینځ کښې د آرام ځای جوړ شو، د هغې ټولو فوجیانو سره د هغې د قبر نه چاپېره. هغوی ټول ناسنته دی او په توره وژلې شوی دی. ځکه چې هغوی د دنیا په ټولو خلقو کښې خپل دهشت خور کړې وو، هغوی د هغه چا سره شرمنده پراته دی څوک چې په قبر کښې دی. (۲۶) مسک او توبل هلته سره د خپلو ټولو لښکرو د هغوی د قبرونو نه چاپېره دی. هغوی ټول ناسنته دی، په توره وژلې شوی دی ځکه چې هغوی د دنیا په ټولو خلقو کښې خپل دهشت خور کړې وو. (۲۷) هغوی د خپلو نورو جنگیالو په شان په عزت ښخ نه شول، څوک چې د خپلو وسلو سره عالم ارواح ته ښکته شوی وو او چې پالونه یې په لاشونو پراته وو او توره یې د سرونو د لاندې اېښې وې. د هغوی گناه د هغوی دپاسه وه ځکه کله چې هغوی لا ژوندی وو نو هغوی په هر چا دهشت خور کړې وو. (۲۸) ته به هم، اې فرعونه تیکه تیکه شې او د ناسنته په مینځ کښې به ښخ کړې شې، د هغوی سره چې په توره مره شوی دی. (۲۹) ادوم هلته د خپلو بادشاهانو او شهزادگانو سره دې، باوجود د خپل ټول طاقت هغوی د هغوی په مینځ کښې پراته دی څوک چې په توره وژلې شوی دی. هغوی د ناسنتو سره پراته دی، د هغوی سره څوک چې لاندې کښې ته روان دی. (۳۰) د شمال ټول شهزادگان او ټول صیدانیان هلته پراته دی، هغوی لاندې د وژلې شوو سره په بې عزتی لارل باوجود د دې چې د هغوی د طاقت په وجه دهشت خور وو. او اوس د هغوی لاشونه د ناسنته په حالت کښې د مرو سره پراته دی. او هغوی خپله بې عزتی د هغوی سره وزغمی څوک چې لاندې قبر ته روان دی. (۳۱) فرعون او د هغه ټول فوجیان به هغوی وگوری او هغه به د خپل ټول لښکر دپاره تسلی

ومومی څوک چې په توره مړه کړې شوی و، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۳۲) تر دې چې ما هغه پرېښی و چې هغوی د دنیا په ټولو خلقو کښې خپل دهشت خور کړی، فرعون او د هغه ټول فوجیان به د ناستنو په مینځ کښې پراته وی، د هغوی سره چې په توره وژلې شوی دی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی.

د حزقی ایل د بنی اسرائیلو محافظ مقررېدل

۳۳ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه د خپلو خلقو سره خبرې وکړه او هغوی ته ووايه، کله چې زه د یو ملک خلاف جنگ شروع کړم، نو د هغه ملک خلق د خپلو خلقو نه یو سرې غوره کړی چې د هغوی محافظ وی. (۳) که محافظ وگوری چې دشمن د هغه ملک خلاف راروان دے نو هغه به بیگل وغړوی چې خلقو له خبردارۍ ورکړی. (۴) نو بیا چې څوک د بیگل آواز واورى او هغې ته توجو ورنه کړی او جنگ او توره راشی او د هغه ژوند ختم کړی نو خون به یې په خپله غاړه وی. (۵) ځکه چې هغه د کله نه چې د بیگل آواز واورېدو او توجو یې ورنه کړه، نو خون یې په خپله غاړه دے. که چېرې هغه خبردارى ته توجو ورکړې وه، نو هغه به خپل ځان بچ کړی وو. (۶) خو که محافظ دشمن وگوری چې راروان دے او بیگل ونه غړوی چې خلقو له خبردارۍ ورکړی او دشمن راشی او که د یو سرې ژوند ختم کړی، نو هغه سرې خو به د خپلې گناه په وجه مړ شی، خو زه به محافظ د هغه د مرگ ذمه وار وگرځوم. (۷) اے بنی آدمه، ما ته د بنی اسرائیلو د قوم دپاره محافظ جوړ کړې، نو بیا هغه خبرې واوره کومې چې زه تا ته کوم نو زما د خوا نه ته هغوی ته خبردارۍ ورکړه. (۸) کله چې زه یو بدعمله ته ووايم، ”اے بدعمله، ته به په حقیقت کښې مړ شې،“ او ته د هغوی سره خبرې ونه کړې چې هغوی د خپلو عملونو نه واورى، نو هغه بدعمله به د خپلو گناهونو په وجه مړ شی، او زه به تا د هغه د مرگ ذمه وار کړم. (۹) خو که ته یو بدعمله سرې له خبردارۍ ورکړې چې خپلې غلطې طریقې پرېږدى او هغه داسې ونه

کړی، هغه به د خپلو گناهونو په وجه مړ شی، خو تا خپل ځان د هغه د خون د زمه واری نه بچ کړو.“

د محافظ پېغام

﴿١٠﴾ ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو قوم ته ووايه، تاسو داسې وایئ چې، زمونږ جرمونو او گناهونو مونږ لاندې کړی یو، او مونږ د هغوی په وجه سخا او تباہ شوی یو، نو مونږ به څنگه ژوندی پاتې شو؟ ﴿١١﴾ هغوی ته ووايه چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه د بدعمله په مرگ هیڅ نه خوشحالبېرم، بلکې په دې خوشحالبېرم چې هغه ټول غلط کارونه پرېږدی او ژوندې پاتې شی. راوگرځئ، د خپلو بدو لارو نه راوگرځئ. اے بنی اسرائیلو، نو بیا ولې تاسو مړه کېدل غواړئ څه؟ ﴿١٢﴾ اے بنی آدمه، خپل د ملک خلقو ته ووايه، د صادق انسان صداقت به هغه بچ نه کړی که هغه نافرمانی کوی، او د بدعمله انسان بدعملی به هغه د مرگ کنډې ته ونه غورزوی که هغه دا پرېږدی. که چېرې یو صادق سرې گناهونه وکړی، نو هغه به د خپل پخوانی صداقت په وجه بچ نه شی. ﴿١٣﴾ که چېرې زه یو صادق انسان ته ووايم چې ته به یقیناً ژوندې پاتې شې، خو هغه بیا په خپل صداقت اعتماد وکړی او بد کارونه شروع کړی، نو زه به د ده یو بسنه عمل هم یاد نه کړم، کوم چې هغه پخوا کړی دی، هغه به د هغه بدو کارونو په وجه چې کوم هغه کړی دی، مړ شی. ﴿١٤﴾ او فرض کړئ که چېرې زه یو بدعمله ته ووايم چې ته به یقیناً مړ شې، نو کېدې شی چې هغه په دې اورېدو سره د خپلو گناهونو نه توبه وکړی او هغه کارونه شروع کړی کوم چې د انصاف او صحیح دی، ﴿١٥﴾ لکه مثال په طور هغه خپل ضمانت واپس کړی کوم چې هغه د خلقو نه اخستې وی، او هر هغه څه واپس کړی کوم چې هغه پټ کړی وی، او زما په ژوند ورکونکی شریعت عمل وکړی او نور د بدی نه مخ واړوی، نو یقیناً هغه به ژوندې پاتې شی، مړ به نه شی. ﴿١٦﴾ یوه گناه به هم کومه چې هغه کړی وی د هغه خلاف نه حسابیږی. ځکه چې هغه هغه څه

وکرل څه چې بنه او نېک دی، هغه به یقیناً ژوندی پاتې شی. (۱۷) خو بیا هم ستا د ملک خلق وائی چې، د مالک خدای طریقې بې انصافه دی. خو دا هم دوی دی چې د هغوی طریقې بې انصافه دی. (۱۸) که یو صادق انسان خپل صداقت پرېږدی او بدعملی شروع کړی، هغه به د دې کار په وجه مړ شی. (۱۹) او که چېرې یو بدکاره د خپلې بدکاری نه واورې او هغه څه وکړی چې کوم نېک او صحیح دی، نو په داسې کولو سره به هغه خپل ژوند بچ کړی. (۲۰) خو اے د اسرائیل قومه، تاسو وایئ چې، د مالک خدای طریقې د انصاف نه دی. خو زه به ستاسو د هر یو عدالت ستاسو د عملونو او طریقو په مطابق وکړم.“

د یروشلم د تباہ کېدو خبر

(۲۱) زمونږ د جلاوطنۍ په دولسم کال، د لسمې میاشتې په پینځمه ورځ، یو سرې څوک چې د یروشلم نه راتبتهدلې وو ما له راغلو او وې وئیل، ”هغه ښار راوغورزېدلو.“ (۲۲) د هغه کس د راتلو نه یو ماښام وړاندې، د مالک خدای لاس په ما باندې وو، هغه زما خوله په سحر کېښې د هغه سرې د راتلو نه وړاندې پرانستله. نو بیا زما خوله پرانستلې شوې وه او زه نور چپ نه شوم پاتې کېدې.

د خلقو گناهونه

(۲۳) نو بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۲۴) ”اے بنی آدمه، کوم خلق چې د بنی اسرائیلو په ملک کېښې په دې شاپرو او کنډراتو کېښې اوسپړی نو هغوی وائی چې، ابراهیم صرف یو سرې وو، خو بیا هم هغه دا زمکه حاصله کړه. بلکې مونږ ډېر یو، په یقین سره مونږ ته دا زمکه لکه زمونږ د خپل ملکیت په شان راکړې شوې وه. (۲۵) نو دې خلقو ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، تاسو د وینو نه پکې غوښې خورئ، او د معبودانو عبادت کوئ، او وینه تویوئ، نو تاسو په داسې کولو سره

خپل ځان د دې زمکې حقدار گڼئ څه؟ ﴿٢٦﴾ اے قاتلانو، بُت پرستانو، حرام کارو، آيا تاسو د دې زمکې د وراثت قابل يئ څه؟ ﴿٢٧﴾ نو هغوی ته دا ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زما دې په خپل ذات قسم وی، هغه څوک چې په دې کنډراتو کښې پاتې کېږي هغوی به په توره مړه شی، او څوک چې په دشتو او میرو کښې بهر اوسېږي هغوی به ځناورو ته حواله کړم چې وې خوری، او څوک چې په قلعه گانو او غارونو کښې دی په وبا به مړه شی. ﴿٢٨﴾ زه به د دې ملک نه صحرا او بیابان جوړ کړم، او د هغه مغرورانو طاقته به ختم کړم، او د بنی اسرائیلو غرونه به په شاوړو بدل کړم چې هیڅ څوک هم په هغې تېرېدې نه شی. ﴿٢٩﴾ د هغوی د حرامو کارونو په وجه چې کوم هغوی کړی دی زه به دا ملک په صحرا بدلوم نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د حزقی ایل د پیغام نتیجه

﴿٣٠﴾ مالک خدای وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، ترڅو چې ستا خبره ده، ستا د ملک خلق د خپلو کورونو د دېوالونو خوا کښې او په دروازو کښې ودرېږي او ستا په حقله یو بل ته وائی، راځئ چې د هغه پیغام واورو کوم چې هغه ته د مالک خدای نه ملاو شوی دے. ﴿٣١﴾ زما خلق به تا له راشی، لکه څنگه چې هغوی همېشه راځی، او ستا په وړاندې به کښې چې ستا خبرو ته غوږ ونیسی، خو هغوی په دې عمل نه کوی. په خپله خوله هغوی د عېش عشرت خبرې کوی، او زړونه یې هم د لالچ نه پک دی. ﴿٣٢﴾ په حقیقت کښې ته د هغوی دپاره د یو داسې موسیقار په شان یې چې په خوږ آواز سره د مینې سندرې وائی او یا بڼه ساز غږوی. نو هم داسې هغوی ستا خبرې اوری خو عمل پرې نه کوی. ﴿٣٣﴾ هرکله چې دا هر څه رښتیا شی، او یقیناً داسې به وشي، نو بیا به هغوی په دې باندې پوهه شی چې یو نبی د هغوی په مینځ کښې اوسېدو.“

د مالک خدائ کلام په ما نازل شو چې، ﴿۲﴾ ”اے بني آدمه، د شپونکو يعنې د بني اسرائيلو د مشرانو خلاف پېشگوئي وکړه، او هغوى ته ووايه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې، د بني اسرائيلو په شپونکو دې افسوس وي څوک چې صرف خپله گېډه خړوي. ولي يو شپون ته پکار نه دی چې خپله رمه وڅړوي؟ ﴿۳﴾ تاسو د دې پي څښئ، او د دې د وړۍ نه ځانله جامې جوړوئ او د خوښې گډورۍ ترې نه حالوئ، خو تاسو خپله رمه نه څړوئ. ﴿۴﴾ تاسو د کمزورو گډو خيال نه کولو او نه مو د بيمارانو دارو کول، او نه مو د زخمى شوو مرهم پټي کوله. تاسو ورک شوې واپس نه راوستل، او نه مو د ورک شوو لټون کولو. تاسو په هغوى په سختۍ او د ظلم حکومت وکړو. ﴿۵﴾ نو هغه گډې خوړې شوې ځکه چې د هغوى شپونکې نه وو، او کله چې هغه خوړې وړې شوې نو د ځنگلي ځناورو د خوراک شوې. ﴿۶﴾ زما گډې په ټولو غرونو او اوچتو غونډو سرگردانه وگرځېدلې. هغوى په ټوله زمکه باندې خوړې شوې، او چا هم نه د هغوى لټون وکړو او نه يې وکتلې. ﴿۷﴾ نو په دې وجه اے شپونکو، د مالک خدائ کلام واورئ، ﴿۸﴾ زما دې په خپل ذات قسم وي، مالک قادر مطلق خدائ فرمائى، ځکه چې زما د گډو بسنه شپونکې نشته نو په دې وجه لوټ شوې او د ټولو ځنگلي ځناورو د خوراک شوې، ځکه چې زما شپونکو زما د رمې لټون ونه کړو او زما د رمې په ځاى يې د خپل ځان خيال وساتلو، ﴿۹﴾ نو په دې وجه اے د قوم شپونکو، د مالک خدائ کلام واورئ، ﴿۱۰﴾ مالک قادر مطلق خدائ دا فرمائى چې، زه اوس د دې شپونکو خلاف يم او هغوى به زه د خپلو گډو دپاره زمه وار وگرځوم. زه به هغوى د خپلو گډو د شپونتوب نه لرې کړم نو داسې به شپونكى نور خپل ځانونه نه شى مړولې. زه به خپلې گډې د هغوى د ځلو نه بچ کړم، او هغوى به نور د دوى خوراک نه وي.“

۱۱ ”مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، زه به په خپله د خپلو گډو لټون وکړم او هغوی به راپیدا کړم او د هغوی خیال به ساتم. ۱۲ لکه څنگه چې شپونکی د خپلو گډو سره وی او د خپلو خوږو گډو په تلاش کښې وی، نو هم داسې به زه هم د خپلو گډو په تلاش کښې یم. زه به هغوی د هغه ټولو ځایونو نه بچ کړم چرته چې هغوی د تیارې او د وریځې په ورځ خوږې ورې شوې وې. ۱۳ زه به هغوی د نورو قومونو نه راوکاږم او د نورو ملکونو نه به یې راغونډ کړم، او زه به هغوی خپل ملک ته واپس راوړم. هغوی به زه د بنی اسرائیلو په غرونو، او سیندونو په غاړه او د ملک په ټولو آبادو ځایونو کښې وڅروم. ۱۴ زه به هغوی په بڼه شنو ځایونو کښې وڅروم، او د بنی اسرائیلو د غرونو لوړې څوکې به د هغوی د څرېدو ځای وی. او هلته به هغوی په بڼه شنو وایسو کښې ځملي، او هغوی د بنی اسرائیلو د غرونو په شنو وایسو کښې وڅرېږي. ۱۵ زه به په خپله د خپلو گډو شپون یم او هغوی له به آرام وکړم، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. ۱۶ زه به د ورکو شوو گډو لټون وکړم او بې لارې شوې گډې به راوایس کړم. زه به د زخمی شوو مرهم پټي وکړم او کمزورو له به طاقت ورکړم، خو حرصناکې او مضبوطې به هلاکې کړم. زه به په انصاف سره د گډو شپونتوب وکړم. ۱۷ ترڅو چې ستاسو خبره ده اے زما رمې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به په خپله د یو گډ او بل گډ په مینځ کښې فېصله وکړم، او د گډانو او د چپلو په مینځ کښې به عدالت کوم. ۱۸ ولې دا ستاسو دپاره کافی نه ده چې په بڼه گیاه کښې وڅرېږئ؟ ولې تاسو به نوره پاتې گیاه د پښو لاندې کوئ څه؟ ولې دا ستاسو دپاره کافی نه ده چې پاکې اوبه وڅښئ؟ ولې ته به نورې پاتې اوبه په پښو سره خړوئ څه؟ ۱۹ ولې زما رمه به هغه گیاه خوری چې تاسو د پښو لاندې کړې وی او هغه اوبه به څښي چې تاسو د پښو سره خړې کړې دی؟ ۲۰ نو په دې وجه هغوی ته، مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، گورئ، زه په خپله به د څرب گډ او مانده گډ په مینځ کښې عدالت وکړم. ۲۱ ځکه چې تاسو څرېه

گڊو، په خپلو اوږو او پتونونو باندې ټولې مانده گډې دیکه کړې، او په خپلو ښکرونو سره مو پغرې ورکړې، تر دې چې تاسو هغوی خورې ورې کړې، ﴿۲۲﴾ نو زه به خپله رمه بچ کړم، او هغوی به نور نه تالا والا کيږي. زه به د يوې گډې او د بلې گډې په مينځ کښې عدالت وکړم. ﴿۲۳﴾ زه به په هغوی يو شپونکې مقرر کړم، زما خدمتگار داؤد، او هغه به هغوی خړوی او هغه به د هغوی شپونکې وي. ﴿۲۴﴾ زه، مالک خدای به د هغوی خدای پاک يم، او زما خدمتگار داؤد به د دوی په مينځ کښې شهزاده وي. ما مالک خدای وفرمائيل. ﴿۲۵﴾ زه به د هغوی سره د امن لوظ وکړم او د هغه ملک نه به خطرناک ځناور وشړم، نو هغوی به په ميرو کښې ژوند کوی او په ځنگلونو کښې به په امن سره اوده وي. ﴿۲۶﴾ زه به هغوی له، او خپل غرنه چاپېره ځايونو له برکت ورکړم. زه به په صحيح موسم په هغوی باران کوم، او دا به د فضل او برکت بارانونه وي. ﴿۲۷﴾ د باغونو ونې به خپلې مېوې کوی او زمکه به خپل فصلونه کوی، او خلق به په خپل ملک کښې په امن وي. نو بيا به هغوی پوهه شی چې زه مالک خدای يم، کله چې زه د هغوی د غلامی جغ مات کړم او د هغه خلقو د لاس نه ورله خلاصون ورکړم چا چې هغوی غلامان کړی دی. ﴿۲۸﴾ نور به هغوی د نورو قومونو د لاسه نه لوټ کيږي، او نه به يې ځنگلی ځناور خوری. هغوی به په امن سره ژوند کوی، او هيڅوک به هغوی نه شی يرولې. ﴿۲۹﴾ زه به هغوی له داسې زمکه ورکړم چې په فصل کولو کښې به مشهوره وي، او هغوی به نور په دې ملک کښې د قحط په وجه په تکليف کښې نه وي او نه به د قومونو مسخرې زغمي. ﴿۳۰﴾ نو بيا به هغوی پوهه شی چې زه، مالک خدای د دوی خدای پاک، د دوی سره يم، او دوی، د بني اسرائيلو قوم، زما خلق دی. مالک خدای دا فرمائي. ﴿۳۱﴾ تاسو زما گډې، زما د څرن د ځای گډې، زما خلق یی، او زه ستاسو خدای پاک يم. مالک قادر مطلق خدای دا فرمائي.

۱) د مالک خُدای کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، خپل مخ په ادوم کبني د سعير د غره خلاف ورواړوه، او د هغه خلاف نبوت وکړه ﴿۳﴾ او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خُدای داسې فرمائی چې، اے د سعير غره زه ستا خلاف یم، او زه به ستا خلاف خپل لاس دروغزوم او تا به وران ويجاړ کړم. ﴿۴﴾ زه به ستا ښارونه په کنډرو بدل کړم او ته به شاړ او ويجاړ شي. نو بيا به ته پوهه شي چې زه مالک خُدای یم. ﴿۵﴾ په هغه وخت کبني کله چې ما بنی اسرائیلو له آخری سزا ورکوله، نو ستاسو دائمی نفرت هغوی قصابخانې ته ورسول، په هغه وخت کله چې په هغوی افت نازل شوې وو. ﴿۶﴾ نو په دې وجه دې زما په خپل ذات قسم وی، مالک قادر مطلق خُدای فرمائی چې، زه به تاسو قتل و غارت ته حواله کړم او دا به تاسو پسې وی. لکه څنگه چې تاسو د قتل و غارت نه نفرت ونه کړو، نو دغه شان قتل و غارت به تاسو پسې وی. ﴿۷﴾ زه به د سعير غر وران ويجاړ کړم او څوک هم چې په دې ځی راځی ټول به مړه کړم. ﴿۸﴾ زه به ستا غرونه د مړو نه پک کړم، هغه څوک چې په توره مړه شوی دی، ستا په غونډو او ستا په درو او ستا په ټولو گړنگونو کبني به پراته وی. ﴿۹﴾ زه به تا د تل دپاره خالی کړم، او ستا ښارونه به بيا آباد نه شی. نو بيا به ته پوهه شي چې زه مالک خُدای یم. ﴿۱۰﴾ ځکه چې تا ووئیل، ”دا دوه مُلکونه، اسرائیل او يهوداه به زمونږ وی او مونږ به د دوی جائیدادونه قبضه کړو،“ اگر که زه مالک خُدای هم هلته وم، ﴿۱۱﴾ نو په دې وجه زما دې په خپل ذات قسم وی، مالک خُدای فرمائی، زه به تاسو سره د هغه قهر او کینې په مطابق سلوک وکړم، کوم چې تاسو د هغوی نه په نفرت کولو کبني ښکاره کړو او زه به خپل ځان د هغوی په مینځ کبني څرگند کړم کله چې زه ستاسو عدالت کوم. ﴿۱۲﴾ نو بيا به تاسو پوهه شی چې ما مالک خُدای هغه بدې خبرې اورېدلې دی کومې چې تاسو د بنی اسرائیل د غرونو په حقله کړې دی. تاسو ووئیل چې، دا وران او شاړ پراته دی، مونږ ته دې د خوراک په توگه راکړې شوی دی چې وې خورو. ﴿۱۳﴾ تا زما خلاف په

بې پرواهۍ سره لافې او پيرې خبرې وکړې، او ما دا واورېدلې. (۱۴) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي، کله چې ټوله دنيا د خوشحالي نه خوند اخلي، زه به تاسو شاړ کړم. (۱۵) ځکه چې تاسو خوشحالي وکړه کله چې د بنی اسرائیلو د قوم ميراث تباہ شو، دغسې سلوک به زه تاسو سره وکړم. اے د سعير غره، ته او ټول اډوم به وران ويجاړ شي. نو بيا به هر څوک پوهه شي چې زه مالک خدائ یم.

د بنی اسرائیلو د بيا آبادېدلو په حقله پېشگوئي

۳۶ (۱) ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو غرونو ته پېشگوئي وکړه او ووايه، اے د بنی اسرائیل غرونو، د مالک خدائ کلام واورئ. (۲) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، ستا دشمن دا پېغور درکولو چې، واه، ستاسو د غرونو پخوانۍ لوړې څوکې زمونږ شوې. (۳) نو په دې وجه پېشگوئي وکړه او ورته ووايه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، ته هغوي وران ويجاړ کړې، د هرې خوا نه يې وپېولې او ته د نورو ملکونو او قومونو ملکيت او د خدا او غېبت سبب وگرځېدې، (۴) نو په دې وجه، اے د بنی اسرائیلو غرونو، د مالک خدائ کلام واورئ. مالک قادر مطلق خدائ غرونو غونډو او گړنگونو، او درو ته داسې فرمائي چې، کندو کپرو، وران او تباہ شوو ښارونو ته چې د نورو قومونو د لوټ او د خدا سبب گرځېدلی دی، (۵) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي، ما په خپل غېرت کښې د نورو قومونو خلاف فېصله وکړه، او خاص د ټول اډوم په خلاف، ځکه چې هغوي په پيرې خوشحالي او سپک نظر سره زما ملک خپل ملکيت کړو ترڅو هغوي د هغه د څرن سرسبزه خائ لوټ کړي. (۶) نو په دې وجه د بنی اسرائیلو د ملک په حقله پېشگوئي وکړه او غرونو او غونډو، گړنگونو او درو ته ووايه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، ما په خپل غېرتي قهر کښې دې قوم ته دا ووييل ځکه چې تاسو د نورو قومونو مسخرې تېرې کړې. (۷) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، هغوي چې څه کړی دی نو د هغې په وجه ما قسم وخورو چې،

ستاسو نه گېرچاپېره مُلكونه به هم دغه شان سپك او بې عزته كړم. (۸) بلکې تاسو به،
 اے د بنی اسرائیل غرونو، ځانگې او پېره مېوه زما د خلقو بنی اسرائیلو دپاره وکړئ،
 ځکه چې هغوی به پېر زر خپل کور ته راشی. (۹) گورئ، زه ستاسو خیال ساتم، او
 تاسو ته به په ښه سترگه وگورم، او ستا په پتو کښې به بیا خلق کړل رپېل کوی. (۱۰) زه
 به په تا کښې خلق زیات کړم، تر دې چې د بنی اسرائیل ټول قوم به زیات کړم. ښارونه
 به بیا آباد شی او وران شوی ځایونه به بیا جوړ کړی شی. (۱۱) زه به ستا د سرو او
 څاروو شمېر زیات کړم، او هغوی به بارداره او پېر شی. زه به خلق په تا کښې د پخوا
 په شان په ځای کړم او د پخوا نه به پېر برکت درکړم. نو بیا به ته په دې پوهه شی چې
 زه مالک خدای یم. (۱۲) زه به خپل خلق بنی اسرائیل راولم چې په تا باندې وگرځی.
 هغوی به په تا قبضه وکړی، او ته به د هغوی میراث یی، او ته به بیا هیڅکله هم هغوی د
 خپلو ماشومانو نه، محرومه نه کړی. (۱۳) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې
 خلق ستا په حقله وائی چې ته خلق لواړ تېروې او خپل قوم د هغوی د ماشومانو نه
 محروموي، (۱۴) نو د دې نه وروستو به ته نور خلق تیا نه کړی او نه به نور ته خپل
 اوسېدونکی د ماشومانو نه خلاص کړی، مالک خدای داسې فرمائی. (۱۵) زه به نور تا
 دې ته پرې نه ږدم چې د نورو قومونو پیغورونه واورې، او نه به نور د قومونو د مسخرو
 نه په تکلیف شی او نه به ته نور د خپلو خلقو دپاره د تیندک سبب یی، مالک قادر مطلق
 خدای داسې فرمائی.“

د بنی اسرائیلو نوې ژوند

(۱۶) نو بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۱۷) ”اے بنی آدمه، کله چې د بنی
 اسرائیلو خلق په خپل ملک کښې اوسېدل، هغوی هغه په خپل عمل او چال چلن سره
 پلټ کړو. د هغوی چال چلن زما په وړاندې لکه د ښځو د میاشتنۍ بیماری په شان
 ناپاکه وو. (۱۸) نو ما بیا په هغوی خپل غضب نازل کړو ځکه چې هغوی په هغه ملک

کبني وينه تويه کړې وه او حُکله چې هغوی هغه مُلک په خپلو بُتانو سره پليت کړې وو. (١٩) ما هغوی په نورو قومونو کبني خواره کړل، او هغوی په ټولو مُلکونو کبني خواره شوی ؤو. ما د هغوی د چال چلن او عمل په مطابق د هغوی عدالت وکړو. (٢٠) هغوی چې چرته هم په نورو قومونو کبني خواره واره شول، هغوی زما د مقدس نوم، په دې طريقې سره بې حرمتی وکړه، يعنې د هغوی په حقله نورو قومونو دا وئيل چې، اگر چې هغوی د مالک خدای خپل خلق دی، خو هغوی د هغه د وطن په پريښودو مجبور شول. (٢١) نو ما د خپل مقدس نوم په حقله سوچ کولو، کوم چې د بنی اسرائیلو په نورو مُلکونو کبني چې چرته هم هغوی رسېدلی ؤو سپک يې کړو. (٢٢) نو په دې وجه بنی اسرائیلو ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، اے بنی اسرائیلو دا ستاسو دپاره نه دی کوم څيزونه چې زه کوم، خو دا زما د مقدس نوم په خاطر دی، د کوم چې تاسو په نورو قومونو کبني بې حرمتی وکړه چرته چې هم لارې. (٢٣) زه به د خپل عظيم نوم قدوسيت ښکاره کړم، د کوم چې تاسو د نورو قومونو په مينځ کبني بې حرمتی وکړه. مالک قادر مطلق خدای فرمائی، کله چې زه د هغوی د سترگو د وړاندې خپل ځان مقدس ښکاره کړم نو بيا به هغه قومونه په دې وپوهيږي چې زه مالک خدای يم. (٢٤) حُکله چې زه به تاسو د نورو قومونو نه راغونډ کړم، زه به تاسو د ټولو مُلکونو نه راجمع کړم او خپل مُلک ته به مو واپس راولم. (٢٥) زه به پاکې اوبه په تاسو وشيندم، نو تاسو به پاک شی. زه به تاسو د خپلو ټولو حرام کارو او بُتانو نه پاک کړم. (٢٦) زه به تاسو له نوې زړه درکړم او په تاسو کبني به نوې روح واچوم. زه به تاسو نه دا سخت زړه لری کړم او نرم زړه به درکړم. (٢٧) زه به په تاسو کبني خپل روح واچوم او خپلې تابعداری طرف ته به ستاسو پام راوگرځوم چې زما په اصولو عمل کوئ او زما د حکمونو په ساتلو کبني احتياط کوئ. (٢٨) نو تاسو به بيا په هغه مُلک کبني اوسېږئ کوم چې ما ستاسو پلار نيکه له ورکړې وو. تاسو به زما خلق یئ، او زه به ستاسو خدای پاک يم. (٢٩) زه به تاسو د خپلو ټولو پليتونو نه بچ کړم. زه به د غلو فصلونو له برکت ورکړم او په تاسو به نور قحط نه راولم. (٣٠) زه به ستاسو د ونو مېوې او د پټو

فصلونه زیات کړم، ترڅو تاسو د نورو قومونو په مینځ کښې د قحط په وجه شرمنده نه شئ. (۳۱) نو بیا به تاسو ته خپل حرام کارونه او غلط حرکتونه در په یاد شی، او بیا به ته په خپلو حرامو کارونو او گناهونو د پښېمانۍ احساس وکړې. (۳۲) زه غواړم چې تاسو په دې خبره پوهه شئ چې دا زه ستاسو دپاره نه کوم چې گنې تاسو د دې حقدار یی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. اے بنی اسرائیلو، د خپلو عملونو او کردار په وجه په شرمونو وشرمېږئ. (۳۳) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، په کومه ورځ چې زه تاسو د خپلو ټولو گناهونو نه پاک کړم، زه به ستاسو ښارونه بیا ودان، او دوباره به ستاسو کنډرې آبادې کړم. (۳۴) هغه زمکه چې شاړه او بنجره وه په کومه به چې څوک هم تېرېدل او هغوی به لیدله چې شاړه به پرته وه دوباره به په هغه زمکه کښې کرونده وشي. (۳۵) او خلق به داسې وائی چې، دا کومه زمکه چې شاړه پرته وه اوس ترې باغ عدن جوړ شوی دی. او کوم ښارونه چې کنډرې پراته وو، شاړ او تباہ شوی وو، اوس مضبوط او بیا آباد شوی دی. (۳۶) نو بیا هغه قومونه کوم چې ستاسو په خوا او شا کښې پاتې دی هغوی به په دې پوهه شی چې ما مالک خدای هغه څه آباد کړل کوم چې وران و بجاړ شوی وو او هغه څه مې وکړل کوم چې اوچ او شاړ شوی وو. ما مالک خدای وفرمائیل، او زه به یې وکړم. (۳۷) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، یو ځل بیا به د بنی اسرائیلو درخواست ته توجو وکړم او د هغوی دپاره به دا وکړم، زه به د گډو په شان د هغوی د خلقو شمېره زیاته کړم، (۳۸) زه به هغوی دومره زیات کړم لکه څومره رمې به چې د نذارانو اخترونو دپاره یروشلم ته راتلې. نو هم داسې به وران و بجاړ ښارونه د خلقو د رمو نه پک کړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د اوچو هډوکو دره

۳۷ د مالک خدای لاس په ما وو، او هغه زه د مالک خدای د روح په وسیله

رابهر کرم او د یوې درې مینځ کښې یې ودرولم، او دا د هډوکو نه پکه وه. (۲) هغه زه د هغوی په مینځ کښې مخکښې وروستو وگرځولم، او ما هلته پېر زیات هډوکی د هغې درې په زمکه ولیدل. او هغه هډوکی پېر اوچ ؤو. (۳) هغه ما نه تپوس وکړو، ”اے بنی آدمه، ولې دا هډوکی ژوندی کېدے شی؟“ نو ما ورته په جواب کښې ووئیل، ”اے مالک قادر مطلق خدایه، صرف ته په دې پوهېږې.“ (۴) بیا هغه ما ته وفرمائیل چې، ”دې هډوکو ته پېشگوئې وکړه او ورته ووايه، اوچو هډوکو، د مالک خدای کلام واورئ. (۵) مالک قادر مطلق خدای دې هډوکو ته دا فرمائی چې، گوره زه به په تاسو کښې ساه واچوم، او تاسو به راژوندی شی. (۶) زه به په تاسو باندې پلې، غوښه راولم او په څرمن کښې به مو پټ کړم، زه به په تاسو کښې ساه واچوم، او تاسو به راژوندی شی. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“ (۷) نو ما هم هغه شان پېشگوئې وکړه څنگه چې ما ته حکم شوے وو. او کله چې ما پېشگوئې کوله، نو ناگهانه بیا ما د هډوکو کړسار او شور واورېدو، او هډوکی خپلو کښې یو بل سره یوځای شول او پانچې ورته جوړې شوې. (۸) نو بیا ما ولیدل چې، پلې او غوښې په هغوی باندې راغلي او بیا په څرمن کښې پټ شول، خو په هغوی کښې ساه نه وه. (۹) بیا هغه ما ته وفرمائیل، ”ساه ته پېشگوئې وکړه، پېشگوئې وکړه، اے بنی آدمه، او ورته ووايه، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی، اے ساه، د څلورو طرفونو هواگانو نه راشه، او په دې قتل شوو کښې ننوځه چې هغوی راژوندی شی.“ (۱۰) نو ما هم هغه شان پېشگوئې وکړه څنگه چې هغه ما ته حکم وکړو، او ساه په هغوی کښې راغله، هغوی راژوندی شول او په خپلو پښو ودرېدل، یو پېر لوی لبسکر ترې جوړ شو. (۱۱) بیا هغه ما ته وفرمائیل، ”اے بنی آدمه، دا هډوکی د ټول بنی اسرائیلی قوم دی. هغوی وائی چې، زمونږ هډوکی اوچ شوی دی او زمونږ امید ختم شوے دے، او مونږ ختم شوی یو. (۱۲) نو په دې وجه پېشگوئې وکړه او هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، گورئ، اے زما خلقو، زه به ستاسو قبرونه پرانیزم او د هغوی نه به مو بهر راوکاږم او زه به تاسو واپس د اسرائیل زمکې ته راولم. (۱۳) نو بیا به تاسو زما خلق په دې خبره پوهه شی چې زه مالک خدای یم، کله

چې زه ستاسو قبرونه پرانيزم او تاسو د دې نه راوکارم. ﴿١٤﴾ زه به خپل روح په تاسو کښې واچوم او تاسو به ژوندی شئ، او زه به تاسو په خپله زمکه آباد کړم. بيا به تاسو په دې پوهه شئ چې ما مالک خدای خه فرمائیلی وؤ، هغه ما وکړل. مالک خدای داسې فرمائی.

د يهوداه او د اسرائيل يو خای کډل

﴿١٥﴾ د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، ﴿١٦﴾ ”اے بنی آدمه، يو امسا راواخله او په هغې وليکه چې دا د يهوداه او هغه سره ولاړې قبيلې دی. بيا يو بله امسا راواخله او په هغې دا وليکه چې، د افرائيم امسا، دا د يوسف او د ټولو بنی اسرائيلو د شمالي قبيلو ده چې ورسره ولاړې دی. ﴿١٧﴾ بيا هغوی په يوه امسا کښې داسې يو خای کړه چې ستا په لاس کښې هغوی يو بل سره ونښلی. ﴿١٨﴾ کله چې ستا د ملک خلق ستا نه تپوس وکړی چې، ولې ته به مونږ ته دا نه وائی چې د دې خه مطلب دے؟ ﴿١٩﴾ هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به د يوسف امسا راواخلم کومه چې د افرائيم په لاس کښې ده او د بنی اسرائیلی قبيلو سره ده چې ده سره يې اتحاد دے او دا د يهوداه امسا سره يو خای کوم، او د هغوی نه يوه امسا جوړوم. او هغه دواړه به زما په لاس کښې يو شئ. ﴿٢٠﴾ نو په کومو امساگانو دې چې ليکل وکړل د هغه خلقو د سترگو د وړاندې يې ونيسه ﴿٢١﴾ او هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به بنی اسرائيل د هغه قومونو د مينخ نه راوکارم چرته چې هغوی تللی دی. زه به هغوی د هرې خوا نه رايوځای کړم او هغوی به خپل ملک ته واپس راولم. ﴿٢٢﴾ زه به د بنی اسرائيلو په ملک او د بنی اسرائيلو په غرونو کښې د هغوی نه يو قوم جوړ کړم. په هغوی ټولو به يو بادشاه حکومت کوی او هغوی به بيا هيڅکله نه دوه قومونه شئ او نه به په دوو بادشاهتونو تقسيم شئ. ﴿٢٣﴾ هغوی به نور خپل ځانونه نه پليټوی په خپلو بتانو او نه په بدو شکلونو او نه په خپلو نورو گناهونو باندې، ځکه چې زه به هغوی د خپلو ناروا

واپس کېدو نه وساتم، او زه به هغوی پاک کړم. هغوی به زما خلق وی او زه به د هغوی خدای پاک یم. ﴿٢٤﴾ زما خدمتگار داؤد به د هغوی بادشاه او د هغوی ټولو به یو شپونکې وی. هغوی به زما په اصولو عمل کوی او زما د قانون د منلو به ډېر خیال ساتی. ﴿٢٥﴾ هغوی به په هغه ملک کېنې اوسپړی کوم چې ما خپل خدمتگار یعقوب له ورکړې دے، هغه ملک چې په کېنې ستاسو پلار نیکه اوسېدل. هغوی او د هغوی ماشومان به نسل در نسل په دې کېنې د تل دپاره اوسپړی، او داؤد زما خدمتگار به د تل دپاره د هغوی شهزاده وی. ﴿٢٦﴾ زه به د هغوی سره د امن یو لوظ وکړم، او دا به ابدی لوظ وی. زه به هغوی په خپل ملک کېنې آباد کړم او د هغوی شمېر به زیات کړم، او زه به د هغوی په مینخ کېنې خپله مقدسه عبادتگاه د تل دپاره جوړه کړم. ﴿٢٧﴾ زما د اوسېدو ځای به د هغوی سره وی، زه به د هغوی خدای پاک یم، او هغوی به زما خلق وی. ﴿٢٨﴾ نو بیا قومونه به په دې پوهه شی چې ما مالک خدای بنی اسرائیل مقدس کړل، کله چې زما مقدسه عبادتگاه د تل دپاره د هغوی په مینخ کېنې ده.

د جوج په خلاف پېشگوئی کول

٣٨ ﴿١﴾ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿٢﴾ ”اے بنی آدمه، خپل مخ د ماجوج د ملک د جوج خلاف کړه، د مسک او تویل د لوی شهزاده، په خلاف پېشگوئی وکړه. ﴿٣﴾ او ورته ووايه، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی چې، اے جوجه د مسک او تویل لوی شهزاده زه ستاسو خلاف یم. ﴿٤﴾ زه به تا ته راوگرځوم، او په ژامنو کېنې به دې کُنډې واچوم او د خپل ټول فوج او آسونو سره به دې بهر راوکاږم، ستا د آسونو سواره په زغرو سمبال دی، او یو لوی لښکر د خپلو وړو او غټو ډالونو سره دے، او هغوی ټولو خپلې توری راویستلی دی. ﴿٥﴾ د فارس، ایتھوپیا او لیبیا خلق به تا سره شی، او دوی سره به خپل ډالونه او جنگی ټوپی وی. ﴿٦﴾ جُمر به هم سره د خپل ټول لښکر تا سره وی، او د شمال د لرې ځای بیت تجرمه به خپل ټول لښکر سره او نور ډېر قومونه به تا

سره وی. (۷) تہ تیار شه، تیار اوسه، ټول لښکر چې تا ته د خوا او شا نه راغونډ شوی دے د هغې مشرې وکړه. (۸) پیرې ورځې وروستو به تا ته حکم وشي چې مسلح شه. په راتلونکي کالونو کښې به تہ په يو داسې ملک حمله وکړې کوم چې د جنگ نه په آرام شوی دے، د چا خلق چې د ډېرو ملکونو نه د بنی اسرائیلو غرونو ته راغونډ شوی دی، کوم ملک چې د پیرې مودې نه وران وو. هغوی د هغه ملکونو نه راوستلے شوی دی، او اوس هغوی ټول په امن کښې اوسېږي. (۹) تہ او ستا ټول لښکر او هغه ډېر قومونه چې تا سره دی به ورمخکښې شي، لکه د طوفان په شان حمله به وکړي، او تاسو به لکه د ورځې په شان په هغه ملک کښې خواره شئ. (۱۰) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، په هغه ورځ به ستا ذهن کښې بد خیالونه راشي او تہ به غلطه منصوبه جوړه کړې. (۱۱) تہ به ووايې چې، زه به په هغه ملک حمله وکړم چې دېوالونه یې نه وی، زه به په هغه خلقو باندې حمله وکړم چې پرامنه او په آرام ژوند کوي، هغوی ټول بغېر د دېوالونو او دروازو او کڼډو اوسېږي. (۱۲) زه به لوټ مار جوړ کړم او خپل لاس به بیا ودان شوو کنډرو پسې او د هغه خلقو خلاف کړم چې د ډېرو قومونو نه راغونډ شوی دی، هغوی اوس د څاروو او سامانونو نه مالا مال دی، او د دنیا په مینځ کښې اوسېږي. (۱۳) د شيبا او د ددان او د ترسیس سوداگر او د دې ټول کلیوال به تا ته وائي، ولې تہ لوټ کولو له راغله یې څه؟ ولې تا خپل لښکر د دې دپاره راغونډ کړے دے چې لوټ مار وکړي، سپین زر او سره زر یوسی، چې څاروی او سامانونه یوسی او ډېر مال لوټ کړي؟ (۱۴) نو په دې وجه، اے بنی آدمه، پېشگوئي وکړه او جوج ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې په هغه ورځ، کله چې زما خلق بنی اسرائیل په امن اوسېږي ولې تہ به دا نه گورې څه؟ (۱۵) تہ به د خپل لرې ځای شمال نه راشي، تہ او ډېر قومونه به درسره وی، هغوی ټول به په آسونو سواره وی، یو لوی لښکر، او تکره فوج به وی. (۱۶) تہ به زما د قوم بنی اسرائیلو خلاف لکه د ورځ حمله وکړې کومه چې زمکه پټوی. په راتلونکو ورځو کښې، اے جوجه، زه به تا د خپل ملک په خلاف راپاخوم، نو چې ملکونه ما وپېژني کله چې ستا په وسیله زه خپل ځان د هغوی د سترگو د وړاندې

مقدس بنکاره کرم. ﴿۱۷﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ولې ته هم هغه نه یې د چا چې ما پېر پخوا د خپلو خدمتگارانو د بنی اسرائیلو د پېغمبرانو په وسیله خبرې کړې وې؟ په هغه وخت کښې هغوی تر پېرو کالونو پورې پېشگوڼې وکړه چې زه به تا د هغوی خلاف راولم.“

جوج له د خدای پاک سزا

﴿۱۸﴾ ”په هغه ورځ به داسې وشي، کله چې جوج د اسرائیل په ملک حمله وکړي، زما سخت قهر به راوپارېږي، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. ﴿۱۹﴾ زه په خپل غېرت او سخت قهر کښې دا فرمایم چې په هغه ورځ به د اسرائیل په ملک کښې یوه لویه زلزله راشي. ﴿۲۰﴾ د سمندر کبان، د هوا مارغان، د صحرا ځناور، هر یو مخلوق کوم چې په زمکه باندې گرځي، او د زمکې په مخ باندې ټول انسانان به زما په حضور کښې ولړزیږي. غرونه به اولته شي، د غرونو څوکي به راوړیږي او هر یو دېوال به په زمکه راپرېوځي. ﴿۲۱﴾ زه به توره د جوج خلاف په خپلو ټولو غرونو ورولېږم مالک قادر مطلق خدای فرمائی. د هر چا توره به د خپل ورور خلاف وي. ﴿۲۲﴾ زه به په ویا او قتل عام د هغه عدالت وکړم، زه به سېلابي بارانونه، ږلي او سوزونکي گوگړ په هغه او د هغه په لښکرو او ورسره په نورو پېرو قومونو نازل کړم. ﴿۲۳﴾ او بیا به زه خپله لوی او پاکواله بنکاره کړم، او زه به خپل ځان د پېرو قومونو په وړاندې بنکاره کړم. بیا به هغوی پوهه شي چې زه مالک خدای یم.“

د جوج شکست

۳۹ ﴿۱﴾ ”اے بنی آدمه، د جوج خلاف پېشگوڼې وکړه او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، اے جوجه، د مسک او توبل لوی شهزاده زه ستا خلاف یم. ﴿۲﴾ زه به تا راتاو کړم او رابه دې کارم. زه به تا د شمال لري ځای نه راولم او د بنی

إسرائیلو د غرونو خلاف به دې ولېږم. ﴿٣﴾ بیا به زه لینده ستا د گس لاس نه واخلم او غشی به ستا د بنی لاس نه وغورزوم. ﴿٤﴾ د بنی اسرائیلو په غرونو به ته سره د خپلو ټولو فوجیانو او ټولو قومونو چې تا سره دی قتل کړې شې. زه به تاسو د هر قسمه مردار خورو مارغانو او ځنگلی ځناورو په خوراک بدل کړم. ﴿٥﴾ تاسو به په هوار مېدان کېنې قتل شئ، ځکه چې دا ما مالک قادر مطلق خدای فرمائیلی دی. ﴿٦﴾ زه به په ماجوج او په هغوی څوک چې د سمندر په غاړه کېنې په امن اوسپړی اور نازل کړم، او هغوی به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. ﴿٧﴾ زه به خپل مقدس نوم د خپلو خلقو بنی اسرائیلو په مینځ کېنې څرگند کړم. زه به نور خپل مقدس نوم بې حرمتی ته پرې نه ږدم، او قومونه به پوهه شی چې زه مالک خدای په بنی اسرائیلو کېنې مقدس ذات یم. ﴿٨﴾ دا ورځ راروانه ده، دا به یقیناً راشی، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی. دا هغه ورځ ده چې ما پې ذکر کړې دے. ﴿٩﴾ بیا هغوی څوک چې د بنی اسرائیلو په ښارونو کېنې اوسپړی به بهر لار شی او وسلې به د سوزولو دپاره استعمال کړی او وارۀ او غټ پالونه، لیندې او غشی، جنگی پنډې او نېزې به وسوزوی. د اووه کالو پورې به هغوی دا سوزولو دپاره استعمالوی. ﴿١٠﴾ هغوی ته به ضرورت نه وی د پټو نه د خشاک راټولولو او نه به ورته د ځنگل د کټ کولو، ځکه چې هغوی به وسلې د خشاک په طور استعمال کړی. او هغوی به هغه لوټ کړی چا چې دوی لوټ کړی و او هغوی به تالا کړی چا چې دوی تالا کړی و، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی.

د جوج ښخېدل

﴿١١﴾ ”په هغه ورځ به زه جوج له په بنی اسرائیلو کېنې د یو لوی قبرستان ځای ورکړم، په هغه وادی کېنې په کومه کېنې چې خلق د سمندر مشرق خوا ته تلۀ راتلۀ کوی. دا به د مسافرو لاره بنده کړی، ځکه چې جوج او د هغه ټول لښکر به هلته ښخ وی. نو بیا به دې ته د هامون جوج وادی وئیلے کپړی. ﴿١٢﴾ تر اوو میاشتو پورې به د بنی اسرائیلو قوم

هغویٰ بنخوی د دې دپاره چې زمکه ترې صفا کړی. (۱۳) د هغه مُلک ټول خلق به د هغویٰ په بنخولو کښې مدد وکړی، په دې ورځ چې زه په دُنیا باندې خپل جلال څرگند کړم، نو دا کار به د دوی دپاره د عزت باعث شی، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی.

(۱۴) د مُلک پاکولو دپاره به کسان لگولې شوی وی چې هغه صفا کړی. او د هغویٰ سره څه کسان به په ټول مُلک کښې وگرځی او نور لاشونه چې په زمکه پاتې وی چې هغه بنخ کړی. او پوره اووه میاشتې به هغویٰ خپل لټون جاری وساتي. (۱۵) کله چې هغویٰ په ټول مُلک کښې گرځی او په هغویٰ کښې یو کس د انسان هډوکی وگوری، نو هغه به د دې په خوا کښې نښه جوړه کړی ترڅو چې قبرکند هغه د هامون جوج په وادی کښې بنخ کړی. (۱۶) هلته یو ښار هم دے چې هامونه نومېږی. نو دغه شان به هغویٰ زمکه پاکه کړی. (۱۷) اے بنی آدمه، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی چې، هر قسمه مارغانو او ځناورو ته آواز وکړی چې، راجمع شی او د ټولو گېرچاپېره ځایونو نه هغه قربانی دپاره راشی چې زه یې تاسو دپاره تیاروم، دا د بنی اسرائیلو په غرونو لویه قربانی ده. هلته به تاسو غوښې وخورئ او وینه به وڅښئ. (۱۸) تاسو به د تکره سپرو غوښې وخورئ او د زمکې د شهزادگانو وینې به وڅښئ، دوی ټول لکه د بسن د گدانو او گډورو، چپلو او غویانو، څاریه څاروی په شان دی. (۱۹) کومه قربانی چې زه تاسو دپاره تیاروم، د دې چرې به تاسو په مړه خپته وخورئ او وینه به تر هغې وڅښئ چې نشه شی. (۲۰) زما په دسترخوان به تاسو د آسونو او د آسونو د سورو، د تکره سپرو، او د هر قسم فوجیانو غوښې وخورئ، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی. (۲۱) زه به د قومونو په مینځ کښې خپل جلال ښکاره کړم، او ټول قومونه به وگوری هغه سزا چې زه یې نازلوم او هغه لاس چې ما په هغویٰ باندې اېښی دے. (۲۲) د هغه ورځې نه به بنی اسرائیل په دې پوهه شی چې زه مالک خدای د هغویٰ خدای پاک یم. (۲۳) او قومونه به په دې پوهه شی چې بنی اسرائیل د خپلې گناه په وجه جلاوطن کړی شوی ؤو، ځکه چې هغویٰ ما سره بې وفا ؤو. نو ځکه ما خپل مخ د هغویٰ نه پټ کړو او هغویٰ مې دشمنانو ته حواله کړل، او په توره باندې قتل کړی شول. (۲۴) ما د هغویٰ سره د هغویٰ

د ناپاکوالی او د بدعملی په مطابق سلوک وکړو، او ما خپل مخ د هغوی نه پټ کړو.“

د بنی اسرائیلو وطن ته واپس راوستل

﴿٢٥﴾ ”نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به اوس یعقوب د غلامی نه واپس راوړم او د اسرائیل په ټولو خلقو به رحم وکړم، او زه به په خپل مقدس نوم غېرت وکړم. ﴿٢٦﴾ هغوی به خپل شرم او هغه ټوله بې ایمانی هېره کړی کومه چې هغوی زما خلاف کړې وه کله چې هغوی په خپل ملک کښې بغېر د چا د پرې نه په امن او سکون کښې اوسېږی. ﴿٢٧﴾ کله چې زه هغوی د نورو قومونو نه واپس راوړم او هغوی د خپلو دشمنانو د ملکونو نه راغونډ کړم، نو زه به خپل ځان د نورو پېرو قومونو د سترگو په وړاندې د دوی په وسیله مقدس ښکاره کړم. ﴿٢٨﴾ نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه مالک خدای د هغوی خدای پاک یم، اگر که ما هغوی نورو ملکونو ته جلاوطن کړی و، زه به هغوی خپل ملک ته رايوځای کړم، او د هغوی یو کس به هم وروستو پرې نه ږدم. ﴿٢٩﴾ زه به نور هیڅکله خپل مخ د دوی نه پټ نه کړم، زه به خپل روح د بنی اسرائیلو په قوم نازل کړم، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی.“

د مالک خدای د نوی کور رویا

د حزقی ایل یروشلم ته بوتل

٤٠ ﴿١﴾ زمونږ د جلاوطنی په پینځویشتم کال، د څوارلسم کال په شروع کېدو او د میاشتی په لسم تاریخ چې ښار راپرېوتو په هم دغه ورځ د مالک خدای لاس په ما باندې وو او هغه زه هلته بوتلم. ﴿٢﴾ د مالک خدای په رویا کښې هغه زه د بنی اسرائیلو ملک ته بوتلم. او د یو پېر اوچت غر دپاسه یې کښېنولم، د چا په جنوب طرف کښې چې یو څو عمارتونه وو کوم چې د یو ښار په شان ښکارېدل. ﴿٣﴾ کله چې هغه زه هلته بوتلم،

نو ما يو سرے وليدو څوک چې د زېږو په شان ښکارېدو، او هغه د دروازې په خوله کښې ولاړ وو او په لاس کښې يې د کتان فيته وه او د ناپ تول لرگې يې نيولې وو. (۴) هغه سړی ما ته وويل، ”اے بنی آدمه، په خپلو سترگو وگوره او په خپلو غوږونو واوره او هر څه چې درته ښایم هغې ته ښه توجو وکړه، ځکه خو ته د دې دپاره راوستلې شوي يې. هر څه چې ته ووينې هغه د بنی اسرائیلو قوم ته ووايه.“

د مشرق طرف ته دروازه

(۵) ما وليدل چې هلته د مالک خدای د کور نه گېرچاپېره دېوال راتاو وو. د هغه سړی په لاس کښې د ناپ کولو لرگې لس نیم فته وو چې دېوال يې ناپ کړو، او دېوال غټوالې لس نیم فته پلن وو او لس نیم فته اوچت وو. (۶) نو بيا هغه د هغې دروازې خوا ته لاړو چې مخ يې د مشرق طرف ته وو. هغه په پور وروختو او د دروازې درشل يې ناپ کړو چې هغه لس نیم فته وه. (۷) هلته په دروازه کښې ښې طرف ته او گس طرف ته درې د څوکيدارانو کوټې جوړې شوې وې چې د هرې يوې اوږدوالې او پلنوالې لس نیم فته وو او د څوکيدارانو د کوټو په مينځ کښې د دېوال پلنوالې پاو کم نهه فته وو. او د څوکيدارانو د کوټو شاته د تېرېدو لاره وه چې لس نیم فته ژوره وه او د دې کمرو نه وروستو يوه بله درشل وه چې لس نیم فته وه او د مالک خدای کور ته تللې وه. (۸) نو بيا هغه د دروازې دننه پيوږی ناپ کړه، (۹) نو بيا د هغې اوږدوالې څوارلس فته وو او د هغې د ستنې پلنوالې درې نیم فته وو. د دې پيوږی آخر سر د خدای پاک د کور د داخلېدو دواړو خواؤ دېوالونو ته نږدې او مخامخ وو. (۱۰) د مشرق خوا ته دروازه کښې په دواړو طرفونو ته درې کوټې وې، او ټولې په يو ناپ تول وې او د دې په مينځ کښې ټول دېوالونه هم يو شان پلن وو. (۱۱) نو بيا هغه د دروازې سره د داخلېدو د خدای پلنوالې ناپ کړو، کوم چې اولس نیم فته پلن وو او د دروازې سره لاره پاو کم درويشت فته وه. (۱۲) د څوکيدارانو د هرې کوټې مخکښې يو دېوال وو چې

يوويشت اِنچه وو او د هرې كمرې اوږدوالې او پلنوالې لس نيم فټه وو. (۱۳) نو بيا هغه په دې دروازه د څوكيدار د كوټې د شا د دېوال نه واخله د مخامخ كوټې د شا د دېوال پورې فاصله ناپ كړه، هغه پاو كم څلور څلوېښت فټه وه. (۱۴) هغه بيا د دروازې مينځنۍ دېوال كوم چې د خدائ د كور دربار سره يوځای شوې وو ناپ كړو هغه يو سل او پينځه فټه وو. (۱۵) د دروازې د داخلېدو نه واخله د دربار تر آخر سر پورې فاصله اووه اتيا نيم فټه وه. (۱۶) د څوكيدارانو په ټولو كوټو كښې وړې وړې كړكې غوندي وې، څه په بهرنۍ دېوالونو كښې وې، څه د كمره په دننه دېوالونو كښې وې. او په دېوالونو د كجورو د ونو گلكاري شوې وه.

د مالک خدائ د كور بهرنۍ دربار

(۱۷) نو بيا هغه زه د دروازې په لار د خدائ د كور بهرنۍ دربار ته راوستلم. هلته ما يو څو كوټې او پياده لاره وليدله چې د دربار نه گېرچاپېره راتاو شوې وه او دې لار ته مخامخ دېرش كوټې وې. (۱۸) دا پخه لار تر دروازو پورې جوړه شوې وه او د دېوالونو نه تر دربار پورې غزېدلې وه او هم دومره فاصله يې د عمومي دروازې پورې وه. (۱۹) نو بيا هغه د دننه نه د ښكته دروازې د دربار داخل نه بهر طرف ته فاصله ناپ كړه، دا د مشرق خوا ته يو سل او پينځه اويا فټه او شمال خوا ته هم يو شان فاصله وه.

شمال خوا ته دروازه

(۲۰) نو بيا هغه شمال خوا ته د دروازې اوږدوالې او پلنوالې ناپ كړو، كوم چې بهر صحن طرف ته ځي. (۲۱) د دروازې د داخلېدو په لار كښې دواړو خواو د څوكيدارانو درې درې كوټې وې، د هغوى په مينځ كښې دېوالونه او د هغوى دننه كوټې ټولې د هغې ورومې مشرقى دروازې په اندازه وې. د دروازې پيوي اووه اتيا نيم فټه اوږده وه او پاو كم څلور څلوېښت فټه پلنه وه. (۲۲) د مشرق دروازې په شان، د هغې د داخلېدو كوټه او

کرکی او د کجورو د ونو گُلکاری هم هغه شان په یوه اندازه شوې وې. او اووه پورې هم ورته ختلې وې، چې مخامخ ورته ډیوډی وه چې دربار ته تللې وه. (۲۳) هلته دننه د دربار طرف چې د شمال خوا نه یوه دروازه وه، بلکل لکه د هغه دروازې په شان لکه څنگه چې په مشرق کښې وه. هغه د یوې دروازې بلې دروازې ته مخامخ فاصله ناپ کړه، هغه یو سل او پینځه اویا فته وه.

جنوبی دروازه

(۲۴) نو بیا هغه سرې زه د جنوب خوا ته بوتلم او ما بیا هلته یوه دروازه ولیده چې د جنوب خوا ته یې مخ وو. هغه بیا د دې دېوالونه او کوتې ناپ کړې چې بلکل د هغه نورو دروازو په ناپ تول وې. (۲۵) د دروازې او د هغې د چوکیدارانو د کوتو گېرچاپېره وړې وړې کرکی وې، د هغې کرکی د نورو کرکو په شان وې. د تېرېدو لار اووه اتیا نیم فته اوږده وه او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنه وه. (۲۶) د هغه کوتو مخامخ هغې ته د بهر نه یوه لار ورختلې وه چې اووه پورې یې وې، او د هغې په دېوالونو باندې په دواړو خواؤ د کجورو د ونو گُلکاری شوې وه. (۲۷) د دننه دربار هم یوه دروازه وه چې جنوب خوا ته یې مخ وو، او هغه بیا د دې دروازې نه د بهر د جنوب دروازې خوا ته ناپ تول وکړو، هغه یو سل او پینځه اویا فته وو.

د دننه دربار ته داخلي دروازه

(۲۸) نو بیا هغه سرې زه دننه دربار ته په جنوبی دروازه باندې راوستلم، او هغه جنوبی دروازه ناپ کړه، هغه هم د نورو دروازو په ناپ وه. (۲۹) د هغې د څوکیدارانو کوتې، او مینځنی دېوالونه او ډیوډی د هغه نورو دروازو سره په ناپ کښې یو شان وې. دروازه او د هغې د کوتو کرکی گېرچاپېره وې، هغه اووه اتیا نیم فته اوږدې او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنې وې. (۳۰) د دروازې د داخلېدو د کوتې ناپ تول کومه چې دننه د

دربار صحن ته ورغلي وه خوارلس فته اوږده او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنه وه. (۳۱)
د هغې د کوټې مخ بهر دربار خوا ته وو، د هغې په ستنو د کجورو د ونو ګلکاری شوې
وه، او اته پورې ورته ورختلې وې.

د داخلي دربار شرقی دروازه

(۳۲) نو بیا هغه زه په مشرقی لار دننه دربار ته راوستلم، او هغه هغه دروازه ناپ کړه، د
هغې ناپ هم د نورو سره یو شان وو. (۳۳) د هغې د څوکیدارانو کوټې، مینځنی دېوالونه
او د هغې ډیوډی د نورو دروازو سره یو شان په یو ناپ وې. د دروازې او د برنډې یو
شان ګېرچاپېره کړکی وې. دا اووه اتیا نیم فته اوږدې وې او پاو کم څلور څلوېښت فته
پلنې وې. (۳۴) د هغې د ډیوډی مخ دننه د دربار طرف ته وو، او د دواړو طرفو په ستنو
یې د کجورو د ونو ګلکاری شوې وه، او اته پورې ورختلې وې.

د دربار دننه د شمال خوا ته دروازه

(۳۵) نو بیا هغه زه د شمال دروازې طرف ته راوستلم او هغه د هغې ناپ واخستو. او
هغه لار هم د هغه نورو په شان په یو ناپ وه. (۳۶) د هغې د څوکیدارانو کوټې، مینځنی
دېوالونه او د هغې ډیوډی د نورو دروازو سره یو شان په یو ناپ وې. د دروازې او برنډې
یو شان ګېرچاپېره کړکی وې. دا اووه اتیا نیم فته اوږدې وې او پاو کم څلور څلوېښت
فته پلنې وې. (۳۷) ډیوډی بهرنی دربار ته مخامخ وه. د تېرېدو د ځای په دېوالونو باندې د
کجورو د ونو ګلکاری شوې وه. دې دروازې ته اته پورې ختلې وې.

د قربانو دپاره کوټې

(۳۸) د شمال د طرف نه دننه یوه دروازه وه چې د داخلېدو د کوټې د لارې نه دننه دربار

ته تللي وه چې هلته به په هغې کښې د سوزولو قرباني څاروي وينځلې کېدل. (۳۹) د دروازي د پيوپي سره په دواړه خواو کښې دوه مېزونه ؤو، په کومو به چې د سوزولو د نذرانو، د گناه د نذرانو او د گناه د تاوان د نذرانو څاروي حلالولې شول. (۴۰) د کوټي دروازي د کوټي د بهرني دېوال سره، د پورو سره نږدې د شمال دروازي ته د داخلېدو په لار هلته هم دوه مېزونه ؤو، او د پورو په بل طرف هم دوه مېزونه ؤو. (۴۱) نو بيا د دروازي په يوې خوا کښې هم څلور مېزونه ؤو او په بله خوا کښې هم څلور مېزونه ؤو. دا ټول اته مېزونه ؤو په کومو به چې د قرباني څاروي حلالېدل. (۴۲) نو هلته هم څلور مېزونه د تراشلي شوو کاپو نه د سوزېدونکې قرباني دپاره جوړ شوي ؤو چې يو دېرش نيم انچه اوږده او پلن ؤو او يوويشت انچه لوړ ؤو. په دې مېزونو باندې د قرباني د څارو د حلالېدلو دپاره د قصابانو چرې او نور څيزونه پراته ؤو. (۴۳) په گېرچاپېره دېوال کښې د دوو څلو والا کڼدې راڅوړندې وې چې يو څپک اوږدې وې. دا مېزونه د نذرانو د څارو دپاره ؤو. (۴۴) نو بيا مونږ دننه دربار ته ننوتو، هلته د شمالي دروازي سره يوه کوټه وه چې دننه دربار طرف ته کولاو وه او د هغې مخ جنوب طرف ته وه. د جنوبي دروازي سره هم دا شان کوټه وه چې د هغې مخ شمال طرف ته وو. (۴۵) هغه سړي ما ته ووئيل، د کومې کوټې چې د جنوب طرف ته يې مخه ده د هغه امامانو دپاره ده څوک چې د مالک خدای په کور کښې مشران دي. (۴۶) او هغه کوټه د کومې مخه چې شمال خوا ته ده د هغه امامانو دپاره ده څوک چې د قربان گاه مشران دي. او هغوي د صدوق زامن دي، څوک چې د ليويانو د قبيلې يواځې هغه کسان دي چا ته چې د مالک خدای په حضور کښې د خدمت کولو اجازت ورکړې شوې دي.

دنده دربار او د مالک خدای کور

(۴۷) نو بيا هغه سړي د مالک خدای د کور دننه دربار ناپ کړو او هغه يو سل او پينځه اويا فته اوږد او يو سل او پينځه اويا فته پلن وو. او قربان گاه د دربار په صحن کښې د

مالِكُ خُدَائِ د كور مخې ته وه. (۴۸) بيا هغه زه د مالِكِ خُدَائِ د كور دننه كوټې ته راوستلم. او هغه د پيوپي د ستنو ناپ واخستو، او هغه پاو كم نهه فته په هرې خوا پلني وې، او په خپله د داخلېدو د دروازې پلنوالې څلريشت فته وو، او يو بل دېوال وو په هره خوا كښې چې پاو كم شپږ فته وو. (۴۹) د داخلېدو د كوټې پلنوالې پينځه دېرش فته وو، او اوږدوالې يې يوويشت فته وو. او دې كوټې ته لس پورې وړختلې وې، د دروازې په دواړو خواو دېوالونو كښې ستنې ولاړې وې.

۴۱ بيا هغه سړي زه د خُدَائِ د كور مقدس خَائِ ته راوستلم او هغه د دروازو ستنې ناپ كړې، دواړو خواو ته د ستنو پلنوالې لس نيم فته وو. (۵۰) د داخلېدو لار اوولس نيم فته پلنه وه، او د دواړو خوا دېوال پاو كم نهه فته اوږد وو. هغه بهرنې مقدس خَائِ هم ناپ كړو، دا اويا فته اوږد وو او پينځه دېرش فته پلن وو. (۵۱) بيا هغه دننه مقدس خَائِ ته لاړو او د داخلېدو د لارې ستنې يې ناپ كړې، او هره يوه درې نيم فته پلنه وه. د داخلېدو لار لس نيم فته پلنه وه، او د دواړو خواو دېوالونه پاو باندې دولس فته پلن وو. (۵۲) او هغه د دننه مقدس خَائِ اوږدوالې ناپ كړو، هغه پينځه دېرش فته وو، او د دې پلنوالې پينځه دېرش فته وو. هغه ما ته وويل، ”دا د ټولو نه زيات مقدس خَائِ دى.“

د مالِكِ خُدَائِ د كور سره لگېدلې كوټې

(۵۳) بيا هغه د خُدَائِ د كور دېوال ناپ كړو، هغه لس نيم فته پلن وو. او د خُدَائِ د كور گېرچاپېره هر طرف ته كوټه اووه فته پلنه وه. (۵۴) دا كوټې درې منزله وې، او په هر منزل كښې دېرش كوټې وې. د خُدَائِ د كور د دېوال گېرچاپېره پايې وې د دې دپاره چې دا د دې كوټو دپاره ټيكن وې. نو چې د دې كوټو تيرونه دېوال كښې دننه نه لگېدل. (۵۵) د خُدَائِ د كور گېرچاپېره د دوېم چت كوټې د اول چت نه غټې وې او د درېم چت

کوټې د دویم چټ نه غټې وې. کومه ډانچه چې د خُډائ د کور گېرچاپېره جوړه شوې وه د لاندې نه بره حالت کښې جوړه وه، نو هغه کوټې کولاو وې چې بره وې. د لاندې نه تر دریم چټ پورې پورې خټلې وې. (۸) ما ولیدل چې د خُډائ د کور نه گېرچاپېره اوچته چونتره وه، چې د کوټو بنیاد وو. د دې ناپ تول لس نیم فټه اوچت وو. (۹) د هغه کوټو بهرنۍ دېوال پاو کم نهه فټه پلن وو. د کوټو په مینځ کښې هغه کولاو خُډائ وو. (۱۰) او د خُډائ د کور نه گېرچاپېره د امامانو کوټې پینځه دېرش فټه پلنې وې. (۱۱) د کولاو خُډائ نه دې کوټو ته د ورننوتلو لارې ورغلې وې، یوه په شمال کښې او بله په جنوب کښې وه، او بنیاد چې دا کولاو خُډائ په خپلو کښې یو خُډائ کوی پاو کم نهه فټه کولاو وو.

د مغرب طرف ته یو کور

(۱۲) یو بل عمارت چې مخه یې د خُډائ د کور د دربار مغرب طرف ته وه هغه یو سل دوویشتم نیم فټه کولاو او یو سل او اووه پنځوس نیم فټه اوږد وو، او د هغې دېوالونه پاو کم نهه فټه پلن وو.

د مالک خُډائ د کور ناپ کېدل

(۱۳) بیا هغه د خُډائ د کور ناپ وکړو، دا یو سل او پینځه اويا فټه اوږد وو، او د خُډائ د کور دربار او هغه عمارت چې د دې دېوالونو سره وو هغه هم یو سل او پینځه اويا فټه اوږد وو. (۱۴) مشرق طرف ته د مالک خُډائ د مقدس کور دربار د خُډائ د کور مخې سره یو سل او پینځه اويا فټه پلن وو. (۱۵) بیا هغه د هغه عمارت اوږدوالۍ د دېوالونو سره ناپ کړو چې د خُډائ د کور دربار ته مخامخ وو، چې دا یو سل او پینځه اويا فټه وو.

د مالک خدائ د کور دننه حصه

د مالک خدائ د کور ډيوډی، مقدس خائ او د ټولو نه زیات مقدس خائ، (۱۶) او وړې کرکی او د دې دريوارو نه گبرچاپبره هالونه د دې هر څه نه وروستو او د ډيوډی سره ټول په لرگی پټ ؤو. فرش او دېوال، تر کرکیانو پورې او کرکی هم پټې وې. (۱۷) د دروازو د پاسه کومه لار چې د مالک خدائ د کور دننه مقدس خائ ته ورغلې وه او د هغې په دننه او بهر دېوالونو باندې هم (۱۸) د وزرو والا د مخلوق او د کجورو د ونو تصویرونه جوړ شوی ؤو. او د وزرو والا مخلوق او د کجورو ونې یو د بل پسې نقش شوی ؤو، او د هر یو وزرو والا مخلوق دوه مخونه ؤو. (۱۹) انسانی مخ یې د کجورې یوې ونې طرف ته وو او د زمري مخ یې د کجورې د بلې ونې طرف ته وو. دا تصویرونه گبرچاپبره د خدائ په کور کښې نقش شوی ؤو. (۲۰) د فرش نه تر د ننوتلو دروازې پورې پاس، او د بهرنی مقدس خائ په دېوال باندې د وزرو والا د مخلوق او د کجورو د ونو تصویرونه جوړ شوی ؤو. (۲۱) د بهرنی مقدس خائ د دروازو چوکاټونه مربع ؤو او د ډېر زیات مقدس خائ مخې ته هم د دې په شان ؤو.

د لرگی قربانگاه

(۲۲) هلته د لرگی یوه قربانگاه وه چې پاو باندې پینځه فټه اوچته او درې نیم فټه پلنه وه. د دې گوتونه، د دې ببخ، او د دې اړخونه د لرگی نه جوړ شوی ؤو. هغه سپری ما ته وویل، ”دا هغه مېز دے چې د مالک خدائ په وړاندې ولاړ دے.“

دروازې

(۲۳) بهرنی دواړو مقدس خایونو او ډېر زیات مقدس خائ دوه دروازې وې. (۲۴) هرې یوې دروازې دوه پلې لرلې او هرې یوې پلې ته دوه قبضې وې. (۲۵) او د بهرنی مقدس

خائ په دروازو د وزرو والا مخلوق تصوير او د كجورو د ونې تصويرونه نقش وُو لكه څنگه چې په دېوالونو باندې نقش شوي وُو، او هلته د لرگو يو دالان د وړې كوتې مخې ته جوړ شوي وو. (۲۶) د وړې كوتې په بهرنۍ دېوالونو باندې وړې كړكۍ وې چې په هره يوه باندې د كجورو ونې نقش شوې وې. د خدائ د كور د وړو كوتو مخې كښې هم د لرگو دالانونه وُو.

د امامانو دپاره كوتې

۴۲ (۱) بيا هغه سړي زه د شمال خوا ته بهرنۍ دربار ته بوتلم او زه يې د مالک خدائ د كور مخامخ دربار كوتو ته او بهرنۍ دېوال ته مخامخ د شمال خوا ته راوستلم. (۲) هغه كور چې دروازه يې د شمال طرف ته وه هغه يو سل او پينځه اويا فته اوږده وه او اووه اتيا نيم فته پلنه وه. (۳) دواړه په دې حصه كښې پينځه دېرش فته كښې د دننۍ دربار نه او په مخامخ بله حصه كښې د بهرنۍ دربار نه، په دريو اړو منزلونو كښې كړكۍ يو بل ته مخامخ وې. (۴) د دې كوتو په مخكښې يوه دننه لار وه اوولس نيم فته پلنه او يو سل او پينځه اويا فته اوږده وه. د دې دروازې په شمال كښې وې. (۵) نوبره كوتې تنگې وې، ځكه چې په دې كښې هالونو د لاندې او مينځنۍ منزلونو د كور د كوتو په نسبت ډېر خائ نيولې وو. (۶) د درېم چت په كوتو كښې ستنې نه وې، لكه څنگه چې د دربار وې، نو دا نسبت د لاندې او مينځنۍ چتونو نه لږې شان وړې وې. (۷) هلته بهرنۍ دېوال د كوتو او د بهرنۍ دربار سره برابر وو، او دا د كوتو مخې ته اووه اتيا نيم فته اوږد وو. (۸) نو د كوتو قطار د بهرنۍ دربار په طرف اووه اتيا نيم فته اوږد وو، او د مقدس خائ سره نژدې قطار يو سل او پينځه اويا فته اوږد وو. (۹) لاندې كوتو ته د مشرق طرف نه د ننوتو لار وه كومه چې دې ته د بهرنۍ دربار نه ورننوځي. (۱۰) د خدائ د كور جنوب طرف ته يو بله آبادي وه چې د مالک خدائ د كور مغرب طرف ته وه (۱۱) چې د دې مخې ته د تېرېدو لاره وه. دا لكه د شمال د كوتو په شان وې، دا هم هغه

هومره اوږدې او پلنې وې، او هم يو شان لارې او ناپ يې وو. د شمال د تېرېدو د دروازو په شان د دې (۱۲) د کوټو دروازې جنوب طرف ته وې. هلته يوه دروازه وه چې دا د حفاظتی دېوال سره يو شان د مشرق طرف ته غزېدلې وه، په کومه چې يو کس کوټو ته ننوځي. (۱۳) بيا هغه ما ته ووييل، ”شمال او جنوب ته کوټې چې د مالک خدای د کور دربار ته يې مخې دي د امامانو کوټې دي، چرته چې هغه امامان څوک چې د مالک خدای په وړاندې ودرېدل نو هغوی دې مقدسې نذرانې وخورې. هلته به هغوی پيرې مقدسې نذرانې کېږدي، يعنې د غلې نذرانې، د گناه نذرانې او د گناه د تاوان نذرانې، ځکه چې هغه خدای مقدس دے. (۱۴) کله چې امامان د مالک خدای په مقدس کور کېنې داخل شي، بيا به هغوی تر هغه وخته بهرنی دربار ته نه ځي ترڅو چې هغوی هغه مقدسې جامې ونه باسي په کومو کېنې چې هغوی خدمت کولو، ځکه چې دا مقدسې دي. هغوی له پکار دي چې نورې کپړې واچوي د دې نه مخکېنې چې هغوی هغه ځايونو ته ورشي کوم چې د نورو خلقو دپاره دي.“

د مالک خدای کور ناپ کول

(۱۵) کله چې هغه د مالک خدای د کور دننه هر څه ناپ کړل، بيا هغه زه په مشرقی دروازې بهر راوويستلم او هغه گېرچاپېره ټول هر څه ناپ کړل. (۱۶) هغه د ناپ ټول په چوکي مشرقی دېوال ناپ کړو، دا اته سوه او پينځه اويا فټه اوږد وو. (۱۷) بيا هغه شمال طرف ته دېوال ناپ کړو، دا د ناپ په چوکي اته سوه او پينځه اويا فټه وو. (۱۸) هغه جنوبی طرف دېوال ناپ کړو، هغه د ناپ په چوکي اته سوه او پينځه اويا فټه وو. (۱۹) بيا هغه مغرب طرف ته تاو شو او هغه دېوال يې ناپ کړو، او د ناپ په چوکي دا اته سوه او پينځه اويا فټه وو. (۲۰) بيا هغه هغه څلور واړه طرفونه ناپ کړل. او د دې نه گېرچاپېره دېوال وو، چې اته سوه او پينځه اويا فټه اوږد او اته سوه او پينځه اويا فټه پلن وو، د دې مقصد دا وو چې عام خدای د مقدس خدای نه جدا کړي.

د مالک خُدائِ جلال خپل مقدس کور ته راواپس کېدل

۴۳

۱) بیا زه هغه سپری هغه دروازې ته راوستلم چې د مشرق طرف ته یې مخ وو،

۲) او ناگهانه ما ولیدل چې د بنی اسرائیلو د خُدائِ پاک جلال د مشرق خوا نه راروان

وو. د هغه آواز لکه د پېرو اوبو د غرار په شان وو، او زمکه د هغه د جلال په وجه

روښانه وه. ۳) کومه رویا چې ما ولیدله د هغه رویا په شان وه کومه چې ما لیدلې وه

کله چې هغه د ښار تباہ کولو له راغلو او د هغه رویا په شان چې ما د کبار د سیند په

غاړه ولیدله، او زه پرمخې پرېوتلم. ۴) د مالک خُدائِ جلال د مالک خُدائِ په کور

کښې د نمرخاتۀ دروازې نه ورننوتو. ۵) بیا زه روح اوچت کړم او دننه دربار ته یې

راوستلم، او د مالک خُدائِ جلال د خُدائِ کور پک کړو. ۶) کله چې هغه سرې زما

خوا کښې ولاړ وو، ما دا واورېدل چې څوک ما ته د خُدائِ د کور دننه نه خبرې کوی.

۷) هغه وفرمائیل، ”اے بنی آدمه، دا زما تخت او د پښو د لگولو مقام دے. دا هغه مقام

دے چې زه به په کښې د تل دپاره د بنی اسرائیلو په مینځ کښې اوسېرم. هغوی او د

هغوی بادشاهان به نور په بُت خانو کښې بُت پرستی او زما د مقدس نوم سپکاوے نه

کوی. او نه به نور دوی د خپلو مرو بادشاهانو د علاقائی زیارتونو عزت کوی. ۸) کله

چې هغوی خپل درشل زما درشل سره خوا کښې او د خپلو دروازو بازو زما د دروازو د

بازوگانو سره ولگول، زما او د هغوی په مینځ کښې صرف یو دېوال وو، هغوی زما د

مقدس نوم بې حرمتی په خپلو بدو عملونو سره وکړه. نو ما په خپله غصه کښې هغوی

تباہ کړل. ۹) هغوی دې اوس خپله بُت پرستی او د خپلو بادشاهانو زیارتونه زما د

مخې نه اخوا کړی، او زه به د هغوی په مینځ کښې د تل دپاره اوسېرم. ۱۰) اے بنی

آدمه، د مالک خُدائِ کور د بنی اسرائیل قوم ته وښایه، چې هغوی په خپلو گناهونو

وشرمیرۍ. پرېرېده چې هغوی په غور سره نقشه وگوری، ۱۱) او که چېرې هغوی په خپلو

ټولو کارونو باندې وشرمیرۍ کوم چې هغوی کړی دی، نو هغوی ته د خُدائِ د کور نقشه

او د هغې ترتیب، د هغې د وتو لارې او د داخلېدو لارې، د هغې ټوله نقشه او د هغې

اصُول او احكام وښايه. دا د هغوى د وړاندې وليكه نو چې هغوى د دې ترتيب وفادارى وكړى او د دې د احكامو پيروي وكړى. ﴿١٢﴾ د مالک خدائ د كور دا قانون دى، د غره د پاسه گېرچاپېره علاقه به د ټولو نه زياته مقدسه وي. دا د خدائ د كور قانون دى.

قربان گاه

﴿١٣﴾ ”دا د قربان گاه په اوږدو ناپ تول دى، د قربان گاه نه گېرچاپېره غاړه يوويشت انچه ژوره وه او يوويشت انچه پلنه وه، او د هغې گېرچاپېره غاړه نهه انچه پلنه وه. او هم دا د قربان گاه اوچتوالى دى، ﴿١٤﴾ په زمكه د غاړې نه بره تر ښكته چې پورې دا درې نيم فته اوچته وه او يوويشت انچه پلنه وه. او د وړې چې نه تر غټې چې پورې دا اووه فته اوچته او يوويشت انچه پلنه وه. ﴿١٥﴾ د قربان گاه برنۍ برخه اووه فته اوچته وه چې قربانى به په كښې سوزولى كېدله او د هغې په هر يو گوټ كښې يو يو ښكر لگولى شوى وو. ﴿١٦﴾ قربان گاه د سر څلور گوټونه وو، يوويشت فته اوږده او يوويشت فته پلن وو. ﴿١٧﴾ بره چجه هم مربع وه، څليريشت نيم فته اوږده او څليريشت نيم فته پلنه وه، چې غاړه يې يوويشت انچه وه او گېرچاپېره لس نيم انچه غاړه وه. او د قربان گاه پورې نمرخاته طرف ته وې.“

د قربان گاه وقف كول

﴿١٨﴾ بيا هغه ما ته وفرمائيل، ”اے بنى آدمه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې، د سوزېدونكې قربانى د نذرانو دپاره به دا اصول وي او په قربان گاه به وينه وشيندلى شى كله چې دا تياره شى، ﴿١٩﴾ تاسو به يو ځوان سخه د گناه د نذرانې دپاره امامانو له وركړئ، څوك چې ليويان دى او د صدوق د نسل نه دى، او څوك چې زما وړاندې خدمت كوى، مالک خدائ دا فرمائى. ﴿٢٠﴾ تاسو د دې نه لږه وينه واخلى او د قربان گاه په څلورو گوټونو كښې په ښكرونو باندې په بره حصه كښې او د هغې په غاړو باندې

وشيندى، او دغه شان قربان گاه مقدسه كړئ او د هغې دپاره كفارو وركړئ. (٢١) تاسو به يو غويي د گناه د نذراني دپاره واخلي او د خدائي د كور په مقرر شوي خائي د مقدس خائي نه بهر به يې وسوزوئ. (٢٢) په دويمه ورځ به تاسو بې عيبه چپله د گناه د نذراني دپاره پېش كړئ، او قربان گاه به پرې داسې مقدسه كړئ لكه څنگه چې مو په غويي باندې پاكه كړې وه. (٢٣) كله چې تاسو د دې د پاكولو كار ختم كړئ، نو تاسو به بيا يو خوان سخي او گډورې د رمې نه نذرانه كړئ، چې دواړه بې عيبه وي. (٢٤) تاسو دا د مالك خدائي په وړاندې پېش كړئ، او امامان به په دوي مالگه واچوي او دا به د سوزېدونكي قرباني په طور پېش كړئ. (٢٥) تاسو به د اووه ورځو دپاره هره ورځ يو چپله د گناه د نذراني دپاره پېش كوئ، تاسو به د رمې نه يو خوان غويي او يو گډورې هم پېش كوئ، چې درې واړه بې عيبه وي. (٢٦) د اووه ورځو دپاره دې هغوي د قربان گاه او د هغې د پاكولو دپاره فديه پېش كړي، نو داسې به هغوي دا وقف كړي. (٢٧) د دې ورځو په آخر كېنې، د اتمې ورځې نه وروستو هم امامان به په قربان گاه ستاسو سوزېدونكي او د عبادت نذراني پېش كړي. بيا به زه تاسو قبول كړم. مالك قادر مطلق خدائي دا فرمائي.

شهزادگان، ليويان او امامان

٢٤ (١) بيا زه هغه سپري واپس د مقدس خائي بهرني دروازي ته راوستلم، كومه چې د نمرخاته طرف ته وه، او دا بنده وه. (٢) مالك خدائي ما ته وفرمائيل، ”دا دروازه به بنده وي. دا به كله هم نه كولاوېږي. هيڅوك به په دې نه ورننوځي. دا به بنده وي ځكه چې مالك خدائي، د بني اسرائيلو خدائي پاك، په دې دروازه دننه شوې دى. (٣) صرف شهزاده په دې كېنې دننه كېنېناستې شي چې د مالك خدائي په حضور كېنې خوراك وكړي. هغه دې د برنډې د لارې نه دننه راشي او په هم هغه لار دې بهر لاړ شي.“

د مالک خُدائ د کور د انتظام اصول

٤) بيا زه هغه سپري د خُدائ د کور مخامخ د شمالي دروازي په لار راوستلم. ما وکتل او د مالک خُدائ جلال مې وليدلو چې د مالک خُدائ کور پکوي، او زه پرمخې پرېوتلم.

٥) مالک خُدائ ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، په غور سره وگوره، او په غور سره واوره، او هر هغه څه ته خيال وکړه چې درته زه د مالک خُدائ د کور د ټولو احکامو په حقله فرمايم. د مالک خُدائ مقدس کور ته د تلو راتلو طريقو ته خيال وکړه.

٦) د بنی اسرائيلو سرکشه قوم ته ووايه، مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائي، اے د بنی اسرائيل قوم، ستاسو دا دومره حرام کارونه بس دي. ٧) ستاسو د ټولو حرامو کارونو سره، تاسو په ظاهر او باطن ناسنته غېر ملکيان زما مقدس خُائ ته راوستل، تاسو زما د کور بې حرمتي وکړه کله چې تاسو ما ته خوراک، وازگه او وينه پېش کړه، او تاسو زما لوظ مات کړو. ٨) د دې په خُائ چې تاسو زما د مقدس څيزونو خدمت په خپله وکړئ، تاسو نورو خلقو ته زما د مقدس خُائ اختيار ورکړو. ٩) مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائي چې، يو غېر ملکی به هم چې په ظاهر او باطن ناسنته وي هغه به زما مقدس خُائ کبني داخل نه شي، او نه به هغه غېر ملکيان چې د بنی اسرائيلو په مينځ کبني اوسيري.“

ليويان د امامت نه شرل

١٠) ”هغه ليويان چا چې زما نه جدائي اختيار کړه کله چې د بنی اسرائيلو قوم بې لارې شو او هغوي چا چې زما په خُائ د خپلو بُتانو پيروي وکړه به د خپلې گناه سزا وزغمی.

١١) هغوي دې زما په مقدس کور کبني خدمت وکړي، د خُدائ د کور د دروازو زمه واري دې واخلي او په دې کبني دې خدمت کوي، هغوي دې سوزېدونکي نذرانې او قربانۍ د خلقو دپاره حلالې کړي او د خلقو په وړاندې دې ودريري او د هغوي خدمت دې وکړي. ١٢) خو ځکه دوي د بُتانو عبادت د خلقو دپاره وکړو او د بنی اسرائيلو قوم

یې په گناه کښې اخته کړو، نو په دې وجه ما قسم وخورلو چې هغوی به ضرور د خپلو گناهونو سزا وزغمی، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی. (۱۴) هغوی به نور د امامانو په توگه زما د خدمت دپاره نزدې نه راځی او نه به زما مقدسو څیزونو له نزدې راځی او نه به زما دپرو مقدسو نذرانو ته نزدې کیږی، هغوی به ضرور د خپلو حرامو کارونو شرم وزغمی. (۱۴) خو بیا هم به زه هغوی ته د خدای د کور خدمت او د هغه ټول کار ذمه واری ورکړم چې په دې کښې کول په کار دی.

امامان

(۱۵) ”خو هغه امامان، څوک چې لیویان دی او د صدوق د نسل نه دی او چا چې په وفاداری سره زما د مقدس کور خدمت وکړو کله چې بنی اسرائیل زما نه بې لارې شول، هغوی به نزدې راشی زما د وړاندې به خدمت وکړی، هغوی به د وازگو او وینې قربانی پېش کولو دپاره زما په وړاندې ودرېږی، مالک خدای دا فرمائی. (۱۶) صرف هغوی به زما مقدس مقام ته رادننه شی، یواځې هغوی به زما مېز ته نزدې راشی او زما په حضور کښې به خدمت کوی او زما د فرائضو ذمه واری به سمبالوی. (۱۷) کله چې هغوی د دننه دربار په دروازو ورننوځی، نو هغوی دې د کتان جامې واچوی، هغوی دې د وړې کپړې نه اچوی کله چې د دننه دربار په دروازو یا د خدای په کور کښې خدمت کوی. (۱۸) هغوی دې په خپل سر باندې د کتان پټکې او د کتان لاندې کپړې دې خپلو ملاگانو نه گېرچاپېره وتری. هغوی دې داسې څه نه اغوندی چې په هغوی خوله راوولی. (۱۹) کله چې هغوی بهرنی دربار ته وځی چرته چې خلق دی، هغوی دې هغه کپړې وباسی چې هغوی په کښې خدمت کولو او دا دې په مقدسو کوټو کښې پرېږدی، او نورې جامې دې واچوی، هسې نه چې هغوی په خپلو کپړو سره خلق مقدس کړی، او د هغوی ژوند په خطر کښې واچوی. (۲۰) هغوی به خپل سرونه نه کلوی او نه به خپل وپښته اوردوی، خو هغوی به د خپل سر وپښته واړه ساتی. (۲۱) یو امام دې هم مے ونه څښی کله چې دننه دربار ته ننوځی. (۲۲) هغوی دې کونډو او طلاکو شوو بنځو سره واده ونه کړی،

هغوی دې صرف د بنی اسرائیلو د نسل پېغلو سره یا د امامانو کونډو سره واده کوی. (۲۳) هغوی دې زما خلقو ته د مقدس او عام څیزونو په مینځ کښې د فرق تعلیم ورکړی او ورته دې د حرامو او حلالو په مینځ کښې فرق وښائی. (۲۴) په هره لاندې کښې دې امامان د قاضی فرائض ادا کړی او دا دې زما د حکمونو په مطابق فېصله کړی. هغوی دې زما د ټولو مقرر شوو اخترونو دپاره زما په قانون او اصول باندې عمل وکړی، او هغوی دې زما د سبت ورځ مقدسه وساتی. (۲۵) امام دې خپل ځان مړی ته په نزدې ورتلو باندې پلټ نۀ کړی، خو که مړ کس یې پلار یا مور، زوی یا لور، ورور یا ناواده شوې خور وی، نو په دوی هغه ځان پلټولې شی. (۲۶) د پاکېدو نه وروستو، هغه به اووه ورځې انتظار کوی. (۲۷) په کومه ورځ چې هغه د مقدس کور دننه دربار ته ځی چې هلته په مقدس ځای کښې خدمت وکړی، هغه دې د خپل ځان دپاره د گناه نذرانه پېش کړی، مالک خدای دا فرمائی. (۲۸) صرف زۀ به د امامانو میراث یم. تاسو هغوی ته په بنی اسرائیلو کښې ملکیت مه ورکوی، زۀ به د هغوی ملکیت یم. (۲۹) هغوی به د غلو نذرانې، د گناه نذرانې او د گناه د تاوان نذرانې خوری، او هر څۀ چې په بنی اسرائیلو کښې مالک خدای ته وقف شوی وی هغه به د هغوی وی. (۳۰) د ټولو نه اوله ښۀ مېوه او ستاسو ټولې ښې نذرانې به د امامانو وی. تاسو به هغوی ته د زمکې په غله دانه کښې اوله حصه ورکړئ نو برکت به ستاسو په خاندان نازل شی. (۳۱) امامان به هیڅ قسمه څۀ نۀ خوری، مارغۀ یا ځناور چې په خپله مړ وی یا ځناور مړ کړی وی.

د زمکې تقسیمول

۴۵ (۱) ”تاسو چې کله زمکه د میراث په توگه تقسیموی، تاسو به د زمکې یوه حصه مالک خدای ته د مقدسې علاقې په توگه وقف کړئ چې د دې اوږدوالی دولس نیم کیلومیتره او پلنوالی یې لس کیلومیتره وی، دا ټوله علاقه په کار دے چې مقدسه وی. (۲) په دې کښې به یوه حصه چې اته سوه پینځۀ او یا مربع فته ده دا به د مقدس ځای

دپاره وى، چې د دې گېرچاپېره اووه اتيا نيم فټه به د کولواو مېدان دپاره وى. (٣) په مقدسه علاقه کبني، د يوې برخې اوږدوالې دولس نيم کلوميټره او پلنوالې پينځه کلوميټره به وى، په دې کبني به د ټولو نه زيات مقدس حياءُ مقدس کور وى. (٤) دا به د امامانو دپاره د زمکې مقدسه حصه وى، څوک چې په مقدس کور کبني او د مالک خدائ په حضور کبني خدمت کوي. دا به د هغوى د کورونو دپاره حياءُ وى او هم به د خدائ د کور دپاره مقدس حياءُ وى. (٥) دولس نيم کلوميټره اوږده او پينځه کلوميټره پلنه علاقه به د هغه ليويانو وى، څوک چې د مالک خدائ په کور کبني خدمت کوي، دا به د هغوى د ښارونو دپاره جائيداد وى چې په کبني اوسپړي. (٦) تاسو به ښار ته د جائيداد په توگه درې کلوميټر پلنه او دولس نيم کلوميټره اوږده علاقه ورکړئ، د مقدسې حصې سره خوا په خوا، دا به د ټولو بنو اسرائيلو وى.

د شهزاده دپاره زمکه

(٧) ”شهزاده به د مقدسې علاقې او د ښار د جائيداد سره دواړو خواگانو ته برخه واخلي. دا به مغرب نه مغرب او مشرق نه مشرق طرف ته غزېدلې وى. په اوږدو به دا د مغرب نه تر مشرق پورې سرحدى قبائلي علاقه سره برابره پرته وى. (٨) په بنو اسرائيلو کبني به دا زمکه د هغه ملکيت وى. او زما شهزادگان به نور زما په خلقو ظلم نه کوي، خو د بنو اسرائيلو قوم ته به اجازت ورکړي چې د خپلو قبيلو پاتې شوې زمکه قبضه کړي.“

د شهزاده دپاره احکامات

(٩) ”مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى، تاسو کافي لرې لاړئ، اې د بنو اسرائيلو شهزادگانو. خپل شرارت او ظلم پرېږدئ او هغه څه وکړئ څه چې د انصاف او د صداقت وى. زما د خلقو نه د زمکو قبضه کول بند کړئ، مالک قادر مطلق خدائ

فرمائی. ﴿۱۰﴾ تاسو له په کار دی چې صحیح تله، صحیح پېمانه او صحیح پاويزه استعمال کړئ. ﴿۱۱﴾ حومر دې ستاسو دپاره د ناپ تول معیاری پېمانه وی. ایفه او بت دواړه د حومر لسمه حصه ده. ﴿۱۲﴾ د تول دپاره معیاری پېمانه به د سپینو زرو سیکه وی او یوه سیکه به شل جیرې وی. او شپېته سیکې به د یوې منا په اندازه وی.

نذرانې او مقدسې ورځې

﴿۱۳﴾ ”دا هغه خاص تحفه ده چې تاسو به یې پېش کړئ یعنې، د ایفه شپږمه حصه د غنمو د هر یو حومر نه او د ایفه شپږمه حصه د اوربشو د هر یو حومر نه پېش کړئ. ﴿۱۴﴾ د تېلو مقرر شوې حصه، چې په بت ناپ شوی وی، دا به د هر کُر نه د یو بت لسمه حصه وی، په دې کبني لس بته یا یو حومر وی او لس بته د یو حومر برابر وی. ﴿۱۵﴾ هم داسې به د بنی اسرائیلو د څرن د ځای نه، د دوو سوو گډو د رمې نه یو گډ واخستلې شی. دا به د غلې د نذرانې، سوزېدونکې نذرانې او د سلامتې د نذرانې دپاره استعمال کړئ او د خلقو دپاره یې کفاره کړئ، مالک قادر مطلق ځدای دا فرمائی. ﴿۱۶﴾ د ملک ټول خلق به په دې خاصو هدیو کبني حصه د اسرائیل د شهزاده د استعمال دپاره ورکړی. ﴿۱۷﴾ دا به د شهزاده نمه واری وی چې سوزېدونکې نذرانې، د غلې نذرانې او د څښلو نذرانې په اخترونو، نوې میاشت او په سبت کبني او د بنی اسرائیل قوم په ټولو مقرر شوو مېلو کبني پوره کړی. هغه به د گناه نذرانې، د غلې نذرانې، سوزېدونکې نذرانې، او د سلامتې نذرانې پوره کړی، او د بنی اسرائیلو قوم دپاره به یې کفاره کړی.“

اخترونه

﴿۱۸﴾ ”مالک قادر مطلق ځدای داسې فرمائی، د وپرومبی میاشتي په اوله ورځ تاسو به یو ځوان غویي چې بې عېبه وی واخلي او مقدس ځای به پاک کړئ. ﴿۱۹﴾ امام به لږه وینه د گناه د نذرانې نه راواخلي او دا به د ځدای د کور د دروازې په درشل واچوی، د

قربان گاه د برنی حصی په څلور واړو گوټونو، او د خدای د کور د دننه دربار په چوکاټونو به یې واچوی. (۲۰) تاسو به هم داسې د میاشتی په اوومه ورځ د هغه چا دپاره وکړئ د چا نه چې غیر ارادې یا په ناپوهی کښې گناه وشي، نو تاسو به د خدای د کور دپاره کفار په پېش کړئ. (۲۱) تاسو د ورومې میاشتی په څوارلسمه ورځ د فسح اختر شروع کړئ، دا اختر به د اوو ورځو دپاره وي، په دې دوران کښې به تاسو بغېر د خمبیرې روتې خورئ. (۲۲) په هغه ورځ به شهزاده یو غویي د خپلې گناه او د خلقو د گناه د کفارې دپاره پېش کړی. (۲۳) مالک خدای ته به هغه هره ورځ د اختر د دې اوو ورځو په دوران کښې اووه غویان او اووه گدیان چې ټول بې عېبه دی د سوزېدونکې نذرانې دپاره پېش کوی او نر چېلې به د گناه د نذرانې دپاره پېش کوی. (۲۴) هغه به هر غویي او گد سره یوه ایفه د غلې نذرانه پېش کوی، هر ایفه سره به څلور لیټره تېل هم پېش کوی. (۲۵) د اختر د دې اوو ورځو په دوران کښې، کوم چې د اوومې میاشتی په پینځلسمه ورځ شروع کیږي، هغه به هم داسې نذرانې د گناه د نذرانې، د سوزېدونکې نذرانې، د غلې او د تېلو نذرانې پېش کړی.

۴۶ (۱) ”مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د دننه دربار دروازه کومه چې د نمرخاته په طرف ده هغه دې د کار شپږ واړو ورځو دپاره بنده وي، خو د سبت په ورځ او د نوې میاشتی په ورځ به دا کولاو وي. (۲) شهزاده دې دربار ته د بهر د طرف د برنډې د لار نه ورننوځي او د دروازې چوکاټ سره دې ودریږي. امامان دې خپلې سوزېدونکې قربانۍ وکړي او د سلامتیا نذرانې دې پېش کړي. هغه دې د دروازې په درشل کښې عبادت وکړي او بیا دې هغه بهر لار شي. خو دروازه به تر ماښام پورې کولاو وي. (۳) د هر سبت په ورځ او د هرې نوې میاشتی په ورځ دې د دې ملک خلق د دروازې په درشل کښې د مالک خدای په حضور کښې عبادت وکړي. (۴) سوزېدونکې نذرانه چې شهزاده یې مالک خدای ته د سبت په ورځ پېش کوی دا به شپږ نران گډوډی او یو گد وي، ټول به بې عېبه وي. (۵) د غلې نذرانه چې د گد سره ورکوی هغه به یوه

ایفه وی او د گپورو سره به په خپله خوښه د غلې نذرانه ورکړی، هر یو ایفه سره به څلور لیتره تېل پېش کړی. (۶) د نوې میاشتي په ورځ به هغه یو غویي، شپږ گپوری او یو گد پېش کړی چې ټول بی‌عبه وی. (۷) هغه به یوه ایفه د غلې نذرانه د غویي سره پېش کړی، او یوه ایفه به گد سره، او د گپورو سره چې څومره غواړی هغه هومره دې ورکړی، او هرې یوې ایفې سره دې څلور لیتره تېل پېش کړی. (۸) کله چې شهزاده ننوځی، هغه به د برنډې د لارې نه دننه لار شی، او په هم هغه لار به هغه بهر راشی. (۹) کله چې د ملک خلق د مالک خدای وړاندې په مقرر وختونو کښې راشی، هغه څوک چې په شمالی دروازه د عبادت دپاره راشی نو هغه به په جنوبی دروازه بهر لار شی، او هغه څوک چې په جنوبی دروازه راننوځی هغه به په شمالی دروازه باندې بهر لار شی. یو کس به هم په هغه دروازه واپس نه ځی په کومه چې راغلی دی، خو هر یو به په مخالف دروازه بهر وځی. (۱۰) شهزاده به هم هغوی سره یو ځای دننه ځی کله چې هغوی دننه ځی، او بهر به راوځی کله چې هغوی بهر راوځی. (۱۱) په اخترونو او مقرر شوو مېلو کښې، د غلې نذرانه به یو غویي سره یوه ایفه وی، یوه ایفه به د گد سره وی، او د گپورو سره چې څومره غواړی هغه هومره دې ورکړی، او هرې یوې ایفې سره څلور لیتره تېل ورکړی. (۱۲) کله چې شهزاده د خپلې خوښې نذرانه مالک خدای ته پېش کوی، که هغه سوزېدونکې نذرانه وی او یا د سلامتی نذرانه وی، هغه دروازه چې مخ یې نمرخاته طرف ته دې هغه به د هغه دپاره کولو کړی شی. هغه به خپله سوزېدونکې نذرانه او یا د سلامتی نذرانه داسې پېش کړی څنگه چې هغه د سبت په ورځ کوی. بیا به هغه بهر لار شی، او د هغه د بهر تلو نه وروستو، به دروازه بنده کړی شی.

د هرې ورځې نذرانه

(۱۳) ”تاسو به هره ورځ د یو کال بی‌عبه گپورې مالک خدای ته د سوزېدونکې نذرانې دپاره پېش کوئ، تاسو به ضرور یو سحر بل سحر دا پوره کوئ. (۱۴) تاسو به روزانه یو

سحر بل سحر د غلي نذرانه پوره كوي، چې د يوې ايفي شپږمه به وي او پاو باندې يو لپټر تېلو سره به اوږه واغږي. مالک خدائ ته د دې غلي د نذرانې پېش كولو حكم د تل دپاره دے. (١٥) نو د گډوډي، د غلي او د تېلو نذرانې به هر سحر په مسلسل توگه د سوزېدونكي نذرانې دپاره پېش كيږي.

شهزاده او د هغه زمكه

(١٦) ”مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي، كه چېرې شهزاده د خپل وراثت نه يوه تحفه خپلو زامنو كېنې يو زوى له وركړي، دا به د هغه د نسل وي، او دا به په ميراث كېنې د هغوى جائيداد وي. (١٧) خو كه چېرې هغه د خپل وراثت نه يوه تحفه خپل يو نوكر له وركړي، نو نوكر سره به دا تر د آزادۍ د كال پورې وي، خو بيا به دا واپس د شهزاده شي. د هغه ميراث صرف د هغه د زامنو دے. (١٨) شهزاده به د خلقو نه ميراث نه اخلي، هغوى به د خپل جائيداد نه نه شري. هغه به خپلو زامنو ته د خپل ميراث نه جائيداد وركوي، تر دې چې زما په خلقو كېنې يو هم د خپل جائيداد نه محرومه نه شي.“

د مالک خدائ د كور باورچى خانې

(١٩) بيا هغه سړى زه د دروازې په خوا كېنې مقدسو كوټو ته بوتلم چې مخې يې د شمال ته طرف وې، كومې چې د امامانو وې، او ما ته يې د نمر پرېوتو طرف ته خائ وښودلو. (٢٠) هغه ما ته ووييل چې، ”دا هغه خائ دے چرته به چې امامان د گناه د تاوان نذرانې او د گناه نذرانې او د غلي نذرانې پخوي، ترڅو بهرنى دربار ته د مقدسو څيزونو د راوړلو نه منع شي هسې نه چې خلق مقدسو څيزونو له لاس وروړي او خپل ژوند په خطره كېنې واچوي.“ (٢١) بيا هغه زه بهرنى دربار ته راوستلم او په دې كېنې يې گوټ په گوټ وگرځولم او ما په هر گوټ كېنې بل دربار وليدو. (٢٢) د بهرنى دربار په څلور واړو گوټونو كېنې يو بل سره انبستى دربارونه وو، چې اويا فته اوږد او دوه پنځوس نيم فته

پلن وُو او په څلور واړو ګوتونو کښې هر یو دربار یو شان برابر وو. (۲۳) دننه د څلور واړو دربارونو ګېرچاپېره د کانی یوه چجه وه، د چچې لاندې ګېرچاپېره د اور بلېدلو نغری جوړ وُو. (۲۴) هغه ما ته ووئیل چې، ”دا هغه باورچې خانې دی چرته به چې هغه څوک چې د خدای په کور کښې خدمت کوی د خلقو قربانی پخوی.“

د مالک خدای د کور نه درياب بهېدل

۴۷ (۱) هغه سړی زه بیا د مالک خدای د کور دروازې ته راوستلم، او ما ولیدل چې د خدای د کور د درشل د لاندې نه اوبه د نمرخاته طرف ته راروانې وې ځکه چې د مالک خدای د کور مخه نمرخاته طرف ته وه. اوبه د مالک خدای د کور د جنوب خوا نه ښکته د قربان ګاه جنوب خوا ته راروانې وې. (۲) نو بیا هغه زه په شمالي دروازه باندې بهر راوویستلم او زه یې بهر راتاو کړم بهرنی دروازې ته یې بوتلم چې مخه یې مشرق ته وه، او اوبه د جنوب طرف نه رابېدلې. (۳) کله چې هغه سرې فیته په لاس نمرخاته طرف ته لاړو، نو هغه نیم کیلومیټر ناپ وکړو او بیا یې زه په اوبو کښې بوتلم چې د گیتو پورې وې. (۴) هغه نور نیم کیلومیټر ناپ وکړو او زه یې په اوبو کښې بوتلم چې تر ګوډو پورې ډوبې وې. هغه بیا نور نیم کیلومیټر ناپ وکړو او زه یې په اوبو کښې بوتلم چې دا تر ملا پورې وې. (۵) هغه نور نیم کیلومیټر ناپ وکړو، خو اوس دا سیند شو چې زه په کښې نه شوم اوږدلې، ځکه چې اوبه اوچتې وې او لامبلو ته کافی ډوبې وې، داسې سیند ترې جوړ شو چې هیڅوک په کښې نه شو اوږدلې. (۶) بیا هغه ما نه تپوس وکړو چې، ”اے بنی آدمه، ته دا وینې؟“ نو بیا هغه زه واپس د درياب غاړې ته بوتلم. (۷) کله چې زه هلته ورسېدم، نو ما د سیند په دواړو طرفونو ډیرې ونې ولیدلې. (۸) هغه ما ته ووئیل چې، ”دا اوبه نمرخاته ملک طرف ته بهیږي او د اردن وادی ته ځي، چرته چې دا مړ درياب ته ورپرېوځي. کله چې دا مړ درياب ته وربښکته شي، نو په هغې کښې مالګینې اوبه تازه شي. (۹) د ژوندو ځناورو سیلونه به هلته اوسی چرته چې

سیند بهیری. هلته به ډېر زیات کبان وی، ځکه چې دا اوبه هلته بهیری او مالګې اوبه تازه کوی، نو چې چرته دا سیند بهیری هر څه به هلته ژوندی پاتې شی. (۱۰) ماهیګران به د سیند په غاړه ولاړ وی، د عین جدی نه تر عین عجلیم پورې به د کبانو د جالونو خورولو دپاره ځایونه وی. لکه د غټ سمندر د کبانو په شان به په کبني ډېر قسمونه کبان وی. (۱۱) خو دلدي او ډنډونه به تازه نه شی، دا به د مالګې دپاره پاتې شی. (۱۲) د هر قسم مېوې ونې به د سیند په دواړو غاړو غټې شی. د دې پانې به نه وچیری، او نه به د دې مېوې وچیری. هره میاشت به دا مېوه نیسی، ځکه چې د مالک خدای د مقدس کور نه دې ته اوبه بهیری. د دې مېوه به د خوراک دپاره او پانې به یې د شفا دپاره استعمالیږي.

د ملک سرحدونه

(۱۳) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”دا هغه سرحدونه دی په کومو به چې ته زمکه د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو په مینځ کبني میراث دپاره تقسیم کړې. د یوسف د اولاد دپاره به دوه حصې وی. (۱۴) ته دا د هغوی په مینځ کبني برابر تقسیم کړه، ځکه چې ما قسم خوړلې وو چې دا به ستاسو پلار نیکه له ورکړم، دا زمکه به ستاسو میراث شی. (۱۵) دا به د دې زمکې سرحد وی، شمال طرف ته به دا د لوی سمندر نه د حتلون په لار لیبوحمات نه صداد ته تېر شی، (۱۶) بیا به دا د بیروته او سبریم کوم چې د دمشق او حمات د سرحد په مینځ کبني پروت دے، او داسې تر حزرهاتیکان پورې، کوم چې د حوران سرحد سره دے. (۱۷) دا سرحد به د سمندر نه تر حصر عینان پورې، د دمشق شمالی سرحد سره، او د حمات سرحد شمال طرف ته تلې وی. دا به شمالی سرحد وی. (۱۸) د نمرخاته طرف سرحد به د حوران او دمشق په مینځ کبني، اردن سره د جلعاد او د اسرائیل د خاورې په مینځ کبني، مشرقی سمندر او داسې تر تمر پورې تلې وی. دا به مشرقی سرحد وی. (۱۹) په جنوبی طرف کبني دا به د تمار نه د مریبه قادیس د اویو پورې وی، بیا به د مصر د وادی نه د لوی سمندر پورې وی. دا به جنوبی

سرحد وی. (٢٠) د مغرب طرف ته به د لوی سمندر سرحد لیبوحامات ته مخامخ وی. دا به مغربی سرحد وی. (٢١) تاسو به دا زمکه په خپل مینځ کښې د بنی اسرائیلو د قبیلو په مطابق تقسیم کړئ. (٢٢) دا به تاسو د خپل ځان دپاره او هغه غیر ملکیانو دپاره چې ستاسو په مینځ کښې اوسپړی او د چا چې ماشومان دی د میراث په توګه تقسیم کړئ. تاسو به هغوی د پیدائشی بنی اسرائیلو په شان ګڼئ، تاسو سره به هغوی ته هم میراث د بنی اسرائیلو د قبیلو په شان ورکړئ شی. (٢٣) په هر یو قوم کښې چې غیر ملکی خلق اوسپړی، هلته به تاسو هغوی له خپل میراث ورکړئ، دا مالک قادر مطلق خدای فرمائی.

د زمکې تقسیمول

٢٨ (١) ”دا هغه قبیلې دی چې نومونه یې دلته لیکلې شوی دی، د شمالی سرحد سره به د دان یوه حصه وی، دا به د حتلون په لار لیبوحامات پورې وی، حصر عینان او د دمشق شمالی سرحد به حمات پسې وی دا به د مشرق طرف نه د مغرب طرف ته د دې د سرحد حصه وی. (٢) د آشر به یوه حصه وی، د دې سرحد به د دان حدودو سره د مشرق نه مغرب پورې وی. (٣) یوه حصه به د نفتالی وی، دا به د آشر د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (٤) یوه حصه به د منسی د قبیلې وی، دا به د نفتالی د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (٥) یوه حصه به د افرائیم وی، دا به د منسی د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (٦) یوه حصه به د روبین وی، دا به د افرائیم د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (٧) یوه حصه به د یهوداه وی، دا به د روبین د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (٨) د یهوداه د سرحد سره چې کومه علاقه د مشرق نه تر مغرب پورې ده دا به هغه حصه وی چې ته یې د خاص تحفې په طور پېش کړې. دا به دولس نیم کیلومیتره پلنه وی، او د دې اوږدوالی د مشرق نه مغرب پورې به د یوې قبائیلی حصې برابر وی، د مالک خدای کور به د دې په مینځ کښې وی. (٩) هغه خاص

حِصه چې تَه يې مالِك خُدائ ته وقف كوي دا به دولس نيم كيلوميټره اوږده او لس كيلوميټره پلنه وي. (١٠) دا به د امامانو دپاره مقدسه حِصه وي. دا به په شمالي طرف دولس نيم كيلوميټره اوږده وي، او په مغربي طرف به پينځه كيلوميټره پلنه وي، مشرق طرف ته به پينځه كيلوميټره پلنه او جنوبي طرف ته به دولس نيم كيلوميټره اوږده وي. د دې په مينځ كښې به د مالِك خُدائ مقدس كور وي. (١١) دا به د مقدسو امامانو، د صدوقيانو دپاره وي، څوك چې زما په خدمت كولو كښې وفادار وو او بې لارې نه شول څنگه چې ليويان شول كله چې بنى اسرائيل بې لارې شول. (١٢) دا به هغوى ته د زمكې د مقدسې حصې نه خاص تحفه، او د ټولو نه مقدسه حِصه وي، د ليويانو د علاقې سرحد سره به وي. (١٣) د امامانو علاقې سره نږدې، ليويانو ته به هم دولس نيم كيلوميټره اوږده او پينځه كيلوميټره پلنه زمكه ورکړې شي. د دې مكممل اوږدوالې به دولس نيم كيلوميټره او پلنوالې به يې پينځه كيلوميټره وي. (١٤) هغوى به نه دا خرڅوى او نه به يې بدلوى. دا ښه زمكه ده او نه دى په كار چې نورو لاسونو ته لاره شي، ځكه چې دا مالِك خُدائ ته مقدسه ده. (١٥) پاتې دولس نيم كيلوميټره پلنه او دوه نيم كيلوميټره اوږده زمكه به د ښار د عام استعمال دپاره، د كورونو او د څرن ځائ دپاره وي. ښار به د دې په مينځ كښې وي، (١٦) او د دې ناپونه به دا وي، شمال طرف به پاو باندې دوه كيلوميټره وي، جنوب طرف به پاو باندې دوه كيلوميټره وي، مشرق طرف به پاو باندې دوه كيلوميټره وي، او د مغرب طرف به هم پاو باندې دوه كيلوميټره وي. (١٧) د ښار دپاره د څرن ځائ به شمال ته يو نيم سل گزه مربع وي، جنوب ته به يو نيم سل گزه مربع وي، مشرق ته به يو نيم سل گزه مربع وي، او مغرب ته به هم يو نيم سل گزه مربع وي. (١٨) كومه پاتې علاقه چې د مقدسې حصې سره لگېدلې ده او دې سره په اوږدو تلې ده، دا به د مشرق طرف ته پينځه كيلوميټره او د مغرب طرف ته به هم پينځه كيلوميټره وي. د ښار كاركونكو دپاره به د دې پېداوار خوراك وركوي. (١٩) د ښار كار كوونكي څوك چې دا كرى هغوى به د بنى اسرائيلو د ټولو قبيلو نه وي. (٢٠) دا ټوله حِصه به هر طرف ته دولس نيم كيلوميټره مربع وي. د خاص تحفې په طور به تاسو مقدسه حِصه، سره د

بنار د جائیداد یو طرف ته کړئ. (۲۱) څه چې پاتې ؤو د هغه علاقې په دواړو طرفونو کښې د مقدسې برخې سره او د بنار جائیداد دا به د شهزاده ملکیت وی. دا به د مشرق طرف ته دولس نیم کیلومیټره د مقدسې حصې نه تر مشرقی سرحد وی، او د مغرب طرف نه به دولس نیم کیلومیټره تر مغربی سرحد وی. دا دواړه علاقې چې د قبائیلی حصو اوږدوالی پورې غزېدلې دی دا به د شهزاده ملکیت وی، او مقدسه حصه به سره د خدای د کور د مقدس ځای د دې په مینځ کښې وی. (۲۲) نو د لیویانو جائیداد او د بنار جائیداد به د دې علاقې په مینځ کښې پروت وی چې د شهزاده ملکیت دی. کومه علاقه چې د شهزاده ملکیت دی هغه به د یهوداه او د بنیامین د سرحد په مینځ کښې پرته وی.

د نورو قبیلو زمکه

(۲۳) ”نو دغه شان به د نورو قبیلو وی، د بنیامین به یوه حصه وی، دا به د مشرق طرف نه تر مغرب طرف پورې وی. (۲۴) د شمعون به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د بنیامین د علاقې سرحد وی. (۲۵) د یساکار به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د شمعون د علاقې سرحد وی. (۲۶) د زبولون به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د یساکار د علاقې سرحد وی. (۲۷) د جاد به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د زبولون د علاقې سرحد وی. (۲۸) د جاد د زمکې جنوبی پوله به د تامار د جنوب نه د مریبه قادس د اوبو پورې وی، بیا به د مصر د وادی سره لوی سمندر پورې تلې وی. (۲۹) دا هغه زمکه ده چې تاسو به یې د میراث په طور د بنی اسرائیلو د قبیلو په مینځ کښې تقسیم کړئ، او دا به د هغوی حصه وی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی.“

د ښار دروازې

﴿٣٠﴾ ”دا به د ښار نه د وتو دروازې وى. د شمال طرف دېوال كوم چې پاو باندې دوه كيلوميټر اوږد دى، ﴿٣١﴾ په دې كښې به درې دروازې چې د بنى اسرائيلو د قبيلو په نومونو يادېږى. د روبين دروازه، د يهوداه د دروازه، او د ليويانو دروازه. ﴿٣٢﴾ مشرق طرف ته چې كوم پاو باندې دوه كيلوميټره اوږد دېوال دى په هغې كښې به درې دروازې وى، د يوسف دروازه، د بنيامين دروازه او د دان دروازه. ﴿٣٣﴾ د جنوب طرف ته، چې كوم پاو باندې دوه كيلوميټره دېوال دى، په كښې به درې دروازې وى چې به د شمعون دروازه، د يساكار دروازه او د زبولون دروازه يادېږى. ﴿٣٤﴾ مغرب طرف ته چې كوم پاو باندې دوه كيلوميټره اوږد دېوال دى په كښې به درې دروازې وى، د جاد دروازه، د آشر دروازه او د نفتالى دروازه. ﴿٣٥﴾ ټوله فاصله گېرچاپېره به نهه كيلوميټره وى. او د هغې ورځې نه وروستو به د دې ښار نوم دا وى، مالِك خُدائِ هلته موجود دى.“